

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXV • Núm. 1.288 • 1,60 €

27 • maig • 2004

25^è
Aniversari
1979 - 2004

«Fes allò que consideris honest, sense esperar-ne cap elogi. Recorda que el poplatox és mal jutge de les bones accions»
Demòfil

en primer pla

Entendre el món dels sordcecs

La sordceguesa és una discapacitat sensorial relativament poc freqüent i que fins ara no comença a rebre una certa atenció específica. Els qui la pateixen són sords i cecs alhora, cosa que implica una gran dificultat per comunicar-se i per percebre allò que els envolta. Necessiten unes estimulacions a través del tacte que els evitin caure en l'aïllament interior i que en limitaria encara més el desenvolupament.

En els darrers anys han sortit algunes associacions de pares de sordcecs que estan fent molta feina per conscienciar tothom dels problemes de la sordceguesa. Però encara falta que aquesta discapacitat sigui oficialment reconeguda com a tal. Per la seva banda, l'Església ofereix alguna experiència d'ajuda a sordcecs, com la pastoral de Mn. Xavier Pagès a Barcelona, però també en aquest camp queda molt per recórrer. Des de l'Associació Catalana pro Persones Sordcegues es fa una crida perquè aquells que vulguin facin la seva aportació al compte corrent de la Caixa Catalunya 2013 0328 34 0200681048, o se sumin a la campanya de signatures perquè es reconegui oficialment la sordceguesa.

Pàg. 3, 4 i 5

Els mitjans de comunicació i l'Església

En el marc de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, té lloc el primer acte d'aniversari de «Catalunya Cristiana» i de Ràdio Estel

La celebració de la XXXVIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, sota el lema «Els mitjans de comunicació en la família: un risc i una riquesa», ha pres un relleu especial a casa nostra en emmarcar-se en la celebració dels 25 anys de *Catalunya Cristiana* i dels 10 de Ràdio Estel. A diferència de l'anomenada «telescombraries» i del «baix perfil ètic i cultural» de la televisió que els bisbes espanyols han denunciat amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions, mitjans com *Catalunya Cristiana*

i Ràdio Estel s'han esforçat des d'un bon començament per fer un periodisme que, lluny de la crispació, facilités un àmbit de reconciliació. Aquest va ser, si més no, el convenciment que va planar durant el primer dels actes d'aniversari de *Catalunya Cristiana* i de Ràdio Estel, que va tenir lloc el dilluns 17 de maig. Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, Mn. Joan E. Jarque, fundador de *Catalunya Cristiana*, i el Dr. Jaume Aymar, un dels artífexs de la fundació de Ràdio Estel, van protagonitzar un acte

farcit de records i de vivències personals.

D'altra banda, els Equips de Pastoral de Política i Comunicació i el Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social van organitzar el 15 de maig una trobada amb el lema «L'Església i els reptes de la comunicació». Durant aquesta jornada, adreçada als informadors de qüestions religioses, es va anunciar el projecte de crear a Catalunya una agència de notícies cristianes.

Pàg. 2, 10, 17 i 18

Ordenació diaconal a Montblanc

El 2 de maig la comunitat cristiana de Montblanc va ser testimoni de l'ordenació diaconal de Jaume Sanahuja Cartañà, gràcia rebuda a través del ministeri de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach. L'església arxiprestal de Santa Maria la Major es va omplir de gom a gom, amb amics, companys i, sobretot, familiars de Jaume Sanahuja, per assistir a l'emotiu

acte de la seva ordenació com a diaca de grau permanent. Trenta sacerdots i tres diaques, presidits per Mons. Lluís Martínez Sistach, van oficiar la cerimònia. En l'homilia, l'arquebisbe de Tarragona va ressaltar el ministeri diaconal i el compromís que aquest comporta al servei de la Paraula i dels pobres.

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 7 El Papa demana redescobrir les famílies en canonitzar sis beats

Pàg. 8 Experiència d'un viatge a l'Iraq

Pàg. 23 Mallorca: primer aniversari de la mort de Mons. Úbeda

Pàg. 24 Càritas de Vic presenta la memòria d'activitats

Pàg. 31 L'Església i la societat catalana en un llibre

Editorial

Una televisió de qualitat

En altres editorials hem comentat la necessitat de tenir a casa nostra televisions amb ideari cristià com les que amb força èxit ja existeixen en diversos llocs del món. I és que l'Església ha d'estar present en tots els mitjans de comunicació del nostre temps, i no hi ha cap dubte que la televisió és el mitjà més potent i més seguit en l'actualitat, per la qual cosa ofereix unes possibilitats d'informació, formació i evangelització impressionants.

Però en aquesta ocasió ens centrarem en la televisió pública i la comercial, que és la majoritària i la que segueixen milions de ciutadans al nostre país. Encara que no tingui res a veure amb l'Església, els dirigents eclesiàstics no poden restar impassibles davant de la programació d'aquestes televisions, perquè en alguns casos des de la pantalla s'ofen els sentiments dels catòlics i es ridiculitzen els principis més elementals en què creiem els cristians com la família o la mateixa religió. Per això la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola, que presideix el bisbe de Guadalajara, José Sánchez, ha emès un missatge molt crític amb la programació televisiva coincidint amb la Jornada Mundial de les Comunicacions que es va celebrar en tota l'Església el diumenge 23 de maig passat.

Els bisbes han justificat aquest atac adduint que molts programes televisius tenen un «baix perfil ètic i cultural, la qual cosa constitueix un atemptat a la salut moral i cultural» dels telespectadors. També adverteixen que s'està produint de forma continuada una ridiculització de la família i uns atacs «oberts o encoberts als sentiments religiosos dels catòlics». Finalment els prelats sol·liciten la creació d'un Consell Audiovisual que tingui «la major representativitat possible» i que «vetlli per la qualitat de les programacions».

No es tracta d'una crítica gratuïta, només cal posar la televisió en qualsevol moment, per adonar-

se que els bisbes simplement reflecteixen com un mirall el que passa pràcticament en totes les cadenes televisives. Últimament proliferen en gairebé tots els canals i amb abundants hores de programació, el que s'anomenen «espais del cor», basats a comentar l'actualitat dels famosos. Res a dir, si realment fos aquest l'objectiu d'aquests programes, però normalment el que passa és que es converteixen en una recerca sense límit dels draps bruts d'aquests famosos, i expliquen amb tota morbositat i detall les infidelitats i les relacions íntimes dels personatges. Tampoc no s'escatimen els enfrontaments personals entre famosos davant la càmera amb insults, paraules malsonants i fins i tot amenaces, que no tan sols són tallades pels presentadors sinó que sembla que es busquin expressament i es promoguin. I aquests programes no tenen un horari nocturn intempestiu per a adults noctàmbuls, sinó que es van succeint al llarg del dia a tota hora. D'alguns programes nocturns val més no parlar-ne, ja que són l'expressió del que genèricament s'ha denominat «telescombraries».

També cal esmentar un altre tipus de programes aparentment innocents, com per exemple les múltiples telesèries o novel·les realitzades en el nostre territori. Sembla que són «realistes», entretingudes, i en alguns casos divertides, per la qual cosa acumulen unes audiències milionàries. En algunes d'aquestes sèries, es mostra com el més normal del món realitats com l'adulteri, les relacions homosexuals, les relacions sexuals entre nois i noies molt joves, i on els que defensen els valors tradicions o els explícitament cristians són vistos com a retrògrads, intolerants i persones de mal caràcter.

Els cristians no podem mirar la televisió sense esperit crític. No podem oblidar-nos que som seguidors de Jesús i membres de l'Església en tots els moments, no tan sols quan som al temple, també quan responsablement engegum els nostres televisors.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamiassans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Fes allò que consideris honest, sense esperar-ne cap elogi. Recorda que el populatxo és mal jutge de les bones accions» (Demòfil. Historiador grec. Segle IV aC)

En aquest món hi ha qui treballa per viure cada cop més bé en una espiral de novetats i de luxes sense fi, i hi ha qui ho fa per subsistir. Però és estrany que uns i altres no trobin alhora, en més o menys grau, la prauja de l'«ego» per sobresortir buscant fama, que els demanin autògrafs, que els seus noms sonin amb molts epítets d'admiració i de glòria. L'elogi, els encensos propis de la vanitat! Fins i tot molts que construeixen, escriuen, exhibeixen el seu art i peroren no ho fan tant per ajudar el pròxim amb els seus dons i missatges, sinó per enlluernar, cercant l'afalac i l'aplaudiment; acontentar el populatxo perquè aquest, al seu torn, els aduli i encimbelli. I per això, quantes

vegades són deshonestos en allò que exhibeixen i fan! I tant se'ls en dona, perquè el fi que persegueixen els justifica els mitjans. Quina fam de renom, d'aplaudiment i de reconeixement! En canvi, Jesucrist va dir: «Jo no cerco la meua glòria.» Només les persones amb aquesta talla, amb aquesta grandesa d'esperit i de riquesa sobrenatural d'intencions són capaces d'obrar pel bé dels altres, sense cap més pretensió. Fins i tot a costa que el populatxo —pel fet de no trobar-hi el seu còmode i terrestre «pa i circ», sinó allò que el desperta i li remou la consciència— els enjudici peyorativament.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

L'atenció social, educativa i pastoral a les persones amb sordceguesa és un fet encara força recent. A l'Estat espanyol i a Catalunya hi ha associacions de pares amb fills sordcecs que des de fa uns anys lluiten perquè aquesta discapaci-

tat sigui més coneguda i perquè es destinin recursos per a l'atenció dels afectats. Pel que fa a l'Església, ja hi ha alguns capellans, pocs, que hi treballen, donant-los l'atenció pastoral que altrament només podrien rebre amb molta difi-

cultat. No hi ha, però, a les diòcesis catalanes una pastoral exclusiva per als sordcecs, i en general encara s'ha d'avançar molt tant en l'Església com en la societat en general per arribar a una integració òptima d'aquests fidels.

Un cop de mà als qui viuen en la foscor i el silenci

■ L'aïllament i la incomunicació són els grans riscos de les persones sordcegues

Des de fa unes quantes dècades, la nostra societat occidental ha pres consciència de l'existència de les discapacitats. Aquestes sempre afecten un nombre reduït de persones, però qui les pateix corre el risc de quedar exclòs si no rep una atenció adequada. Malgrat els avenços que hi ha hagut, encara queda molta feina per fer en segons quines situacions. Aquest és el cas de la sordceguesa, una discapacitat sensorial poc coneguda per la població en general, que impedeix l'afectat de valdre's no d'un, sinó de dos sentits: l'oïda i la vista. Es tracta d'una discapacitat força específica, que afecta 15 de cada 100.000 habitants, i que necessita una atenció diferenciada de la que reben les persones que només són sordes o cegues. La mancança o deteriorament sever de les percepcions auditives i visuals fa que la comunicació d'aquestes persones es faci principalment a través del tacte. El llenguatge que es fa servir és gairebé idèntic al dels sords, però els gestos es fan sempre en contacte amb les mans de la persona sordcega, per tal que aquesta palpi bé tots els moviments. També hi ha altres sistemes, com ara la labiolectura, és a dir llegir els llavis palplant-los lleugerament amb els dits.

Trencar la incomunicació

Segons les causes de la sordceguesa, que poden ser diverses, podem classificar aquesta discapacitat en dos grans

El tacte és el sentit més important per als sordcecs.

de les persones sordcegues. Aquesta incomunicació, però, pot ser fins a cert punt superada amb una detecció precoç i una atenció personalitzada, i depenent sempre del grau de minusvalidesa auditiva i visual de cada afectat. Malauradament, l'atenció cap a aquestes persones és un

fet molt recent, perquè durant segles —i encara avui a països amb pocs recursos— els sordcecs quedaven absolutament exclòs de la societat, sense possibilitat de comunicar-se amb els altres; incompresos i tancats en un món fosc i silenciós. Fins i tot se'ls havia arribat a considerar

incapaços d'arribar a raonar correctament. Això, no cal dir-ho, és del tot fals, perquè la incapacitat de parlar i de veure-hi no està necessàriament lligada amb la capacitat intel·lectual. Una altra cosa és que una persona sordcega no s'hagi desenvolupat per manca d'una educació específica que l'hagi motivat.

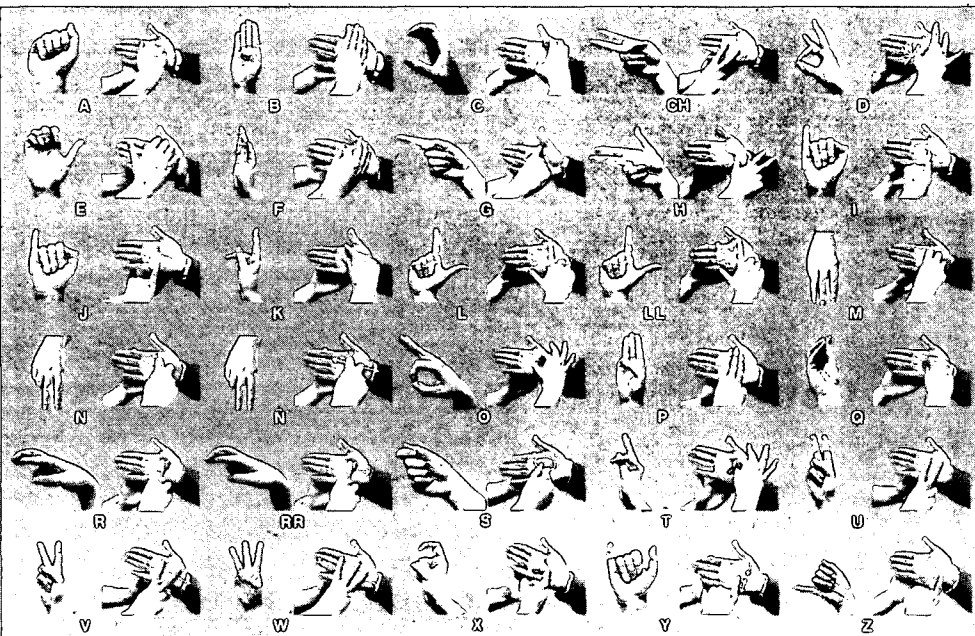
Un dels exemples més coneguts de persona sordcega amb una vida reeixida i mundialment reconeguda és el de Helen Keller (1880-1968), sordcega nord-americana que va arribar a ser escriptora i conferenciant. La seva interessantíssima història es va fer especialment famosa arreu del món a partir de la pel·lícula biogràfica *El miracle d'Anne Sullivan* (vegeu requadre de la pàgina 4).

Primers passos

Tan sols quinze anys enrere al nostre país no hi havia cap entitat que s'encarregués de tractar la temàtica de la sordceguesa. Llavors les persones afectades es dirigien o bé a les associacions de cecs o bé a les de sords, però aquesta no era, és clar, la millor solució, perquè el seu cas era més específic.

El llenguatge dels sordcecs

Un dels sistemes de comunicació més comuns de les persones sordcegues és el que es basa en el llenguatge de signes dels sords, només que aplicat directament a les mans per poder-lo percebre tàctilment. També hi ha la possibilitat de lletrejar les paraules, sempre pel mitjà del tacte. En aquest cas, cada signe es correspon a una lletra de l'abecedari. Aquest és l'anomenat alfabet dactilològic. Encara hi ha un altre sistema ben senzill, que consisteix a dibuixar amb el dit les lletres majúscules sobre el palmell de la mà. Finalment un altre sistema és la labiolectura consistent a llegir els llavis d'una persona que parla posant-hi en contacte els dits.

Alfabet dactilològic.

«La sordceguesa afecta 15 de cada 100.000 habitants»

grups: la congènita i l'adquirida. Parlem de sordceguesa congènita quan la persona ja neix sent sordcega, per una infecció vírica durant l'embaràs, per exemple. En canvi, una persona pateix sordceguesa adquirida quan neix sent sorda i amb els anys es torna també cega, o viceversa, quan neix cega i es torna sorda.

Es obvi que l'aïllament és el gran risc

L'any 1991 es va celebrar a Madrid la Conferència Nacional de Pares de Sordcecs, durant la qual les diferents famílies amb fills que patien aquesta discapacitat es van reunir per posar en comú experiències, explicar-se les dificultats que s'han trobat i unir esforços a tot l'Estat per ajudar-se en les necessitats dels fills. D'aquella trobada va néixer l'Associació de Pares de Sordcecs d'Espanya (Apascide). Els objectius fixats van ser, entre d'altres, ajudar la persona sordcega a dur una vida el màxim d'independent possible, assistir les famílies amb un afectat, promoure la formació de personal especialitzat a educar persones sordcegues, reconeixement de la discapacitat per part del govern i, en darrer terme, informar i conscienciar la població. Amb uns objectius molt semblants l'any 1999 es va posar en funcionament a Barcelona l'Associació de Pares de Sordcecs de Catalunya (Apsocecat). L'entitat és for-

«Tots podem reconèixer que tenim alguna discapacitat... Sols Déu és l'Omnipotent»

ça activa i edita un butlletí bimensual per Internet. Enguany, a més, el seu president, Ricard López, ha organitzat el primer congrés virtual sobre la sordceguesa, amb centenars de participants. Aquest esdeveniment ha estat tot un èxit perquè ha posat en contacte gent d'arreu del món amb familiars afectats per la discapacitat, per intercanviar experiències, informació, recursos i opinions. A part d'això el congrés ha aconseguit que la reina Sofia acceptés ser-ne la presidenta d'honor, cosa que li dona una gran rellevància.

Tant Apascide com Apsocecat s'encarreguen de posar en contacte les famílies amb aquesta problemàtica, ajudar-les i assessorar-les. S'organitzen activitats diverses per potenciar la comunicació i l'estimulació dels fills afectats, colònies i trobades. Darrerament, a més s'ha aconseguit, gràcies al pares santjoanista Rafael Pozo, que l'arquebisbat de Sevilla hagi cedit una edifici seu per fer-hi la primera residència a tot l'estat destinada a persones sordcegues.

Aquestes entitats han fet possible que avui el coneixement d'aquesta discapacitat ja sigui més difós, però encara cal fer molts passos. Encara no s'ha pogut aconseguir, per exemple, que la sordceguesa sigui reconeguda oficialment com

Helen Keller el dia que es va graduar.

L'exemple de Helen Keller (1880-1968)

Helen Keller va quedar sorda i cega quan només tenia 19 mesos per culpa d'una malaltia. Des de llavors el tacte i l'olfacte eren els sentits que feia servir per comunicar-se i a poc a poc fins i tot va arribar a establir un modest vocabulari de 60 signes creat per ella mateixa. Però en aquella època no hi havia cap mena d'atenció cap a les persones sordcegues, de manera que la petita no es podia comunicar adequadament, ni rebia cap mena d'educació, es trobava aïllada i cada cop desenvolupava més agressivitat. Quan tenia set anys, els seus pares, davant la impossibilitat d'assumir-ne ells sols l'educació, van contractar una mainadera que havia estat cega i que tenia experiència de cuidar nens amb deficiències visuals: Anne Sullivan. Anne es va encarregar d'ensenyar-li unes normes mínimes d'higiene i comportament, i més tard el llenguatge tàctil, i l'associació d'objectes i paraules. Més tard li va ensenyar la lectura de lletres pel tacte i fins i tot el llenguatge oral. L'experiència va ser tot un èxit perquè Helen es va acabar graduant a la universitat, va escriure llibres i fins i tot va fer conferències. També va escriure una autobiografia, en la qual es basa la pel·lícula *El miracle d'Anne Sullivan*. Certament, Helen Keller és un exemple dels més espectaculars, però en tot cas mostra les possibilitats que té una persona sordcega si rep una educació personalitzada i adequada.

a discapacitat específica al nostre país, la qual cosa fa que no hi hagi polítiques socials i educatives adequades per als que les necessiten.

I l'Església?

En el camp de la fe tampoc no hi ha una atenció específica ni estesa a totes les diòcesis. Tot just ara es comença a treballar en aquest camp des de l'Església. A Catalunya, per exemple, només hi ha un sol capellà que es dediqui, i no de forma exclusiva, a l'atenció de les persones sordcegues. Es tracta de Mn. Xavier Pagès i Castañer, que és el consiliari de l'atenció pastoral a les persones sordes i sordcegues de la diòcesi de Barcelona. Ell va entrar al món dels sords de la mà de Mn. Josep Albiol (1923-2003), el capellà que va dedicar la seva vida a l'atenció pastoral als fidels amb mancances auditives. Com el mateix Mn. Xavier diu, el baix nombre de persones sordcegues comparat amb el de sordes

fa que aquestes darreres siguin les que centrin la seva activitat pastoral. Tot i això en els locals on es reuneixen —cedits per la parròquia de Sta. Teresina de l'Infant Jesús de Barcelona— hi acudeixen de fa anys uns quants sordcecs, i enguany és el primer cop que es fa catequesi a una nena amb aquesta discapacitat.

L'atenció pastoral de Mn. Xavier també inclou un missa setmanal amb llenguatge de signes per a sords, que els sordcecs poden seguir amb un intèrpret al costat que els vagi traduint per mitjà del tacte la cerimònia. La tasca pastoral a les persones sordcegues demana, òbviament, una bona preparació en llengua de signes i un coneixement pràctic del tracte i la problemàtica específica d'aquests fidels. Es tracta de poder transmetre la fe a unes persones, recordem-ho, amb unes dificultats importants per comunicar-se i rebre informació. Però la millor manera d'apropar-se a les persones sordcegues és amb la humilitat, perquè com Mn. Xavier bé diu «dins la gran

varietat de circumstàncies en què vivim o ens trobem, tots podríem reconèixer que tenim alguna discapacitat. No hi ha ningú que es pugui considerar capaç de tot. Sols Déu és l'Omnipotent, nosaltres som limitats, amb diverses mancances que ens convé acceptar i superar». Amb aquesta actitud, doncs, d'ensenyar però també d'aprendre es pot entendre millor les dificultats dels sordcecs.

No hi ha dubte que acollir aquests fidels necessitats està en la mateixa línia de l'Evangeli, que commina els cristians a seguir l'exemple de Jesús, quan Ell s'acostava als sords i als cecs. Les persones amb una discapacitat han de ser tant o més que les altres, destinàries del missatge salvífic de Jesucrist, d'això no n'hi ha cap dubte. En el cas dels sordcecs la transmissió de la fe pot tenir algunes dificultats, però Mn. Xavier deixa ben clar que «per l'acció de l'Esperit Sant, que parla no a cau d'orella sinó al cor, les persones sordcegues són, com totes, subjectes aptes per viure a la llum de la fe». (E.B.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

ADRECES D'INTERÉS

APSOCECAT

Hotel d'Entitats de la Pau
C/ Pere Vergés, 1
08020 BARCELONA
Tel. 933 054 385
Fax 933 314 220
a/e: talking3@teleline.es
www.xarxabcn.net/apsocecat

APASCIDE

C/ Divino Redentor, 48 baix
28029, MADRID
Tel: 917 335 208
Fax 917 334 017
a/e: apascide@arrakis.es
www.arrakis.es/apascide/

PASTORAL DEL SORD DE BCN

Mn. Xavier Pagès Castañer
C/ Benet Mercadé, 25
08012 BARCELONA
a/e: fpages@pie.xtec.es
Mòbil: 619 672 691
Fax 935 602 903
www.pastoralsord@arqbcn.org

MALGRAT LA SEVES MANCANCES SENSITIVES, L'ANDREU CONREA L'ART DE L'ESCULTURA

«Déu per a mi és una gran ajuda»

Andreu Clariana és un noi sordcecc que assisteix a la pastoral de Mn. Xavier Pagès. Pateix la síndrome d'Usher, que li comporta anar perdent la visió de mica en mica. Fa relativament poc que ha començat a aprendre el llenguatge dels signes, cosa que ara li facilita molt la comunicació. Té un caràcter molt afable malgrat els entrebancs diaris, com ara la dificultat de trobar feina. D'ell també impressiona la fe immensa que té en Déu i l'amor que professa a la seva família.

—Què et va suposar conèixer la pastoral de Mn. Xavier Pagès?

—Vaig arribar aquí a través de Mn. Josep Albiol, i va ser ell qui em va ensenyar el llenguatge dels signes. En aquesta pastoral puc seguir l'eucaristia setmanal amb certa facilitat, perquè com que encara tinc una part de visió puc veure els signes que fa Mn. Xavier. M'ajuda força venir

aquí i la meua fe en surt enfortida. De fet, sempre he tingut Déu molt present i sé que per a mi és una gran ajuda.

—Creus que l'Església hauria d'atendre més les persones sordcegues?

—La veritat és que encara hi ha poca cosa en aquest àmbit, perquè hi ha grups de sords o de cecs per separat, però no de sordcecs. Un grup així seria molt important

perquè som pocs i en general tenim poques possibilitats de conèixer altres sordcecs.

—Com va ser la teua escolarització?

—Vaig poder fer fins a 8è de l'antiga EGB, però després ja no vaig poder seguir. Tot i això, també vaig assistir a escoles per a gent amb problemes sensitius. Però més tard em vaig decantar per la branca artística, perquè m'agrada molt, i vaig poder anar a l'Escola Massana, on vaig aprendre pintura i escultura. Hi vaig tenir bons professors durant els cinc anys que hi vaig anar, i per la qüestió tàctil m'he acabat dedicant més a l'escultura. Faig especialment escultures de persones i animals, tot i que no els copio de la realitat sinó que més aviat són fruit del que m'imagino.

—Com és la comunicació amb la teua família?

—Sempre ha estat bona, perquè m'han ajudat molt, i m'han animat a tirar endavant. Tant els meus pares com el meu germà són una part essencial de la meua vida.

LA FAMÍLIA LÓPEZ DEDICA LA SEVA VIDA A L'AJUT DE NENS SORDCECS COM LA SEVA FILLA

«Amb una fe al darrere i l'ajut d'altres famílies pots tirar endavant»

Quan va néixer la Clara els seus pares, el Ricard i la Petri, es van haver d'enfrontar al problema de la sordceguesa, i en aquell moment, l'any 1991, aquesta discapacitat era molt poc coneguda. Des de llavors, però, les coses han fet un gir important, i els pares de la Clara han estat en bona part els

artífexs d'aquest canvi. Van organitzar, entre d'altres, l'Associació catalana pro Persones Sordcegues, de la qual Ricard López és president. Així han aconseguit que unes quantes desenes d'infants sordcecs rebin una atenció que els estimuli, facin activitats conjuntes i fins i tot surtin de colònies.

—La Clara pateix sordceguesa congènita...

—Sí. De fet era un embaràs de bessones, però van néixer prematures. Una d'elles va néixer sense grans dificultats, però a l'altra se li va complicar. Aquesta darrera és la Clara. Els metges ens van comentar que hi havia el risc que nasqués cega per l'efecte de l'oxigen, que podia malmetre la retina. Però el que no preveïem és que també pogués tenir sordesa, en aquest cas per efecte dels medicaments subministrats perquè tirés endavant. Des de llavors, no hi ha sentit ni hi ha vist. A part té una mica de paràlisi cerebral...

—Se'n ressent la vida familiar?

—Sí, sobretot al principi. Els primers temps van ser molt durs, però des de llavors tota la família ens hem mantingut molt unida. Malauradament, no sempre passa així, ja que en el 80% de les famílies amb un nen sordcecc només tira endavant la mare i el pare els abandona.

D'altra banda, les despeses que suposa la cura continuada d'un fill amb aquestes característiques arrossega famílies literalment cap a la pobresa. S'ha de tenir en compte que una família amb un nen sordcecc necessita un suport econòmic important (professionals de la sanitat, atenció 24 hores...) sobretot si tenim en compte que es tracta de famílies monomarentals. Per això demanem ajut a l'administració.

—Com s'ho van fer per tirar endavant?

Vam assistir a unes conferències que es van fer a Madrid, on vam conèixer pares de la resta de l'Estat amb problemes molt semblants, i així entre tots vam crear l'Associació Espanyola de Pares de nens Sordcecs (Apascode).

Després vam veure que a Catalunya havíem de fer una experiència semblant, i vam crear l'Associació Catalana pro Persones Sordcegues. La idea era bé per una o bé per l'altra aconseguir tots els recursos necessaris.

—Totes les famílies amb fills sordcecs saben què han de fer?

—N'hi ha que no s'atreveixen a sortir, que no saben què fer, perquè se senten indefenses i necessitades, sentiment ben natural. Però és important relativitzar, trobar-ne d'altres que també estan en la mateixa situació, i amb les quals, per tant, la comprensió és més fàcil, perquè es parla el mateix llenguatge, el de l'amor dels pares.

Els germans també són importants. En el nostre cas, el fet que la Clara, a més, tingui cinc germans, facilita la cosa. Però si n'hi ha dos, per exemple, i un d'ells discapacitat, l'altre ho pot viure molt malament.

Per això fem trobades de famílies per parlar i dialogar. A part, igualment organitzem els *respirs*, durant els quals els fills discapacitats se'n van en una casa de colònies un cap de setmana, de manera que els pares puguin respirar una mica, dur vida de parella, tenir unes hores que no dediquen al fill sinó a ells mateixos. Això els permet agafar forces per a la següent temporada.

—Quin és el grau de comprensió social?

—Més aviat baix, perquè molta gent desconeix el problema. Institucionalment a més, no hi ha tallers ocupacionals per formar sordcecs, ni residències. I els sordcecs s'han de quedar a casa, a càrrec dels pares.

Molts cops la societat no entén que per cada afectat fa falta com a mínim una persona experta en llenguatge de signes i sistemes de comunicació. I això és caríssim, fins i tot si ho cobreixes amb voluntaris, perquè aquests també necessiten una formació molt bona en sistemes de comunicació per a sordcecs. Han de ser mestres d'educació especial, intèrprets de llenguatge de signes, logopedes, psicopedagogs. Però resulta que en tot l'Estat no hi ha estudis de sordceguesa, i per tant la formació dels professionals encara no és la més òptima. Tampoc no hi ha

polítiques socials en absolut perquè per a les administracions no existim, ja que la sordceguesa no està reconeguda com a discapacitat específica a Espanya. Un exemple ben clar: en els crèdits de mestre d'educació especial, n'hi ha 3 per sordesa i 3 per ceguesa, però cap per sordceguesa.

Malauradament hem constatat que als inicis de l'associació, quan demanàvem assessorament a altres ONG, algunes d'elles ens tancaven totalment les portes, i demostraven així molt poc esperit solidari. No volien saber res d'una associació tan petita. En general, però, es troba a faltar un esperit solidari a la societat, perquè poca gent està disposada realment a ajudar o donar diners per un problema que no l'afecta.

Per això hem fet el congrés internacional virtual, per intercanviar informació i experiència, xarxes de voluntaris, i ajudar-nos mútuament, i crec que en bona mesura ho hem aconseguit.

—Quins avenços s'han fet?

—L'any 1999 vam demanar a l'Estat que reconegués la sordceguesa, però ens van remetre al Parlament europeu. Durant una tem-

porada hem treballat amb altres associacions europees de sordcecs, i hem aconseguit el que volíem, perquè el 12 d'abril el Parlament d'Estrasburg va reconèixer la sordceguesa com a discapacitat específica. Ara només falta que es reconegui al Parlament espanyol i al de Catalunya.

—Hi ha casos de pares que no sàpiguem que el seu fill es sordcecc?

—Sí, efectivament. Perquè si no està reconeguda com a discapacitat, alguns metges no la saben diagnosticar, però no diran mai que no saben què li passa. Potser diran que és una persona neurològicament molt afectada, o amb autisme... Els pares llavors no saben realment què passa, es desconcerten quan el seu fill té un comportament estrany, es pega, es mossega, ho vol palpar tot... Molts pares, llavors, creuen que té un problema psiquiàtric, quan de fet és sensorial. Afortunadament, però, cada cop hi ha més coneixement de la malaltia.

—Com s'encara la sordceguesa des de la fe?

—Creure en Déu hi ajuda molt, perquè saps que el tens al costat. Com a associació també animem els que volen una formació cristiana per al fill afectat i els posem en contacte amb la pastoral de Mn. Xavier. Alhora assessorem persones d'aquesta pastoral que ajuden els sordcecs.

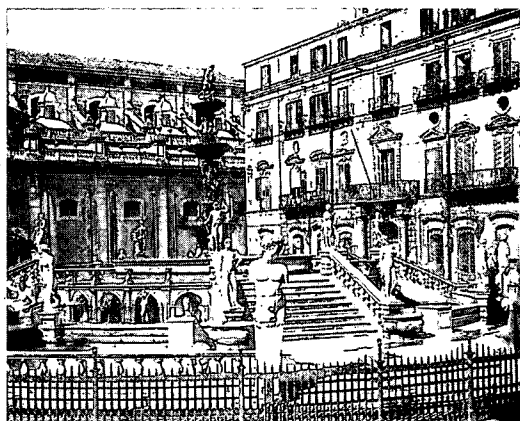
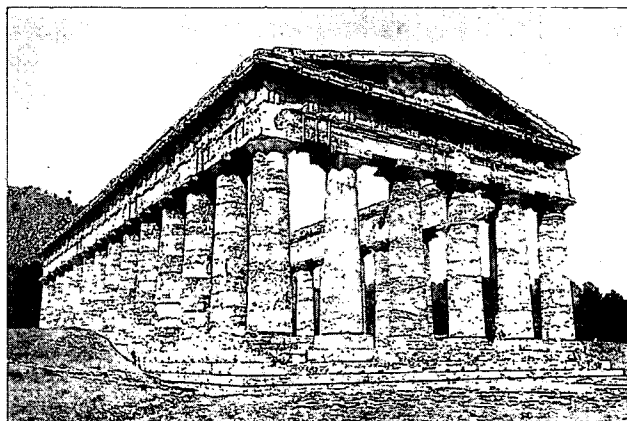
Creiem que Déu ens ha donat un fill amb discapacitats greus perquè devem ser especials. Nosaltres, doncs, no som el problema sinó part de la solució. Ajudem a tirar endavant aquestes persones,

encara que ens cal ajut de l'administració i de la societat...

És natural que amb aquesta problemàtica les famílies pateixin, i per això tothom busca respostes espirituals als seus trets. És cert que el nostre món està molt secularitzat i que malauradament la paraula Déu fa respecte, però realment la gent el busca. S'ha de comprendre que el dolor per un fill així és molt gran, i sense una fe al darrere et tornaries boig. Amb la fe saps que alguna raó hi ha, perquè Déu és pare i ens estima més del que nosaltres podem estimar els nostres fills. Per tant ho acceptem, i fins i tot podem trobar el goig en el dolor. Has de confiar del tot en Déu, perquè Ell ho sap tot.

Reportatge: **Eduard Brufau**

Del 14 al 21 de juny del 2004

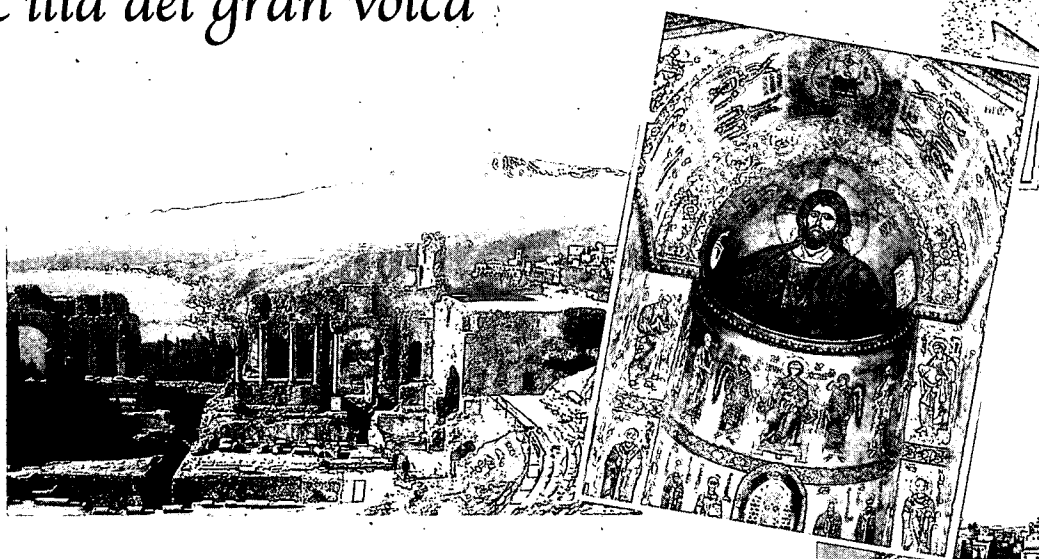

VIATGE A L'ILLA DE SICÍLIA

*La més gran de la Mediterrània.
L'illa del gran volcà*

VISITAREM:

- Catània
- Taormina
- Siracusa
- Messina
- Cefalú
- Palerm
- Monreale
- Erice
- Piazza Armerina

Excursió a l'Etna, el volcà actiu més alt d'Europa (3.325 m)

Visita dels centres arqueològics de:
Segesta, Selinunte i Agrigento (s. IV-V aC)
i les excavacions de la gran residència del camp de Vil·la Casale (s. III-IV dC)

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

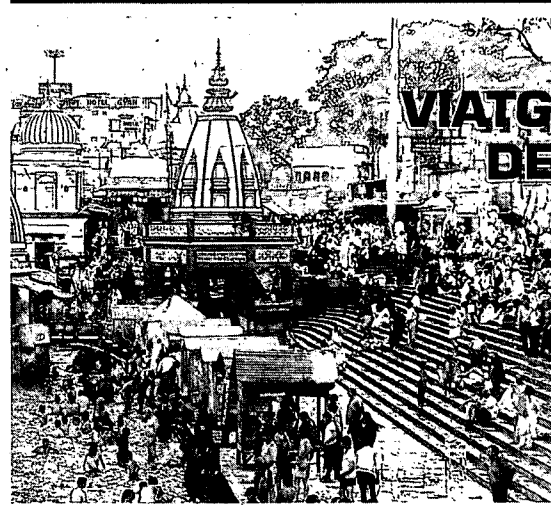
De l'1 a l'11 d'agost

ISLÀNDIA

Un enclavament
molt
característic
de l'Atlàntic
septentrional

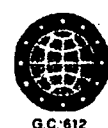
Del 6 al 21 d'octubre

VIATGE A L'ÍNDIA DEL NORD

Visita de
missions, i la
casa de la
mare Teresa
a Calcuta

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Vaticà

església en el món

El Papa demana redescobrir les famílies en canonitzar sis beats

■ Ja són 483 els sants proclamats per Joan Pau II

ROMA.— Joan Pau II va proposar redescobrir la bellesa de la família i de la vida religiosa en canonitzar sis figures de la santedat a la plaça de Sant Pere del Vaticà, davant d'uns 80.000 pelegrins. Entre els nous

sants hi ha Josep Manyanet i Vives (1833-1901), conegut com el «profeta de la família», fundador de dues congregacions religioses i impulsor del temple de la Sagrada Família de Barcelona, dissenyat per Gaudí.

Joan Pau II, que no va donar proves de particular cansament, tot i que la celebració va durar més de dues hores, va entonar alguns dels cants i va repassar durant l'homília (llegida en italià, castellà, francès i català) la vida dels nous sants, «testimonis» de la pau de Crist.

Josep Manyanet va ser presentat com l'«apòstol de la família», de qui el Papa va subratllar que «inspirant-se en l'escola de Natzaret, va realitzar el seu projecte de santedat personal i es va dedicar, amb lliurament heroic, a la missió que l'Esperit li confiava». Entre els nous sants hi ha la italiana Gianna Beretta Molla (1922-1962), metgessa, que als 39 anys va decidir acceptar el risc de morir i es va negar a avortar el nadó que esperava o a sotmetre'l a tractaments que el posessin en perill. El seu marit i els seus tres fills van escoltar emocionats les paraules del Pontífex: «El sacrifici extrem que va segellar la seva vida testimonia com només el qui té el valor per lliurar-se totalment a Déu i als germans es realitza personalment.»

Dos més dels nous sants eren amics i fundadors de congregacions religioses: Luigi Orione (1872-1940) i Annibal M. di Francia (1851-1927). Orione, capellà italià, va fundar la Petita Obra de la Divina Providència, per atendre els més pobres, en particular els discapacitats. D'ell, el

El Papa, durant la cerimònia.

Papa va dir que «el cor d'aquest estrateg de la caritat no va tenir fronteres perquè va ser dilatat per l'amor de Crist. La passió per Crist va ser l'ànima de la seva vida intrèpida, l'empenta interior a un altruisme sense reserves, la font sempre fresca d'una esperança indestructible». Annibal M. di Francia ha estat una de les figures espirituals més importants d'Itàlia de finals del segle XIX i de principis del XX. Va fundar la congregació dels Pares Rogacionistes del Cor de Jesús i de les Germanes Filles del Diví Zel. «L'amor del Senyor el va portar a dedicar tota la seva existència al bé espiritual del pròxim. Va experimentar

sobretot l'urgència de realitzar el mandat evangèlic: «Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors.»»

Joan Pau II també va proposar com a model de santedat Nimatullah Kassab Al-Hardini (1808-1858), capellà, de l'orde libanès maronita: «Es va lliurar totalment al Senyor amb una vida de grans renúncies, mostrant que l'amor de Déu és l'única font d'alegria i de felicitat per a l'home. Es va dedicar a cercar i seguir Crist, el seu Mestre i Senyor.» Completa aquesta llista de nous sants Paola Elisabetta Cerioli (1816-1865), vídua i mare de família, religiosa, fundadora de l'Institut de les Germanes de la Sagrada Família i de la congregació de la Família de Bèrgam, que «va intuir que els lligams de parentiu se sostenen i es consoliden quan es comparteixen els valors de la fe i de la cultura cristiana».

«Enamoreu-vos de Jesucrist», va ser el consell que el Papa va deixar als joves en recordar que aquest és el secret de la vocació a la vida religiosa i sacerdotal, seguida per cinc dels nous sants. Amb ells, puja fins a 483 el nombre de sants proclamats per Joan Pau II. La canonització va tenir lloc enmig de fortes mesures de seguretat. Tots els assistents van haver de passar per detectors de metall per entrar a la plaça de Sant Pere. (Zenit)

Aniversari del Papa entre compatriotes polonesos

ROMA.— El 18 de juny el Papa va complir 84 anys envoltat de polonesos, tal com li agrada celebrar aquesta diada. En aquesta ocasió, el president de Polònia, Aleksander Kwasniewski, es va afegir a les celebracions, juntament amb un grup de pelegrins polonesos i de ciutadans del Vaticà.

Enguany l'aniversari del Pontífex ha coincidit amb el 60è aniversari de la batalla de Montecassino, en què els polonesos van obrir el camí per a l'alliberament d'Itàlia dels nazis. El Papa va dir que en aquell moment «tots van sentir el deure d'oposar-se a qualsevol preu no només a l'atropellament físic dels individus i de les nacions, sinó també a l'intent d'aniquillar-ne les tradicions, les cultures i la identitat espiritual». Joan Pau II va voler enllaçar aquest record amb l'actualitat europea: «Parlo així per recordar que, al llarg dels segles, el patrimoni cultural i espiritual d'Europa es va formar i es va defensar a tot cost, fins i tot amb la vida d'aquells qui van confessar Crist i aquells que en el seu credo religiós fan referència a Abraham.» Amb aquesta al·lusió a les arrels judeocristianes europees, el Papa va insistir que Polònia té un gran paper a fer en aquest sentit: «Polònia no pot oblidar-ho i ho ha de recordar a aquelles societats democràtiques que semblen oblidar l'aportació del cristianisme a la construcció de la seva pròpia identitat.»

El Papa va celebrar amb normalitat el seu aniversari, seguint amb les audiències i les obligacions diàries. També va rebre per correu electrònic milers de missatges felicitant-lo i animant-lo a seguir la seva missió. (M.D.B.)

Acollida cristiana dels immigrants

ROMA.— Amb l'objectiu que l'Església ofereixi una autèntica acollida cristiana als immigrants, el Vaticà ha publicat un document que actualitza l'ordenament juridicopastoral sobre la matèria. La instrucció *Erga migrantes caritas Christi* («La caritat de Crist envers els emigrants»), redactada pel Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants, promou actituds de respecte dels drets dels immigrants i orienta bisbes, capellans, religiosos i laics per superar pors injustificades. El text ofereix indicacions i consells pràctics davant de qüestions suscitàdes per la migració.

El document constata el gran nombre d'emigrants musulmans que es dona actualment, cosa que considera una oportunitat per viure «l'actitud evangèlica que cal assumir i convida a purificar la memòria de les incomprendensions del passat, a conrear els valors comuns, i a definir i respectar les diversitats sense renunciar als principis cristians». Després d'assenyalar valors positius de l'islam, el document afronta la qüestió dels drets humans: «Aspirem que es produeixi en els nostres germans i germanes musulmans una creixent presa

de consciència sobre el caràcter imprescindible de l'exercici de les llibertats fonamentals, dels drets inviolables de la persona, de la dignitat igual de la dona i de l'home, del principi democràtic en el govern de la societat i de la correcta laïcitat de l'estat.»

El document desaconsella el matrimoni entre catòlics i immigrants no cristians. En relació amb el matrimoni entre una catòlica amb un musulmà, destaca: «A causa dels resultats d'experiències amargues, caldrà fer una preparació molt acurada i profunda.» Demana, a més, «el suport de la comunitat catòlica, abans i després del matrimoni» per a «la part

menys tutelada de la família musulmana, és a dir, la dona, perquè conegui i faci valer els seus propis drets».

Per la seva part, Joan Pau II, en rebre els participants en l'assemblea plenària del Consell Pontifici per als Emigrants i Itinerants, va reconèixer que el diàleg i l'acollida que els catòlics han d'oferir a tots els immigrants planteja «incògnites» i «dificultats» particularment amb els musulmans. El Papa va presentar el nou context de la globalització i de les migracions com una oportunitat de diàleg interreligiós i d'evangelització, però també en va subratllar les dificultats. (Zenit)

VIETNAM

Condemnats quatre cristians per pregar

HANOI.— L'organització de vigilància de drets humans Freedom House dels Estats Units ha anunciat que quatre líders cristians de l'ètnia hmong han estat condemnats a penes de presó per «alterar l'ordre públic» en organitzar reunions de pregària. Les penes, que van dels 26 als 36 mesos de presó, se sumen, segons Freedom House, a les de deu cristians més de l'ètnia hmong de la província de Ha Giang, on s'han intensificat les accions contra els cristians. (Fides)

SANTA MARTA
SERVEIS
ASSISTENCIALS
A DOMICILI

- Assistència en postoperatoris, malalts crònics i temporals.
- Companyia a avis, desplaçaments a la consulta mèdica, etc.
- Tenim cura de nadons.
- També servei en clíniques
- Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, cuidadors/es

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

ROMA.— La germana M. Àngels Grau —calana de naixement, però establerta des de fa anys a Roma—, ha tornat de l'Iraq fortament comoguda. L'aventura iraquiana, com ella mateixa l'anomena, l'ha marcada profundament, i li han

deixat unes empremtes que difícilment es podran esborrar. Des de la seva estada a l'Iraq, el mes d'abril passat, el seu cor s'ha omplert de nous inquilins en forma de rostres i noms ben concrets, de gent que lluita per sobreviure i recuperar la dignitat perduda.

Malgrat el drama que encara avui es viu a l'Iraq, on resideixen diferents comunitats de religions dominiques, la germana Grau aposta per l'esperança i convida tots els cristians a continuar pregant i col·laborant generosament amb el poble iraquia.

M. Àngels Grau acaba de visitar l'Iraq com a consellera general de les Dominiques de la Presentació

«A l'Iraq m'he sentit com Tobies en el seu pelegrinatge per terres desconegudes»

—Amb quins objectius va emprendre el viatge a l'Iraq?

—Fonamentalment compartir la vida de les nostres germanes immerses en la incertesa del futur, en el patiment de les famílies; les del poble iraquia, de les comunitats, de les Esglésies locals, dels seus qüestionaments i experiència de fe enmig de les circumstàncies que travessen. També he participat en les anàlisis, avaluacions, recerques i discerniments de la nostra viceprovíncia de l'Orient Mitjà, i he mirat de fer-los sentir l'estimació i la solidaritat de la congregació sencera.

—Era conscient dels perills que corria amb la visita?

—Vaig ser conscient del que podia passar, però la certesa de l'enviament confiat per la meua superiora general, em va permetre «fer camí tot caminant». La resta se'm va donar de més a més. Em semblava que calia arribar a aquest nou Babel sense idees preconcebudes ni temors paralitzadors, sense programes previstos ni projectes a fer, però amb els ulls i les orelles oberts, el cor disponible a fi de donar suport a les nostres germanes en la seva missió. També he cercat detectar algunes prioritats del moment i si és possible canalitzar algunes ajudes humanitàries.

—Ha pogut fer realitat aquests desitjos? Com s'ha sentit a l'Iraq?

—Seria llarg d'explicar, m'he sentit com Tobies en el seu pelegrinatge per terres desconegudes... La nostra visita ha coincidit a més amb un temps en el qual els estrangers abandonaven el país. Personalment m'he sentit envaïda per una força interior tan gran que ni tan sols vaig perdre el son. Aquesta experiència ha deixat empremtes en la meua vida de fe i m'ajudarà a viure cada dia més el repte evangèlic de la confiança.

—Quina imatge s'ha endut de l'Iraq?

—En el decurs de la visita, un convenciment íntim va mobilitzar les meves energies vitals i em va ajudar a descobrir a través de fets concrets i dels múltiples intercanvis no només els contravalors —l'agressivitat, la mesquinesa i la violència que mostren sovint els mitjans de comunicació— sinó també i sobretot els valors: la tenacitat, la voluntat d'aquestes poblacions de defensar la seva identitat, la intel·ligència del poble iraquia...

—Aquesta ha estat la seva primera

visita a l'Iraq?

—No, vaig anar a l'Iraq per primer cop el desembre del 2000, durant l'embargament. El febrer d'enguany, quan vaig iniciar els preparatius del viatge, la realitat actual d'aquest país no m'era desconeguda.

—Ha sentit el suport de la seva comunitat en aquesta visita?

—Molt, però no només de la comunitat. Davant de la decisió de fer aquesta visita, es va organitzar una cadena de solidaritat i suport, viscuda en Església, concretitzada en la presència oportuna i eficaç de molts germans que em van permetre fer les passes que convenia al llarg del camí recorregut.

—Malgrat la seva convicció a l'hora d'emprendre una aventura tan arriscada com aquesta, un viatge a l'Iraq deu tenir avui també un fort component de patiment... Què és el que més l'ha angixada d'aquesta experiència?

—Voldria subratllar d'una manera especial el patiment de les minories, entre elles les cristianes. Tenen por de la venjança, del jou de l'opressió i de les actituds de les masses adoctrinades pels fonamentalistes islàmics. Durant aquest període l'armada de Saddam Hussein ha estat marginada. Les persones honrades que pertanyien a aquest cos, les que anhelaven la reconstrucció de la seva terra ho han acceptat amb frustració i ressentiment. Aquesta realitat continua provocant conseqüències doloroses...

—En quina situació es troba el país avui dia?

—L'Iraq és encara un veritable polvorí. Els conflictes i les ferides socials s'accentuen. Sembla un carreró sense sortida... El terror, la por, el pànic acumulats han deixat empremtes difícils d'integrar. L'opressió, ressentida des de fa uns vint-i-cinc anys, ha anat generant set d'independència i d'alliberament. La disgregació interna de les persones i de les institucions s'accentua en la vida quotidiana. És difícil parlar de pau allà on regna la incertesa i la desconfiança entre col·les rivals, més encara ara que el problema de la tortura a les presons es manifesta a través de testimonis i de vídeos.

—La fi de la guerra no ha significat l'arribada de la pau...

—A la postguerra l'obertura incondicional de les fronteres iraquianes ha permès l'entrada de revolucionaris, de trucs de tota mena, de persones que podríem quali-

La germana M. Àngels Grau.

ficar d'indesitjables. La seva presència complica la situació i fomenta la violència. No puc oblidar les expressions angixades dels soldats que feien la guàrdia a les carreteres i carrers de les ciutats: un d'ells, amb molta emoció, després d'aturar el cotxe durant els controls ens va preguntar qui érem, es va treure la gorra, ens va mostrar el Crist amagat en un dels plecs... i les fotografies de la dona i dels fills.

—Alguna raó per a l'esperança?

—Moltes, com la decisió conscient de molts, particularment dels fidels de les Esglésies de diferents ritus, de quedar-se al lloc malgrat la inseguretat, el caos que regna, per compartir el patiment i sostenir la petita esperança que albiraven a l'horitzó. També entusiasma la invitació a unir forces, adreçada pel nunci de Sa Santedat, pels patriarques i bisbes. Progressivament s'enforteix el nucli de les Esglésies cristianes i es comencen a veure els resultats...

—Hi ha col·laboració amb les majories musulmanes?

—Sí. L'actitud equànime d'alguns imams també és digna d'encomi. Un gest concret ho explica: durant els pillatges, la majoria de medicaments robats es van acumular a les mesquites... Pocs dies després van ser redistribuïts per igual als hospitals, entre

ells el de Sant Rafael.

Durant els bombardejos, les portes de les institucions cristianes es van obrir per acollir els que esperaven, tot arriscant la seva vida, l'obertura de les mesquites per pregar. A partir de diferents institucions, de les diferents tradicions religioses, s'han organitzat xarxes de solidaritat i es distribueixen regularment paquets de menjar i estris d'higiene. A partir dels centres sanitaris, amb la solidaritat d'ajudes estrangeres, metges i infermeres distribueixen medicaments i ofereixen les seves atencions.

—Quins són els reptes més urgents?

—Són tants que no saps per on començar... Abans que res, cal assumir amb relisme la situació del país provocada per l'ambició de molts i superar la sensació d'impotència que fomenta la realitat catòlica actual, sense caure en la resignació fatalista. Cal defensar la vida des de la concepció fins a la mort, i acompanyar les mares, particularment les musulmanes, que viuen la maternitat com una superació del seu ésser de dona. També és imprescindible viure solidàriament el perdó, aspecte fonamental per evitar els conflictes i reconstruir la pau durant i després. Per a això, cal conrear una actitud no violenta i constructiva, sense tenir por dels sentiments negatius que amb freqüència ens envaeixen, però treballant-los per superar-los. Penso que és molt important donar suport a la formació, al creixement humà i espiritual, a la transmissió de valors dels qui seran els líders d'un futur i acompanyar els homes, dones i nens a assumir el seu propi organisme en salut, en malaltia i fins i tot en el moment de la mort.

Subratllar aquests reptes pot semblar utòpic i irrealitzable. Estic convençuda, però, que les grans decisions polítiques seran realitzables en la mesura en què es construeixin sobre bases sòlides i sobre el suport internacional.

—A la seva tornada a Roma, on resideix actualment, quin missatge ha portat a les comunitats d'Occident?

—L'experiència d'aquest viatge em supera. Des del meu retorn només sé balbucejar algunes paraules, pregar-les i compartir-les... Els signes de Déu es deixen sentir més bé en allò confús, allò relatiu i en les ferides de la història iraquiana on he vist reflectit els meus límits, pobreses i possibilitats. La realitat de l'Orient Mitjà ens convida a viure en una actitud confiada i d'esperança en allò que ens toca, a reconèixer el valor de cada persona, a respectar la cultura dels pobles, a conrear la solidaritat, la justícia i la pau, i a compartir tot el que som i tenim.

Samuel Gutiérrez

Les Dominiques de la Presentació tenen signat un conveni de col·laboració amb Càritas diocesana de Barcelona, a través de la qual financen gran part dels projectes a la zona. Qui vulgui col·laborar-hi, pot fer arribar les donacions al núm. de compte de "la Caixa": 2100-0965-50-0200087873, a la campanya Càritas x Iraq: suport a les víctimes.

Camerun

Yaoundé, centre de reflexió teològica africana

YAOUNDE.— La Universitat Catòlica d'Àfrica Central (UCAC) es va fundar el 1991, sota els auspicis de la Conferència Episcopal de la Regió d'Àfrica Central, i comprèn sis països. Té dos campus a Yaoundé: Nkolbisson, per a les facultats de Teologia, de Filosofia, de Dret Canònic i de Ciències Socials, i Ekunu, per a la Gestió Econòmica. Recentment s'ha celebrat a Nkolbisson un Col·loqui Internacional de Teologia sobre *Religió, tradició, modernitat*, amb la participació de conferenciant europeus i americans.

El clima actual de la globalització posa en crisi la pràctica tradicional de la cultura i de la religió i convida a reflexionar sobre els recursos de què disposa l'Església per fer front a la postmodernitat, segons les característiques de cada continent.

Després d'un primer dia en què van intervenir un representant africà, F. Eboussi Boulaga, professor de Filosofia a la UCAC; un representant francès, H. Gagey, degà de la Facultat de Teologia de l'Institut Catòlic de París, i un representant americà, Mr. David, de la Universitat de Santa Bàrbara (ponència llegida pel professor P. Adeso, de la UCAC), es va passar el segon dia a conèixer el repte que implica aquesta situació per a les Esglésies africanes, a càrrec del pastor Ka-Mana, d'origen congolès i molt

conegut als ambients teològics i ecumènics africans.

També es van presentar els instruments amb què compta l'Església del Camerun per a aquest moment de transició i de nova síntesi: Conferència Episcopal (prof. J. M. Messina), Justícia i Pau (prof. Titi Nwell) i instituts de formació (prof. A. Babé, degà de Teologia de la UCAC). El darrer dia es va consagrar a escoltar de forma semblant la reacció de França, amb la intervenció dels professors P. Deberge, C. Tassin i F. Bousquet, i d'Amèrica, amb el professor J. Becker. El professor de Teologia de la UCAC E. Messi Metogo, dominic, es va encarregar del brillant discurs final.

Ressaltem la importància i l'originalitat de les intervencions africanes, d'Eboussi

Colloque International

DE THEOLOGIE

29-31 mars 2004

TRADITION MODERNITE

D'esquerra a dreta: H. Gagey, P. Poucoute i F. Eboussi Boulaga.

Boulaga i de Ka-Mana, que, des d'angles diversos, van abordar el tema de la difícil síntesi d'aquests aspectes d'actualitat al continent. Per a Eboussi Boulaga, cal evitar el perill d'una identitat tancada que consistiria a tancar-nos en una sola imatge de nosaltres mateixos. Cal anar més enllà d'Atenes i de Jerusalem per ser salvats, ja que ja no hi ha grecs ni jueus. Cal realitzar en plenitud la humanitat aquí i ara.

Per a Ka-Mana, la resposta de l'Àfrica a la situació actual es troba en la superació sintètica de les arrels del passat (Egipte) i de les conseqüències dels esdeveniments recents (esclavatge, colonialisme, neocolonialisme), que obliguen a reinventar la societat africana a partir del coneixement, del canvi i de l'esforç ètic, per tal de mundialitzar la cultura del continent en aquest moment històric: donar a conèixer el «geni africà».

És molt interessant conèixer les realitats d'aquestes Esglésies joves que tenen la vitalitat de l'alè de l'Esperit, que produeix fruits nous per a la humanitat d'avui.

Juan de Dios Tagne i
Fernando Guillén, *escolapis*

TXAD

Càritas demana ajuda urgent per als refugiats sudanesos

N'DJAMENA.— Càritas Internacional ha llençat una petició d'ajuda de 2 milions de dòlars per fer front a la situació «desesperada» per la qual travessen desenes de milers de refugiats sudanesos al Txad, que podria veure's agreujada amb l'arribada imminent de la temporada de pluges. La major part dels refugiats escapa de la violència que regna a la regió sudanesa de Darfur. Es calcula que almenys 150.000 persones s'han refugiat al Txad i que un milió més es desplaça pel Sudan. Un procés d'«arabització» ocasiona un règim de terror i de violació dels drets humans a Darfur. La fam i la desnutrició del creixent nombre de persones allotjades als campaments i dels que encara es desplacen constitueixen la preocupació fonamental. Les organitzacions d'ajuda humanitària han fet una crida per crear un passadís humanitari cap a Darfur per tal d'ajudar la població. (Zenit)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...72.682 seminaristes joves es preparen, el 2003, per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

L'any passat aquests quatre Seminaris Majors depenien especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Robert Bellomín	Kisantu (Rep. Congo)	139 alumnes
Seminari Major Crist Rei	Huambo (Angola)	105 alumnes
Seminari Major San Lorenzo	Santa Cruz (Bolívia)	88 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	130 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió a favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 €
facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 €
facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER
per 350 €

PER A INFORMACIÓ i
DONATIUS adreceu-vos
a les Delegacions
Diocesanes de Missions
de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
<http://www.arqbcn.org>

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
<http://www.arquebisbattarragona.org>

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
<http://www.bisbatlleida.org>

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
<http://www.bisbatgirona.es>

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054
<http://www.bisbaturgell.org>

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619
<http://www.bisbatsolsona.org>

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
<http://www3.planalfa.es/obtortosa>

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
<http://www.bisbatvic.com>

Espanya

El cardenal Amigo destaca l'aportació de la cultura cristiana a la història espanyola

SEVILLA.—La XV edició del Simposi d'Història de l'Església a Espanya i Amèrica va abordar el tema del dogma de la Immaculada Concepció, coincidint amb el 150è aniversari de la seva proclamació. L'acte inaugural va comptar amb la presència del cardenal arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo, que va subratllar la conveniència de reprendre aquest tema: «Quan un laïcisme radical, i fins i tot exacerbant en ocasions, vol esborrar l'empremta de la religió en la vida de la societat i de la cultura, és més que important fer veure allò que el misteri de l'Encarnació del Verb ha significat en la nostra història. En aquest misteri és imprescindible la figura de Maria Immaculada.» El cardenal va destacar la «singular importància» que va suposar la definició dogmàtica de la Immaculada Concepció de la Verge Maria, i va agrair la iniciativa de l'Acadèmia d'Història Eclesiàstica de Sevilla, organitzadora del simposi, de «no deixar passar aquesta efemèride, immaculista sense aturar-se a considerar el que ha significat la veritat de la concepció immaculada de Maria en la història de Sevilla i el que això havia d'implicar en la implantació i el desenvolupament de la devoció a la Immaculada en l'evangelització d'Amèrica». (Odisur)

Els bisbes denuncien el fenomen «telescombraries»

■ Celebrada la XXXVIII Jornada de les Comunicacions Socials

MADRID.—El 23 de maig va tenir lloc la XXXVIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, sota el lema «Els mitjans de comunicació en la família: un risc i una riquesa». La jornada d'enguany va estar marcada per l'efemèride del 40è aniversari del decret *Inter mirifica* del Concili Vaticà II, el primer que una assemblea conciliar dedica a les comunicacions socials.

Amb motiu d'aquesta jornada, els bisbes de la Comissió de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola van escriure un missatge en què assenyalaven que l'evangelització no pot prescindir dels mitjans de comunicació. Per això, els bisbes animaven l'Església a ser més creativa i decidida per emprendre nous projectes en el camp de la comunicació i a consolidar i renovar els ja existents.

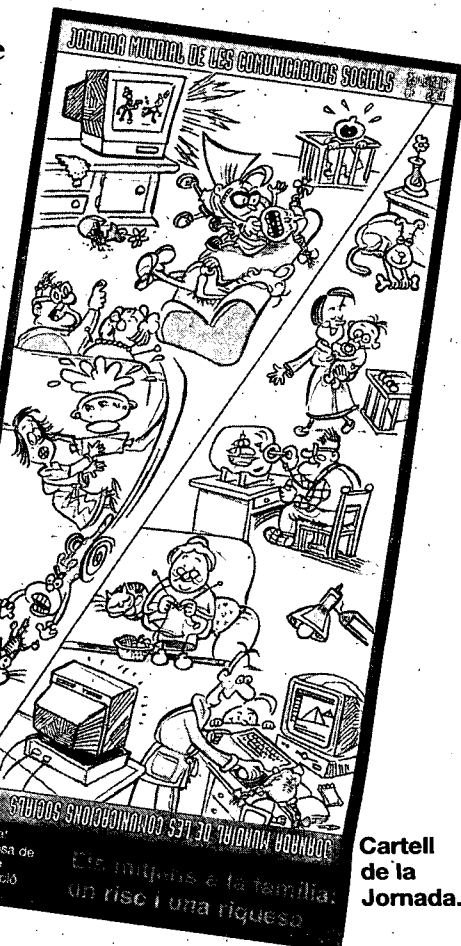
En relació amb el lema triat per a enguany, els prelats subratllaven la necessitat d'afavorir una bona relació entre els mitjans de comunicació i la família. Seguint el missatge de Joan Pau II per a aquesta jornada, els bisbes reconeixien «la gran riquesa que poden aportar a la família els mitjans de comunicació, correctament emprats».

També posaven en relleu que els mit-

jans han arribat a relegar a un segon pla la influència educadora de l'escola i de la família. Així, demanaven als responsables dels mitjans «un esforç més gran per produir programes educatius adients i augmentar el temps dedicat a l'emissió de programes infantils de qualitat, exempts de violència i d'allò que pugui afectar negativament el desenvolupament integral adient dels infants i dels joves». En aquest sentit, denunciaven el «baix perfil ètic i cultural» de la televisió, cosa que implica un «atemptat continuat a la salut moral i cultural dels seus usuaris. Especialment dolorós i injust és el fenomen anomenat «telescombraries» quan s'acarina amb la ridiculització de la concepció autèntica de la família i dels sentiments religiosos dels catòlics». Per això, subratllaven que no es pot justificar aquesta pràctica amb l'excusa de la llibertat d'expressió o de les audiències.

Davant d'aquest panorama, els bisbes recordaven allò que havien dit en el seu missatge del 2001: «És obligació de l'Administració preservar uns mínims de qualitat ètica i estètica als mitjans (...) i pensem que un instrument que hi contribuiria seria la creació (...) d'un Consell Audiovisual que (...) vetllés per la qualitat dels "productes" audiovisuals.» Així, la comissió episcopal considerava que la reforma anunciada de la televisió pública per part del govern «pot ser l'ocasió per abordar la creació d'aquest Consell Audiovisual».

D'altra banda, els prelats afirmaven que el públic ha d'assumir una responsabilitat més gran en l'ús dels mitjans: «Ha de dur-la a terme mitjançant un sentit crític madur i sa. (...) Una missió especial tenen

Cartell de la Jornada.

els pares i els educadors, sense oblidar la mateixa comunitat cristiana.» Per als bisbes, un dels reptes més importants de la Pastoral de les Comunicacions Socials es troba, especialment, en l'àmbit de la comunicació.

La part final del missatge recollia un record especial i el reconeixement als periodistes que han mort violentament «per transmetre la veritat i defensar el dret a la informació; volem expressar també el nostre suport a la resta de la professió periodística per tal que, com assenyalava Joan Pau II en el seu missatge, «siguin conscients que són els autèntics dispensadors i administradors d'un immens poder espiritual que pertany al patrimoni de la humanitat i que està destinat a l'enriquiment de tota la comunitat humana»». (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

L'arquebisbe de Toledo rep el gran rabí de Jerusalem

TOLEDO.—El gran rabí de Jerusalem, Yona Metzger, i l'arquebisbe de Toledo, Mons. Antonio Cañizares, van sostenir una reunió a Toledo en què tots dos van reiterar el seu desig de continuar avançant en el diàleg interreligiós com a mitjà per a la pau. El rabí va recordar «com Toledo en el passat va ser l'indret de trobada de les diferents religions, de les tres religions que emanen de la mateixa inspiració». «Vam parlar també sobre com podríem aconseguir en un futur que el diàleg que ja existeix entre la religió jueva i la religió catòlica s'estengués també a l'islam, perquè d'aquest diàleg depèn molt el futur de la humanitat», va dir el rabí.

Per la seva part, l'arquebisbe Cañizares va agrair la seva presència i va expressar el seu «convenciment que la trobada entre les religions portarà a la unitat de tots els pobles, i que aquesta trobada té en aquests moments una visió molt particular: amb la pregària en comú i l'acceptació i el diàleg mutu contribuïm a eradicar arreu aquesta xacra tan terrible que és el terrorisme». «Hem expressat el nostre desig que aquesta trobada, entre la religió d'Israel, de la qual procedim, i el cristianisme contribueixi també que en aquestes arrels cristianes l'home no s'oblidi de Déu, que és la font de la unitat i de la pau», va declarar Mons. Cañizares. (ACI)

Carta Dominical

De la inquietud metòdica a la indiferència metòdica

En la meua joventut, vam ser molts els que vam llegir *La incògnita de l'home*, d'Alexis Carrel, el gran científic i gran convertit, que aprofundia en les grans preguntes que els homes s'han fet al llarg de tota la història. Altres títols dels anys cinquanta com *L'aventura de l'home*, *La desvalorització de l'home*, *L'home problemàtic* i d'altres, van fer que un gran filòsof i jurista valencià arribés a pensar que es podia parlar, en aquella època, de la inquietud metòdica (Corts Grau).

Per contrast, un molt conegut intel·lectual cristià, en conversa privada, m'expressava no fa gaire l'alarma que li causa que a les preguntes que des de la seva joventut es pot plantejar l'home —què sóc, d'on vinc, cap a on anirà la meua vida—, són massa els qui no tenen resposta si en el seu horitzó no hi és Déu. Ens podem preguntar si, en realitat, a l'època de la inquietud metòdica dels cinquanta no li ha succeït un temps d'indiferència metòdica.

· Sí que hi ha forces que, unes inconscientment i altres metòdicament, tracten d'induir en la cultura actual aquesta indiferència: Però, d'una banda, que estiguem a l'any

2004, és a dir, que la presència de Crist romanguí i creixi, fins al punt que només els catòlics som ara 1.060 milions de creients, i segueix creixent-ne el nombre, indica que també el nombre dels no indiferents és important. D'altra banda, la indiferència és incompatible amb la inquietud. I el que és ben cert no és que hi hagi homes inquietats: sinó que el que és humà és la inquietud, per les innombrables sol·licituds que criden l'home i perquè la seva capacitat de decidir en qualsevol àmbit de la vida és indefinida. Perquè és difícil que en cap moment de la vida algú no s'hagi preguntat el perquè de la seva existència, o si hi ha un punt i seguit enllà de la mort o un punt final que suprimiria tot enllà.

En aquest temps nostre, com ha passat en molts, correm el risc d'hipervalorar l'irracional, deixant l'antropologia —el concepte de l'home— a mercè d'aquest tèrbol corrent sentimental que deriva de l'intel·lecte cap a l'instint. Quan aquest corrent, que sempre és tèrbol perquè envileix la persona, es fa impetuós, la persona deixa de ser humana. Comencen les actituds i accions inhumanes, massa freqüents ara.

És cert que no hi ha descans per a qui lluita per millorar

el seu esperit i ennobrir el seu entorn social. Però tampoc hi ha pau per a qui abandona. Qui no lluita amb si mateix perquè busca una pau fàcil, no l'aconsegueix. Els pares i les mares, els formadors, els sacerdots i tants altres són testimonis que els que donen més pau són els fills, els educands o els creients que lluiten per vèncer tot el que hi ha de negatiu en ells mateixos. També són testimonis de la poca pau que aporten al seu entorn els qui no saben què és lluitar amb si mateixos per dominar el negatiu. És testimoni de la pau autèntica l'asceta amb qui hem pogut trobar el goig d'una pau desconeguda per al viciós. No són sinònims l'autoexigència i la tristesa ni l'alegria i la gatzara ni la superficialitat i el goig profund i perseverant.

«El món —advertia Bernanos— desitja, anhela, exigeix, reivindica i anomena tot això esperar: com si pogués anomenar esperança un afany de gaudi que més aviat és deliri! Vivim a un ritme massa ràpid perquè pugui germinar i madurar un sentiment tan ardent i fi. No és l'esperança vianda per als ambiciosos, per als cobdiciosos, per als atordits: només la pobra gent que encara estima i somia és capaç d'esperar; només la gent que guarda el secret de l'alegria humil, guarda també el secret de l'esperança.»

És el gran secret que Déu va ocultar sempre als superbs i va revelar als nens, als nets de cor. Només on hi ha amor pren la gràcia.

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Paraula i vida

La Pasqua de l'Esperit

La Pentecosta és la Pasqua de l'Esperit. Al Cenacle, Jesús, la nit del sant sopar va prometre cinc vegades el do de l'Esperit, i al mateix lloc, la tarda de la Pasqua el Ressuscitat es va presentar als Apòstols i els va infondre l'Esperit amb el gest simbòlic de l'alè i amb aquestes paraules: «Rebeu l'Esperit Sant.»

L'Esperit Sant vessat el dia de la Pentecosta inaugura una nova etapa en la història de la salvació. L'Esperit serà la renovada presència de Déu enmig del seu poble; serà la força que guiarà els deixebles de Crist en la seva missió de donar testimoniatge del Ressuscitat; serà qui orientarà aquesta activitat testimonial i qui promourà la proclamació missionera de l'evangeli arreu.

L'Esperit Sant dota i dirigeix l'Església amb els diversos dons jeràrquics i carismàtics, la rejoveneix amb el rigor de l'evangeli, la renova sense parar i la porta a la unió total amb Jesucrist. Els carismes de l'Església actual potser són menys espectaculars que en l'Església primitiva perquè han canviat les circumstàncies, però l'Esperit

té una acció permanent en l'Església. La flama de la Pentecosta no s'apaga ni s'apagarà. El buf de l'Esperit és ben perceptible en les diferents manifestacions de la vida de l'Església universal i també a casa nostra, perquè l'Esperit Sant treballa en el cor de cada cristià i suscita respostes individuals i col·lectives als reptes que va presentant el nostre món.

Tota l'aventura del cristià s'haurà de desenvolupar sota l'influx de l'Esperit. Ell està en els cristians en els moments difícils, de prova, convertint-se en el defensor. L'Esperit es troba en les arrels de la llibertat cristiana, que allibera de la servitud del pecat, tal com diu clarament l'apòstol Pau: «La llei de l'Esperit, que dóna la vida en Jesucrist, t'ha alliberat de la llei del pecat i de la mort.» La vida moral, pel fet de ser irradiada per l'Esperit produeix aquests fruits preuats i avui molt necessaris: amor, goig, pau, paciència, benevolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix.

L'Esperit Sant es troba a l'arrel de l'experiència de fe. De fet, en el baptisme ens convertim en fills de Déu gràcies precisament a l'Esperit. Com diu Pau, «la prova que som fills és que Déu ha enviat als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida "Abbà, Pare"». Tenint en compte aquest ensenyament paulí, hom té la certesa que està lligat a Déu filialment, per una vida d'amor, que hi ha algú que ens va vincular amb el Pare i Jesucrist: l'Esperit Sant.

Sant Ireneu té unes paraules que ens ajuden a comprendre la funció que l'Esperit Sant porta a terme en nosaltres: «Tal com de la farina eixuta no se'n pot fer una massa única ni un sol pa si no s'hi tira aigua, tampoc nosaltres, que formem una multiplicitat, no podríem convertir-nos en una sola cosa en Crist sense aquella aigua que ve del cel.» Amb aquest text Ireneu ens indica que l'Esperit Sant és el principi i la força que dóna unitat al cos místic de Crist. L'Esperit Sant és l'ànima de l'Església.

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Missatgers de la Bona Notícia

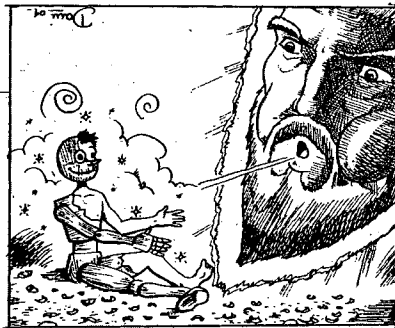
www.catalunyacristiana.com

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Daniel Ortiz i Llargués
Candidat al Parlament Europeu per CiU

Una ànima per a Europa

«L'antídoto contra la por només pot ser la fe» va afirmar amb convicció Romano Prodi, president de la Comissió Europea, el 8 de maig passat a les acaballes del seu discurs i les més de 10.000 persones que omplien a vessar el Hanns-Martin Schleyer-Halle de Stuttgart van irrompre en un càlid aplaudiment. De fet, les seves paraules, tot i ser inusuals en el nostre llenguatge polític quotidià, encaixaven perfectament en el context de la trobada «Junts per Europa», organitzada per més de 175 moviments, comunitats i grups cristians provinents d'arreu del continent. Hi havia catòlics, evangèlics, luterans, ortodoxos i anglicans i era la primera vegada a la història que se celebrava una jornada d'aquestes característiques.

Què hi feia tanta gent allà? Per què s'havien desplaçat des de tan lluny? Quin sentit tenia aquella trobada? El comú denominador que aconseguí reunir-nos a tots, probablement es pot expressar de la següent manera: per construir l'Europa que nosaltres volem, no n'hi ha prou amb els tractats comunitaris, ni amb la integració econòmica i monetària, ni amb un espai jurídic interior, ni tampoc amb una política exterior i de seguretat comunes... No, tot això no és suficient. Totes aquestes qüestions sens dubte són molt importants i necessàries, però, per damunt de tot, Europa necessita una ànima.

Sense aquesta dimensió espiritual, capaç de justificar i d'esdevenir l'autèntica *raó de ser* d'Europa, els milers de participants en la trobada de Stuttgart intuïen dos perills. El primer, que la complexa i impressionant «arquitectura institucional» de la UE, que tants esforços i tants equilibris ha requerit durant els darrers 50 anys, s'acabi ensorrant com un castell de cartes per manca de connexió amb les vides reals dels homes i dones que viuen a Europa. I el segon, que, simplement, el projecte europeu deixi de tenir sentit, és a dir: *deixi de valer la pena*.

La Unió Europea va néixer, durant els anys posteriors a la Segona Guerra Mundial, amb una claríssima vocació de pau, unitat i solidaritat entre tots els pobles europeus. En realitat, la seva pròpia existència, per bé que molt embrionària, ja era una manera de dir «mai més» a l'horror de la guerra. Tanmateix, a la dècada dels cinquanta aquests anhels no eren més que un somni, perquè en el passat mai, absolutament mai, no s'havien

acomplert. D'aleshores ençà ha transcorregut mig segle. Bona part d'aquell somni dels Schuman, De Gasperi, Adenauer... s'ha fet realitat i actualment tenim, des de fa ben pocs dies, una UE ampliada amb 25 estats membres i 450 milions d'habitants.

Ha arribat l'hora, sens dubte, de recuperar l'esperit utòpic dels pares fundadors d'Europa. Cal renovar els ideals que van inspirar-ne l'origen i, naturalment, hem de ser capaços de reformular-los d'acord amb la realitat del nostre temps. Aquells anhels de pau, llibertat, solidaritat, democràcia... què signifiquen avui dia? Com s'han de formular? Aquest és l'autèntic repte, el gran repte que tenim plantejat els europeus, més enllà de l'«ampliació», de l'«aprofundiment», de la pròpia Constitució europea... i tot el reguitzell de qüestions tècniques que només interessin als especialistes en la matèria, però queden lluny, molt lluny dels ciutadans.

Per això tants milers de persones van anar a Stuttgart el dia 8 de maig. Eren cristians de totes les Esglésies, de tots els pobles i de totes les cultures d'Europa «units en la diversitat». Eren conscients que justament aquesta és la seva gran força, la mateixa que bateja al cor d'Europa: ser un en la pluralitat. La jornada va ser molt intensa i molt rica en missatges, paraules i manifestacions de tota mena, des del cant, fins a la dansa, fins als més diversos parlaments, amb una menció especial per les intervencions dels més joves que, ells també, van voler expressar el seu somni per a Europa.

Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidí, va causar impacte quan va afirmar: «Europa no pot viure durant més temps centrada en si mateixa, preocupada exclusivament per si mateixa: Europa ha d'alçar-se i ha de sortir a l'encontre del Sud del món (...) Els europeus serem jutjats sobre el futur d'aquest Sud de la humanitat (...)». En qualsevol cas, amb unes paraules o amb unes altres, amb formulacions més o menys brillants o amb connotacions cristianes més o menys explícites, el missatge central va quedar molt clar: volem una Europa dels valors. La dimensió espiritual és fonamental per construir la nova Europa, ja que, sense ella, Europa deixaria de tenir sentit i es convertiria en un artefacte fred, burocràtic, ineficax... i, en darrer terme, inútil. Entre tots, units en la diversitat, hem de ser capaços de bastir una ànima per a Europa.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Experimental, en els moments de solitud, la carícia de Déu

El Sant Pare, el dimecres del passat 28 d'abril, va exhortar els fidels tot dient-los que en els moments de solitud o en la pèrdua dels éssers estimats, el creient sap que mai no està sol, perquè Déu l'estima amb tendresa de mare.

El periple de la nostra vida té moments bonics i feliços. Però passem també tribulacions fortes que toquen el més viu de la nostra ànima. La mort de l'espòs o de l'esposa, la malaltia d'un fill, la pèrdua del treball, el *mobbing* d'un pis, la incomprensió dels amics, la calúnnia que ens pot fer perdre el prestigi...

Quan ens cau al damunt algun d'aquests mals se'ns ofusquen la ment i les realitats que il·luminaven l'existència. En aquestes ocasions s'experimenta una fiblada que pot en nosaltres i ens aboca a la sensació d'abandonament. Fins a tal punt, de vegades, que sentim una crua solitud acompanyada d'esfondrament espiritual.

Tanmateix —i aquí el comentari del Papa sobre el salm 26,7-14— «l'orant no se sent mai sol, perquè s'inclina vers ell la misericòrdia de Déu». Aquest salm és un càntic de ferma confiança en Déu, en un moment en què els malvats s'acarnissen

contra el just. L'afligit suplica al Senyor, una vegada i una altra, que no l'abandoni. Prega perquè sap del cert que, ja en aquesta vida, fruit de la bondat de Déu. La conclusió és magnífica: «Espera en el Senyor! Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! Espera en el Senyor.»

Joan Pau II va fer la següent aplicació: «A totes les persones ancianes, malaltes, oblidades de tothom, a les quals ningú no farà mai una carícia, els recordem aquests mots del salmista i del profeta, per tal que sentin com la mà paterna i materna del Senyor toca silenciosament i amb amor els seus rostres sofrerts i, tal vegada, regats amb llàgrimes.»

El mal del món és molt agressiu. No obstant això, existeix una certesa: «És que una dona pot oblidar el seu infantó, la qui està embarassada, el fill del seu ventre? Però, ni que se'n trobés una que l'oblidés, jo no t'oblidaré mai a tu» (Is 49,15). El Pontífex va cloure la seva predicació amb la dita de sant Agustí: «No buscaré cap altra cosa insignificant, sinó el vostre rostre, Senyor, per estimar-vos gratuïtament, ja que no trobo res més valuós.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanya (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Josep Manyanet

Què fa un home com tu, en un lloc com aquest? És la pregunta que se'm podria fer, quan vaig anar al Vaticà a la canonització d'aquest sant. Per a qui no ho sàpiga, li diré que va ser fundador de dues congregacions dedicades a l'ensenyament. I, per tant, aquestes, als seus programes escolars, inclouen la classe de religió.

La major part de la meua vida sacerdotal l'he passada com a capellà d'una comunitat de Missioneres de Natzaret, que és el nom de la branca femenina. Les monges de la Llobeta no es dedicaven a l'ensenyament escolar. Durant els temps difícils posteriors a la guerra civil, acollien nenes dels seus col·legis, filles de víctimes de la contesa o de presoners polítics la major part, perquè passessin uns quants dies de salut mental i espiritual. La seva actuació va ser heroica. Una d'aquelles dones extraordinàries que no vull deixar d'anomenar, la germana Aurora S., encara viu. Després van dedicar la casa i els seus esforços a acollir grups en convivències i trobades. Recordo imatges de tantes companyes inoblidables en l'edificació del Regne, que ja han mort. La seva memòria m'ha exigit venir fins aquí i, a la basílica, el primer que vaig fer va ser recollir-me en pregària per pregar sincerament per elles. He de dir que la germana L. Brito encara viu i saludar-la ha estat la meua primera ocupació. Avui em sento sincerament agraït a Déu, en companyia d'aquestes monges que, a més, m'acullen gentilment.

No oblidó les meves inquietuds, i pregunto a sacerdots i monges que com jo assisteixen a l'acte sobre el tema en què em vaig ocupar: la classe de religió. Jo insistia en l'avui i l'aquí de les meves afirmacions, no rectifico la meua opinió, però lleialment he de dir que la situació en altres llocs, a l'Amèrica Llatina principalment, és una altra i el meu judici és diferent. Els seus col·legis són desitjats per gent més sincerament cristiana que la nostra. Porten els seus fills al col·legi precisament perquè els ensenyin religió. I la seva actuació és eficaç, l'actitud dels alumnes també és diferent, m'ho assegura, entre altres, un sacerdot veneçolà amb qui ens hem quedat parlant fins ben tard i que se sent enormement agraït per l'educació que va rebre. He preguntat molt. El que he escrit, doncs, no és una mera anècdota, sinó realitat general.

Aquí i ara, insisteixo, si desaparegués l'horari escolar d'algun col·legi, es perdria el servei social d'ensenyament que presta, però res més. Afortunadament, la congregació a la qual em refereixo, i moltes altres, no es limiten a aquest període del dia. En altres moments acullen i susciten inquietuds espirituals i religioses de molt valor. Als seus edificis o a altres. Torno al principi. Durant molts anys vaig col·laborar amb aquestes monges i de la feina que vaig fer amb elles en dono moltes gràcies a Déu. El camí d'acollida d'aquesta joventut que, sense saber-ho, és manipulada i viu amb una interioritat fosca i buida d'esperança, és, segons el meu parer, la tasca urgent que en l'àmbit educatiu cal fer. Tasca d'aquestes congregacions i d'altres institucions. Limitar-se, com passa a vegades, al mer entreteniment en campaments, caps de setmana o festes, és traïr el manament de Jesús.

Notes insignificants

Germà Adrià

Un somriure matinal

Avui m'he quedat sense somriure matinal.

Cada dia, a les 6.50, agafo l'autobús 14. És principi de trajecte.

A la segona parada puja una dona jove, em somriu quan marca el bitllet, i jo li torno el somriure.

Quan baixo a Liceu sóc jo qui li somriu i ella m'ofereix una altra vegada la seva lluminositat. I, així, des de fa almenys set anys.

I sembla que «aquest somriure matinal» després m'ajuda a somriure als infants de l'esmorzar, als que m'ajuden a partir de les 8 i als que trobo en la meua passejada pel carrer.

Avui, després de molts anys que la veig a la cantonada, m'ha sonrigut una prostituta i m'ha preguntat si sóc capellà com algú li ha dit. I ara, sé que el somriure d'aquesta prostituta sensacional em somriurà també cada matí.

I m'agradaria guanyar-me somriures d'amistat i m'agradaria, també, que els meus somriures fossin sempre de pau i d'amistat.

Per què, d'ordinari, tothom va amb els llavis i els ulls tancats a l'alegria?

Que potser no sentim l'alegria de viure? És que a Déu no li han de somriure sempre tots els àngels i els sants que ja l'acompanyen en la seva glòria?

I si ens proposéssim fer de la nostra vida, del nostre viure minut a minut, un somriure i una carícia?

Cada matí puc constatar el valor del

somriure i la carícia en els infants que tracto durant l'esmorzar. El somriure de la directora, de la seva secretària i de l'assistenta social és per als infants una embranzida molt valuosa cap a la seva normalitat.

Tots aquests infants reben el mateix somriure i carícies de la seva mare i del seu pare?

Mereixeran també el somriure i l'estimació dels mestres?

Quan ja gairebé a la nit he tornat a casa, he tornat a viure l'aspror dels rostres inexpressius, incapaces de somriure.

L'autobús, com un cementiri. Ningú no saluda ningú. Ningú no somriu ningú.

No, no és així com hem de viure la vida.

Haurem de fer curssets per ensenyar a mirar amb delicadesa i tendresa? Cursos per saber entreobrir els llavis amb un somriure?

Quan a les presons coincideixo amb unes religioses de les professionals de l'amor veritable, veig com s'il·luminen els rostres tantes vegades desencantats d'alguns presos.

Elles saben somriure'ls. Saben escoltar-los amb un somriure. Parlen amb el somriure permanent en la seva mirada.

I'estic convençut que elles són per a molts una crida a la vida i a l'esperança.

Com m'agradaria copiar la tendresa de la seva mirada i l'alegria interior del seu somriure. Per això m'agrada coincidir amb elles quan visito alguna presó.

Zoom

Eduard Brufau

Fins al 27 de setembre es pot visitar al Museu Marítim de Barcelona i al Museu d'Història de Catalunya l'exposició *Mediterraneum. L'esplendor de la mediterrània medieval* (s. XIII-XV). La mostra està organitzada per l'Institut Europeu de la Mediterrània i el Fòrum 2004, i pretén donar a conèixer la vida de les diferents ciutats del Mare Nostrum i la relació entre elles. S'hi exposen diverses peces artístiques fruit de la vitalitat de la baixa edat mitjana, entre les quals destaca aquesta representació de santa Caterina d'Alexandria. Es tracta d'un retaule elaborat a Catalunya l'any 1387 per Martí de Vilanova i que va ser donat al monestir de Santa Caterina del Sinaí. Aquesta és una oportunitat única per contemplar-lo fora d'aquest mític cenobi.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Criteri diferencial

La Pasión de Cristo de Mel Gibson ha aconseguit rècords de recaptació i ha suscitat controvèrsies interessants. Com que es tracta d'una pel·lícula religiosa, parlada en arameu i llatí, no oberta a tots els públics... sorprèn el nombre d'espectadors que l'han anat a veure. Si avui en vull parlar és per ressaltar un criteri diferencial pel que fa a altres productes cinematogràfics. És una pel·lícula discutida, però gens vulgar. Té escenes de gran bellesa, barrejades amb altres d'una crueltat forta. M'agrada molt el paper de la mare de Jesús, així com la mirada de Jesús, que té una gran rellevància. La flagel·lació em sembla desproporcionada. No em disgusta una aproximació més realista al patiment físic d'un condemnat a mort, ja que una lectura espiritualista de la Bíblia allunya d'aquests plantejaments. Sé que hi ha investigacions segons les quals el paper determinant de la mort de Jesús recau sobre Pilat, però són temes discutits. Amb tot, no veig que hi hagi antisemitisme com s'ha volgut ressaltar. Hi ha el risc de la interpretació en aquesta línia, però si això passés seria a causa dels prejudicis de cadascú. Fins i tot, quan vaig veure aquesta pel·lícula a Roma, el subtítol italià va evitar la frase «que la seva sang caigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills», que surt als evangelis.

Quin és per a mi el criteri diferencial? La figura de Jesús està considerada al llarg de la història i, fins i tot, actualment, per milions de persones, com un gran profeta, el missatge del qual a la humanitat és d'una qualitat humana i espiritual indiscutible. No tan sols això, per a més de mil milions de persones Jesús és Déu. Al marge dels paràmetres de la fe, aquesta última afirmació resulta desproporcionada, però tot i això la grandesa del personatge no deixa indiferent ningú. Per això, qualsevol pel·lícula sobre Jesús toca un punt d'un valor indiscutible per a moltes persones. *Ghandi* (1982), film de Richard Attenborough, que va obtenir nou *òscars*, relata una vida exemplar i interessant, però no és el mateix, des del punt de vista del criteri diferencial. *La última tentación de Cristo* (1988), de Martin Scorsese presenta una aproximació diferent a la figura de Jesús. La de Gibson opta per una certa subjecció literal al text tot i algunes concessions. Scorsese, basat en l'obra de l'escriptor grec Nikos Kazantzakis, elucubra sobre la dimensió humana de Jesús de manera que va generar escàndol en sectors importants de població. Scorsese és un gran director de cinema amb una filmografia de gran qualitat. El seu producte no podia passar inadvertit. *El evangelio según Mateo* (1964) de Pier Paolo Pasolini recrea en clau neorealista la figura de Jesús seguint els criteris personals del seu autor i amb fidelitat al text bíblic. Quan es tracta de personatges històrics, quins criteris cal adoptar? Es podria, per exemple, en nom de la llibertat d'expressió, fer una aproximació blasfema a la persona de Jesús? Hi ha d'haver uns criteris de respecte quan es tracta sobre algú tan significatiu per a una comunitat de creients nombrosa? Com es determinen aquests criteris i a càrrec de qui? Qualsevol aproximació tindrà defensors i detractors. Aconseguir la unanimitat en aquest àmbit em sembla realment difícil. Com haurien de reaccionar els cristians, aplicant criteris de valoració raonables i oberts, quan es divulga una obra ofensiva? Determinades crítiques, en comptes de fer passar el producte inadvertit, aconsegueixen potenciar-lo i donar-li el valor afegit de l'escàndol. Són reflexions que val la pena fer-se.

Una aplicació menor, però rellevant, d'aquest criteri diferencial. El valor de Jesús no rau en haver patit molt. Aquesta creença podria desencadenar una espiritualitat gairebé masoquista. La grandesa de Crist és haver obeït el Pare fins a la mort i una mort de creu. És a dir, afronta la seva missió d'anunciar l'evangeli sense estalviar un preu personal. Sap que si és fidel a la seva vocació s'haurà d'enfrontar als poders polítics i religiosos del seu temps. No s'espanta. El patiment serà la conseqüència de la seva opció de fidelitat a Déu, no l'objectiu de la seva vida. Maria de Natzalet, la seva mare, no va ser martiritzada ni va haver de patir sofriments físics com el seu fill. Una espasa va travessar la seva ànima, però no es va clavar al seu cos. No per això deixa de tenir la grandesa que li reconeix l'Església al llarg dels segles. La seva vida es resumeix en les seves paraules: «Que es compleixin en mi les teves paraules.» Dues maneres diferents de viure l'amor a Déu. Cadascú té el seu camí. El sentit de la vida s'obté quan cada persona realitza el somni que Déu té per a la seva vida.

Residència Geriàtrica
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

COSM PRIMERA AGÈNCIA
MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

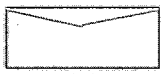
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Cartes del lector

☐ Reflexions sobre «La Pasión», de Mel Gibson

Vaig anar a veure *La Pasión de Cristo*, de Mel Gibson, una mica espantat i pensant que veuria una pel·lícula sanguinolenta sense cap sentit. Però vaig quedar sorprès. En alguns moments em vaig emocionar, com a cristià que sóc. És efectivament un film dur en algunes escenes i alguns detalls es podien haver estalviat, però el patiment que es veu té sentit. S'ha dit que a *La Pasión*, de Gibson, només hi ha crueltat i violència i, en canvi, no hi ha cap al·lusió al missatge de Crist. És fals. Durant tota la pel·lícula es van intercalant *flashbacks* on es veuen sermons i frases de Jesús demanant «amor als enemics» i altres missatges de pau.

A les persones que anem de tant en tant al cinema, aquestes escenes fortes no ens sorprenen: l'obra de Mel Gibson s'emmarca en un estil de cinema molt habitual en l'actualitat. Per què no han criticat tant altres pel·lícules molt més fortes, amb violència gratuïta i sense sentit que s'han projectat en els darrers anys?

Crec que *La Pasión de Cristo*, de Gibson, ja va néixer amb molts enemics i amb molts prejudicis per part de tota una munió de periodistes i pensadors dels sectors «progressistes i políticament correctes», que són majoria als mitjans de comunicació de casa nostra. *La Pasión de Cristo* ha estat tan durament atacada perquè aquests crítics i periodistes tenen una notòria animadversió envers l'Església catòlica. Com que es va dir que Gibson és «ultracatòlic», ja van pensar que se l'havia d'atacar de valent. Com que es va dir que al Papa l'hi havia agradat, ja la hi tenien jurada.

S'ha dit també que és una pel·lícula

antisemita. Ho dubto. Si ho és, aleshores ho és l'Evangeli. Els enemics de l'Església i del mateix Crist han reaccionat de forma furibunda. Són gent que tenen mania a l'Església i els ha fet ràbia que una pel·lícula catòlica tingués tant d'èxit. A gairebé tota la gent cristiana practicant i creient que conec i que l'ha vista, li ha agradat. És la prova que aquest film no s'entén si no som creients. Quan escolto aquests atacs contra Gibson i contra *La Pasión*, penso en aquelles paraules de Jesús: «Pel meu nom us atacaran i us perseguiran.» Hem de ser conscients que els cristians cada vegada som menys i que caminem cap a una època de catacumbes. Qui sap, potser és el millor.

IGNASI LÓPEZ FORTEA
Mollet del Vallès

Escrib amb referència a les cartes aparegudes a *Catalunya Cristiana* el 29 d'abril i el 6 de maig del 2004 sobre la pel·lícula *La Pasión*. En primer lloc, respecte profundament la sensibilitat cristiana envers la mort redemptora del jueu Jesús (Crist) que té per a cada devot de la vostra fe, però això no és obstacle per aclarir moltes tergiversacions que ha fet Mel Gibson en la seva pel·lícula.

Per què tot el judaisme ha qualificat la pel·lícula d'antisemita? Sóc membre de la comunitat jueva de Barcelona i ofereixo conferències sobre els orígens jueus del cristianisme i gran part d'aquestes conferències les faig en l'àmbit de l'Església catòlica. Per tant, sóc molt respectuós amb el sentiment cristià i considero els meus germans cristians cohereus de la Promesa d'Abraham, com deia aquell gran jueu que va ser sant Pau.

Això no obstant, Mel Gibson ha in-

troduït dins de la seva pel·lícula escenes d'un antijudaisme descarat. Per exemple, ha fet que el dimoni es passegi entre els sacerdots del temple de Jerusalem. No hi ha dubte que els saduceus del temple pressionaven tot el poble jueu, que seguia els seus rabins fariseus i, per tant, eren clarament antipopulars. Considero una manca de respecte envers el judaisme el que ha fet Gibson. No crec que a un catòlic li agradi veure com els Papes, que van declarar l'establiment de la Inquisició a Espanya, siguin vistos amb el dimoni passejant entre ells.

D'altra banda, mostrar com infants jueus persegueixen Judes i es transformen en dimonis no es troba al text evangèlic i, conseqüentment, els qui diuen que el text de la pel·lícula és fidel als Evangelis cometen una gran equivocació. Gibson, a més, mostra com l'ocupant romà de Judea dubta davant de la mort de Jesús i, pràcticament, són els sacerdots jueus els qui pressionen per dur-lo a la mort.

Cal aclarir que l'Imperi romà no va ser tan dubitatiu davant dels seus pobles ocupats com ho era el poble jueu en l'època de Jesús. Els romans, en matar Jesús a la Creu, el van condemnar perquè temien clarament una possible rebel·lió jueva i en són una prova les paraules que li adjudiquen quan apareix *Yeshu Nazareno Rex Iudeorum* («Jesús de Nazaret, rei dels jueus»).

Tot cristià ha de reflexionar sobre aquesta acusació romana: a Jesús el van matar com a possible pretendent al tron de David. Cada cristià ha de llegir atentament les lletres escrites per Roma al capdamunt de la Creu: el famós *INRI*. Finalment, vull acabar amb les paraules de fra Luis de León: «Tant de bo tingués sang jueva perquè seria dues vegades cristià.»

MARIO JAVIER SABAN
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Fidelitat a la consciència

—Fa anys que treballo en el món sanitari com a infermera. Veig amb preocupació que als professionals catòlics que no acceptem l'avortament se'ns fa un buit. M'han arribat notícies que podria ser possible que es prenguin mesures legals contra els qui presentem objecció de consciència. La meva pregunta és si, donat el cas, fins i tot hem de renunciar a la nostra feina. El panorama a la vista no sembla fàcil...

—La mentalitat antivida, o cultura de la mort com l'anomena Joan Pau II, malaauradament, es va estenent i no serà improbable que noves lleis donin acollida a aquesta manera de pensar. Segons les meves informacions, hi ha grups parlamentaris que, davant de les noves lleis liberalitzadores de l'avortament que es preparen, han proposat que els metges i els diplomats d'infermeria i personal sanitari que es neguin a col·laborar amb la realització de l'avortament siguin acusats de denegació d'auxili, un delicte tipificat en l'article 196 del Codi Penal pel qual poden ser inhabilitats per a l'exercici de la seva professió i multats. Confio que el seny prevalgui i que aquestes lleis no arribin a aprovar-se, però si arriba el cas, moltes persones com vostè hauran d'assumir grans patiments per la defensa de la vida, do preciós de Déu. Tot això ens fa veure una vegada més la necessitat urgent que els catòlics ponderin en extrem a qui poden donar en consciència el seu vot. Em consta que moltes persones que treballen en la sanitat s'han posat en contacte amb l'Associació Professionals per l'Ètica per manifestar els seus neguits i demanar consell. Potser els serà útil recórrer a aquests grups (www.profesionalesetica.com).

Responent a la pregunta moral que planteja, li diré que un catòlic en consciència mai no pot prestar la seva col·laboració a la consecució d'un avortament. Fins i tot davant del risc cert de perdre la feina. Més encara, els professionals catòlics han de procurar dissuadir les persones temptades d'avortar. Moltes vegades, oferint diàleg, comprensió i ajuda efectiva, nombroses dones han renunciat al seu propòsit inicial d'avortar. Hi ha institucions especialitzades com Pro Vida que poden oferir una gran ajuda. Definitivament, un metge o un professional cristià no pot participar en l'execució d'un innocent, com passa amb l'avortament, així com tampoc un farmacèutic catòlic no pot vendre la píndola abortiva. Anàlogament, podríem dir que tampoc un llibreter catòlic no pot difondre la pornografia o un actor representar escenes obscenes i deshonestes. No fa gaire, llegíem en els Fets dels Apòstols que cal patir moltes tribulacions per entrar al Regne del Cel. Ens toca i ens tocarà encara més viure temps aspres en què els cristians hauran de donar un testimoni públic explícit de la nostra fe tot i les represàlies que lleis i ideologies demolidores puguin prendre contra nosaltres. En els temes que vostè planteja i en molts d'altres. Però tot això no deixa de ser apassionant.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vo a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

☐ Ens prenem els fills seriosament?

Què ens passa a l'hora d'educar els fills? Perquè siguin olímpics o bons estudiants exigim el màxim i tenim en compte petits detalls que convenen ser rectificats o millorats. En canvi, per preparar-los per a la vida... on posem el llistó? Amb quines característiques humanes, professionals, culturals... imaginem els nostres fills, ara petits, quan tinguin 25 anys? Hem fet un projecte educatiu per als nostres fills? Podem projectar: a nosaltres ens agradaria veure'ls com unes persones responsables, creatives, treballadores, inquietes per aprendre, dialogants, alegres, honestes, lluitadores davant dels obstacles, comprensives, etc., si bé cada família pot anar afegint segons el seu estil altres qualitats.

Ara cal pensar què faig avui perquè els meus fills tinguin aquestes qualitats demà?, ja que no és un *pack* que reben als 18 anys, sinó que s'ha d'haver treballat abans a casa. Els pares, per experiència, ja sabem que no s'apren tant pel fet d'anar afegint anys com per la manera d'afrentar, amb els anys, les situacions que vivim i l'exigència personal que ens marquem per millorar cada dia.

Els fills no neixen sabent que és l'entorn el que els

forina i els va orientant a allò més convenient a través d'uns hàbits i d'unes qualitats. Hi ha nois i noies de 18-20 anys a qui confiaries una feina i d'altres a qui de seguida et trauries de sobre perquè no han après a ser responsables, ni accepten els suggeriments de millora que se'ls demana, ni tenen interès per fer bé la feina a què es comprometen.

Generalment, si els preguntes per l'educació que han rebut a casa seva, en el primer cas han tingut uns pares que els han exigint i no tot valia. A més, es comprava que hi ha una estimació i un respecte pels seus pares. Els segons, normalment, han fet sempre el que han volgut perquè els pares no han marcat punts de referència a la seva vida, no han sabut guiar i exigir, davant de les rebequeries i de les resistències dels fills, i aquests han anat creixent reforçant el seu «m'ho has de donar o fer perquè jo ho vull». El resultat és que els pares són uns proveïdors, però no hi ha estimació envers ells, només interès.

Em pregunto: els seus pares se'ls van prendre seriosament o preferien tenir «la festa en pau»? Els van preparar per a la vida? Quin favor els van fer a ells i a la societat que els rep?

ROSA GRAU LÓPEZ
Sabadell

«Magnificat», el càntic dels temps messiànics (2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

«El seu nom és sant...»

Després de les paraules inicials de proclamació de la grandesa del Senyor i de la resposta a Elisabet, a partir de la condició de petitesa i de serventa, Maria desplega la seva confessió de fe en Déu. Les paraules del Magnificat són una ressonància directa dels grans moments de la revelació de Déu en la història.

Primer de tot, la revelació del Nom de Déu: «El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació (i la seva misericòrdia s'estén de generació en generació en favor dels qui el respecten)» (v. 49b-50). El llibre de l'Èxode té dues narracions de revelació del Nom de Déu (Ex 3,1s. i Ex 34,5-9), i en totes dues el nom de «el Senyor» és sinònim de presència, d'acompanyament, de misericòrdia; això especialment en el segon text: «El Senyor! Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor! Mantinc la meua misericòrdia fins a un miler de generacions...» El

càntic de Maria canta aquest Senyor que ha mostrat la seva misericòrdia a través de les generacions.

La seva lloança, però, no es queda en les meravelles de l'èxode o del retorn de l'exili, sinó que s'actualitza en la lloança al Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist que estima tant el món que li ha enviat el seu Fill per salvar-lo, el Déu ric en misericòrdia que ha volgut plantar entre nosaltres el seu tabernacle. El seu Nom és sant, i per això Jesús ha posat en els nostres llavis cristians la pregària de Maria: sigui santificat el vostre Nom! La litúrgia del dia 1 de gener, solemnitat de la Mare de Déu, compara Maria, en la seva virginitat, a l'esbarzer incandescent que fou, al desert, el signe de revelació del Nom de Déu. El Catecisme de l'Església catòlica fa aquest comentari: «En Maria, l'Esperit Sant manifesta el Fill del Pare, fet Fill de la Verge. Ella és l'esbarzer incandescent de la teofania definitiva: plena de l'Esperit Sant, presenta el Verb en la humilitat de la carn, el fa conèixer als pobres i a les primícies de les nacions.» (n. 724)

La força de Déu

Les dues frases següents (v. 51) són referència a una altra dimensió de Déu: la seva força. «Les obres del seu braç són potents [ha mostrat la potència del seu braç], dispersa [ha dispersat] els homes de cor altiu.» Tant una frase com l'altra són freqüents en l'Escriptura, però hi ha dos moments en els quals la frase adquireix un ressò més directe: el pas del Mar Roig i la dispersió de Babel.

En els salms i en els profetes és freqüent parlar de la sortida d'Egipte i del pas d'Israel a través del Mar Roig com de la manifestació de la potència del braç de Déu: «Han caigut damunt d'ells el pànic i el terror, la força del teu braç els ha deixat muts com la pedra, mentre el teu poble travessava, Senyor, mentre travessava el poble que t'has fet teu» (Ex 15,16); «Va fer sortir Israel d'aquell país... amb mà forta i amb braç poderós, perdura eternament la seva misericòrdia» (Sl 136,11.12).

Pel seu costat, l'episodi de Babel és tot ell una narració de la voluntat dels

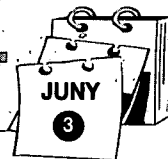
homes de cor altiu, dispersats per la força de Déu (Gn 11,1-9): «El Senyor va dispersar els homes...» Altres moments de la història d'Israel expressen la mateixa realitat: els homes que es refien de si mateixos queden humiliats per la força de Déu.

Amb aquestes dues referències, el càntic de Maria esdevé clarament una profecia de la lloança pasqual de l'Església. En efecte: la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, i la salvació dels homes, és una manifestació definitiva de la força del «braç» de Déu, és «l'obra de Déu» per excel·lència. L'efusió de l'Esperit Sant reunint els homes amb la donació d'un cor nou i d'un esperit nou, participació del cor dolç i humil de Crist, i amb la proclamació de l'Evangeli en totes les llengües, és la superació de les pretensions dels homes de cor altiu de Babel.

Com deia Pau VI, el càntic de Maria es mostra realment com el càntic dels temps messiànics, en el qual conflueix tota la història de la nostra salvació i tota la lloança dels cors fidels.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuts a mitjan segle XIX
- ☐ Cristianitzats amb l'arribada dels Pares Blancs l'any 1879
- ☐ El rei Muanga el va fer martiritzar juntament amb 21 companys més pel fet de ser cristians
- ☐ Són considerats els primers màrtirs de l'Àfrica negra
- ☐ Canonitzats l'any 1964 per Pau VI

A finals del segle XIX l'única regió de l'Àfrica negra amb una implantació cristiana profunda i extensa era Etiòpia, on la Bona Nova havia arribat molt d'hora, al segle IV. A la resta de l'Àfrica subsahariana, però, la presència cristiana era gairebé inexistent. Aquesta situació va començar a canviar la segona meitat del segle XIX, quan missioners europeus catòlics i també protestants van començar a evangelitzar regions de l'interior del continent.

Això és el que va passar l'any 1879 a Uganda, quan hi van arribar els pares blancs de Lavigèrie, i van aconseguir algunes primeres conversions. El nombre de cristians va anar creixent, de manera que pocs anys més tard fins i tot a la cort

Sant Carles Luanga
i companys

del rei Muanga els cristians ocupaven càrrecs de confiança. El monarca, però, va acabar recel·lant tant dels missioners com dels seus compatriotes que havien abraçat l'Evangeli, perquè hi veia un possible contrapoder. Per aquesta raó va decidir fer assassinar els cristians de la seva cort, fins i tot els que ocupaven càrrecs de confiança. Així entre el 1886 i el 1887 el monarca va martiritzar un centenar de cristians ugandesos, entre catòlics i anglicans, com ara el mateix conseller reial, Mukasa Balikuddembe o el patge Carles Luanga. L'Església catòlica celebra la festa d'aquests dos sants i de vint més dels quals se sap la identitat. Tots ells es van convertir en els primers màrtirs de l'Àfrica negra.

CALENDARI DE LA SETMANA

**Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions**
(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de Pasqua
(Salteri: setmana 1)

MAIG

30. Diumenge

Diumenge de Pentecosta (S), Vermell. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23 (o bé: Romans 8,8-17 / Joan 14,15-16.23b-26)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ferran, rei.; Santes, Joana d'Arc, vg.; Emília; beata Baptista de Varano, vg.

Festa Major: a Campelles, Castellfolit de la Roca, Ivars d'Urgell, Llagostera, Montcada i Reixac, Odèn, Puig-reig, Sant Feliu de Pallerols, Talavera, Vall de Cardós i la Vilella Baixa.

Es reprèn el temps de durant l'any

31. Dilluns

La Visitació de la Mare de Déu (F). Blanc. Lectures: Sofonies 3,14-18 (o bé: Romans 12,9-16b) / Isaïes 12,2-6 / Lluç 1,39-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual, diaca; Santa, Peronella, vg.

JUNY

1. Dimarts

Sant Justí (MO), Vermell. Lectures: 2 Pere 3,12-15a.17-18 / Salm 89 / Marc 12,13-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ignasi, ab.; Flor.

2. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Timoteu 1,1-3.6-12 / Salm 122 / Marc 12,18-27. Si es vol: *Sant Marcel·lí i Sant Pere* (MLI), Vermell. GIRONA: *Sant Germà, Sant Paulí, Sant Just i Sant Sici* (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eugeni I, p.; Potí i Blandina, mrs.

3. Dijous

Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre (F), Blanc. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 (o bé: Hebreus 10,12-23) / Salm 39 / Lluç 22,14-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Carles Luanga i comp. mrs.; Isaac, monjo i mr.; Justí, mr.; Santes, Oliva, vg.

4. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Timoteu 3,10-17 / Salm 118 / Marc 12,35-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Màrtir, prev. i mr.; Francesc Caracciolo, prev. i fund.; Hilari, b.; beat Joan Gran, rel.; Santes, Clotilde, reina; Noemí i Rut.

Festa Major: a Rosselló.

5. Dissabte

Sant Bonifaci (MO), Vermell. Lectures: 2 Timoteu 4,1-8 / Salm 70 / Marc 12,38-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, mr.; Zenaida, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge de Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se.

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial

103

Beneeix el Senyor, ànima meua.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres
la terra és plena de les vostres criatures.

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.*

Si els retireu l'alè, expiren

i tornen a la pols d'on van sortir.

Quan envieu el vostre alè, reneix la creació;
i renoveu la vida sobre la terra. **R.**

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegi el Senyor contemplant el que ha fet,
que li sigui agradable aquest poema,
són per al Senyor aquests cants de goig. **R.**

Lectura segona

Rm 8,8-17

*Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són
els fills de Déu*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals, sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en

vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als cossos mortals.

Germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix personalment al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

SEQUÈNCIA

Veniu, oh Sant Esperit, des del cel al nostre pit amb un raig de llum divina.

Pare dels pobres, veniu, deu-nos els dons que teniu, oh Sol que el cor il·lumina.

Vós sou el consolador, de l'ànima Habitador, i dolçíssim refrigeri.

En els treballs sou confort, en les penes sou conhort, en la calor sou temperi.

Oh divina Claredat, visiteu la intimitat del cor que ja us ansia.

Res tindrà l'home si vós no li deu vostre socors divinal, que bé li sia.

Tot el que no és net renteu; tot el que ja és sec regueu; cureu tota malaltia.

Tot l'indòmit endolciu; tot el fred encalentiu; regiu el qui s'esgarria.

Deu als fidels confiats dels vostres dons esperats la sacrosanta Setena.

El mèrit de la virtut, el camí de la salut, la joia immortal i plena.

Al·leluia

*Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres
fidels i
enceneu-hi la flama del vostre amor.*

Evangeli

Jn 14,15-16.23b-26

L'Esperit Sant us farà entendre tot el que us he dit

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.

Qui m'estima, farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen, no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.»

Barcelona

diòcesis

Primer acte d'aniversari de «Catalunya Cristiana» i de Ràdio Estel

■ El bisbe Carrera, Mn. Jarque i el Dr. Aymar van protagonitzar una conferència farcida de records i d'anècdotes personals

BARCELONA.— Un reguitzell de records va anar desfilant el 17 de maig passat durant el primer acte amb motiu del 25è aniversari de *Catalunya Cristiana* i del 10è de Ràdio Estel. Els records van entrar a la seu d'aquests dos mitjans de comunicació, es van asseure entre la

gernació present i es van fer amos i senyors de la situació. Treien el cap amb cada paraula pronunciada, amb cada encaixada de mans i amb cada abraçada després de llargues absències. Els records, bons i dolents, van ser els autèntics protagonistes d'un acte organitzat en honor seu.

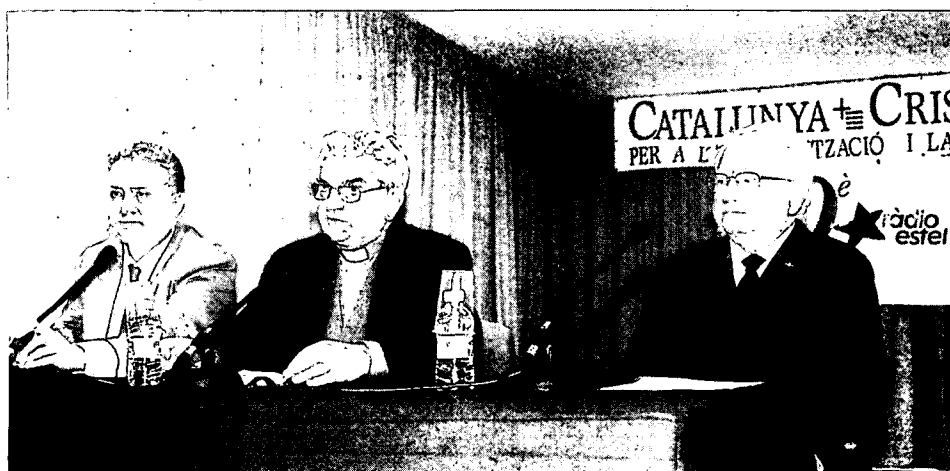
La sala Joan Pau II era plena de gom a gom. Treballadors i col·laboradors d'avui i d'ahir de *Catalunya Cristiana* i de Ràdio Estel, patrons de les respectives fundacions, antics i actuals directius, subscriptors, lectors i oients, amics... no es van voler perdre aquest acte commemoratiu i, a la seva presència física, van sumar-hi també la seva particular munió de records, sobretot de tantes persones absents...

En el marc de la celebració de la Jornada de les Comunicacions Socials, Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, va encetar el torn d'intervencions amb la conferència *Els mitjans de comunicació i l'Església*. Ell, que ha presidit molts dels patronats de *Catalunya Cristiana* i de Ràdio Estel, coneix amb escreix la història d'aquests dos mitjans de comunicació. En sap les llums i les ombres, els èxits i els fracassos i, sobretot, les dificultats pressupostàries que implica tirar endavant un projecte que no ha rebut tot el suport que caldria, ni moral ni econòmic. Per això es va lamentar: «Barcelona, amb un alt nivell de vida, ha estat incapaç de reunir prou capital per tirar endavant una empresa com aquesta.»

Pel que fa a l'escàs tiratge de *Catalunya Cristiana*, que imprimeix uns 10.000 exemplars la setmana, Mons. Joan Carrera va adduir dues raons: en primer lloc, el fraccionament territorial de la nostra Església i, en segon lloc, el fraccionament ideològic. «No en culpo el pluralisme, que és sa. Però cal ser plurals i al mateix temps col·laboradors els uns dels altres», va afirmar el prelat, que també va tenir un emotiu elogi per Mn. Joan E. Jarque, fundador de *Catalunya Cristiana*: «És un luxe de la nostra Església, però no ha comptat amb els recursos necessaris.»

Un projecte anomenat «Catalunya Cristiana»

De les limitacions econòmiques que han acompanyat des de sempre la història del setmanari *Catalunya Cristiana* en va parlar amb tota mena de detall Mn. Joan E. Jarque. La seva va ser una intervenció farcida d'emocions, fins al punt que en més d'una ocasió el sentiment va ser difícil de contenir, i amanida amb un gran ventall d'anècdotes prou capaç d'enjogassar l'ànim de la concurrència. Però la seva conferència, sota el títol *Catalunya Cristiana, 25 anys d'informació i de cultura religiosa*, va ser sobretot una lliçó sobre

Jaume Aymar, Joan Carrera i Joan E. Jarque, d'esquerra a dreta.

Suport als mitjans de comunicació

Amb motiu de la Jornada de les Comunicacions Socials, que té com a lema «Els mitjans de comunicació social en la família: un risc i una riquesa», el cardenal Ricard M. Carles ha adreçat una carta als rectors, preveres i diaques de l'arquebisbat de Barcelona.

Després d'agrair l'esforç a l'hora de posar en marxa el projecte Església-Intranet, l'arquebisbe de Barcelona demana suport constant als mitjans de comunicació propis de l'Església, «tan necessaris a fi que el missatge cristià no es quedi sense veu en la nostra societat plural». En aquest apartat, el cardenal Carles esmenta el *Full Dominical*; el setmanari *Catalunya Cristiana*, que enguany compleix 25 anys, i Ràdio Estel, que en fa 10. «Estic segur que tots vosaltres comprendreu la importància de donar suport i d'ajudar aquests mitjans nostres, a fi que puguin millorar sempre en tots els aspectes i fer cada vegada millor el seu servei.»

Pel que fa a la col·lecta que es va celebrar el diumenge 23 de maig, enguany anirà destinada a ajudar les parròquies que tinguin dificultats especials per completar l'aplicació del projecte Església-Intranet, actualment en curs.

com Mn. Jarque entén el periodisme i la funció social d'un mitjà de comunicació d'Església.

«*Catalunya Cristiana*», i això ho va

repetir una vegada i una altra el seu fundador, «va néixer l'any 1979 amb l'objectiu de posar a les mans dels bisbes de Catalunya una premsa al servei de la seva missió evangelitzadora i pastoral». Però ja sigui perquè mai no es va entendre prou la necessitat d'una eina de premsa com la que oferien o perquè no es va creure que fos viable, ben aviat aquell bon desig fundacional va topar de cara amb la trista realitat.

La sala d'actes era plena de gom a gom.

Una realitat que, traduïda a xifres ben concretes, va deixar de banda el projecte inicial de fer un tiratge de 50.000 exemplars per passar a una estabilitat de no més d'11.000.

«Aquest escepticisme i fins hostilitat davant de la proposta de *Catalunya Cristiana*», va manifestar el seu fundador, «va ser general entre els bisbes (amb alguna rara excepció), i entre una gran majoria del clergat i dels religiosos per motius diversos». Finalment, Mn. Jarque va aventurar un cop més la solució perquè *Catalunya Cristiana* sigui finalment un projecte reeixit: «O els "clients" de *Catalunya Cristiana*»

na són els bisbes o el setmanari no passarà de ser un projecte. *Catalunya Cristiana* tindrà els lectors adequats a la seva finalitat pastoral el dia que facturi (uns milers d'exemplars proporcionals) a cada bisbat de Catalunya.»

El miracle de Ràdio Estel

Els dos conferenciants anteriors no van deixar gaire temps per a la intervenció del Dr. Jaume Aymar, degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i profundament vinculat amb el naixement de Ràdio Estel ara fa deu anys, quan ocupava el càrrec de delegat de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona. «Ràdio Estel és un miracle; és un miracle que nasqués i un miracle que continuï.» Valoració gens ni mica exagerada si tenim en compte l'estat de comptes d'una emissora que ha fet una aposta clara pel rigor i per la professionalitat, i que, fidel al seu esperit fundacional, no ha volgut pujar al carro de la competitivitat aferrissada que planeja en l'actual panorama comunicatiu.

El Dr. Aymar, que va parlar de 10 anys d'història a Ràdio Estel, va afirmar que, lluny de propiciar la crispació, l'emissora de l'arquebisbat de Barcelona sempre ha pretès afavorir la reconciliació. «Si sentim Ràdio Estel com a nostra, el futur està assegurat», va manifestar el Dr. Jaume Aymar, al mateix temps que lamentava que els bisbes i els pastors d'arreu de Catalunya no hagin fet servir més aquesta eina de comunicació.

«Adéu-siau»

Els records van abandonar la sala d'actes Joan Pau II tan bon punt Mn. R. Octavi Sánchez, actual director de *Catalunya Cristiana* i de Ràdio Estel, va donar l'acte per acabat. Barrejats entre els assistents, van menjar una mica de coca i van beure una copa de cava mentre esperaven el moment més idoni per esquitllar-se. Dos petons, una encaixada de mans i un «adéu-siau», es van dir, delerosos de retrobar-se de cara al mes d'octubre vinent, moment central de l'aniversari.

Carme Munté

Barcelona

En projecte una agència de notícies cristianes per a Catalunya

■ La FCC presenta la iniciativa en una trobada amb periodistes

BARCELONA.— Catalunya podria comptar pròximament amb una agència pròpia de notícies cristianes. Aquesta va ser la primícia informativa que aprofitant una jornada sobre l'Església i els seus reptes comunica-

tius va donar a conèixer el 15 de maig passat la Federació de Cristians de Catalunya (FCC). El gran objectiu és aconseguir millorar la presència i la qualitat de la informació catòlica en els mitjans de comunicació catalans.

La iniciativa de crear una nova agència de notícies cristianes circumscrita a Catalunya neix concretament dels Equips de Pastoral de la Política i la Comunicació de la FCC en estreta col·laboració amb el Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Tarraconense (Simcos). Un dels seus màxims impulsors, Agustí Gallart, ex-director general de Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya, va justificar el projecte per la necessitat que «l'Església estigui present als mitjans de comunicació en termes més positius, amb una visió més global». De moment, però, és només un projecte, en estat gairebé embrionari, que comença a obrir-se camí a la recerca de suport i de col·laboració d'altres institucions.

La jornada on es va fer pública aquesta iniciativa, celebrada el 15 de maig passat a Martí Codolar, va convocar una trentena d'informadors de religió i persones interessades en el tema. Va comptar també amb la presència del bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera, el qual va parlar als assistents sobre la dimensió ètica de la comunicació. Mons. Carrera, amb la gran capacitat comunicativa que el caracteritza, va referir-

Óscar Bardají va presentar una de les ponències de la jornada.

se precisament a aquest aspecte comunicatiu com l'activitat essencial de l'Església: «Per què existeix l'Església, sinó per comunicar la Bona Nova i canviar amb ella la societat?» Mons. Carrera va assegurar que «el problema actual no és tant de coneixement, com de saber comunicar», especialment a través dels grans mitjans de comunicació de masses. «Molts no accepten avui ni Jesucrist ni la fe, però sí els valors cristians, i això ho hem d'aprofitar», va afirmar el prelat.

El bisbe auxiliar de Barcelona va apro-

fitar també la trobada per parlar de dos dels mitjans de comunicació emblemàtics de l'Església catalana: Catalunya Cristiana i Ràdio Estel. Tots dos, a més, celebren enguany els 25 i 10 anys, respectivament, del seu naixement. Com a mitjans de comunicació propis de l'Església, «han de ser com el llevat enmig de la massa», va assegurar Mons. Carrera, «prou grans per poder-se sostenir i prou petits per no ostentar poder i caure en la dinàmica capitalista».

També van participar com a ponents a la trobada Óscar Bardají, cap de premsa de l'abadia de Montserrat; Carles Sánchez, delegat del Mitjans de Comunicació dels bisbat de Girona i director del Simcos, i Jesús Colina, director de l'agència catòlica de notícies Zenit. Tots ells van aportar els seus coneixements sobre aspectes comunicatius d'Església, especialment pel que fa a Catalunya, i van insistir en la necessitat de fer possible que neixin nous espais de comunicació que permetin donar testimoni i esdevinguin vies de diàleg i informació sota una perspectiva cristiana. També va quedar clar durant les jornades que els mitjans de comunicació d'Església no han de ser mai instruments de poder, sinó que han d'estar al servei de les persones i de l'evangelització, en la línia del que ja va establir en aquest camp el Concili Vaticà II.

Samuel Gutiérrez

Les escoles cristianes no poden respondre a totes les sol·licituds de plaça

BARCELONA.— Una de cada quatre famílies que han demanat plaça en escoles cristianes no podrà matricular-hi els seus fills. Així ho ha fet saber la Fundació Escola Cristiana de Catalunya a través de les dades recollides de 369 escoles cristianes que imparteixen educació infantil i/o ensenyaments obligatoris. Segons aquestes mateixes dades, el nombre total de sol·licituds de plaça en el període de preinscripció ha estat de 30.608, de les quals 7.304 no podran ser ateses en l'escola escollida en primer lloc per manca de places.

«Aquestes dades mostren clarament que les escoles cristianes de Catalunya continuen sent l'opció preferent de moltes famílies quan decideixen lliurement quina és l'escola que consideren més adequada per als seus fills.» Així ho ha manifestat en un comunicat la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, que també lamenta «que siguin tantes les famílies que no podran veure realitzat el seu dret d'escollir el tipus d'educació i l'escola que desitgen». «També lamentem», afegixen, «que alguns sectors de la nostra societat i alguns partits polítics considerin que les escoles concertades, i en particular les escoles cristianes, no tinguin raó de ser pel que són i pel servei específic que presten a la societat i a les famílies».

«Les escoles privades concertades no són subsidiàries de les escoles públiques», conclou el mateix comunicat, «i les administracions educatives tenen l'obligació de garantir-ne la continuïtat allò on siguin objecte de demanda per part de les famílies». (C.C.)

En memòria de sor M. Teresa Sabé, Filla de la Caritat

MATARÓ.— Ha mort sor M. Teresa Sabé Sabé a l'edat de 73 anys. Religiosa de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, feia uns quants anys que arrossegava una malaltia respiratòria. La missa exequial va celebrar-se a la parròquia de Santa Maria de Matató i va ser presidida pel seu nebot, Mn. Joan Sabé Colom, i dos nebots sacerdots més s'hi van afegir des de l'Àfrica, on exerceixen de missioners salesians. Gràcies a molts altres capellans concelebrants, i a la presència dels familiars, dels amics i de les religioses del mateix orde i d'altres comunitats, l'església era pleníssima.

M. Teresa Sabé va néixer el 18 d'abril del 1930 a la masia de can Regull, de Santa Maria de Palautordera. Fruit de l'amistat entre la família Sabé i una comunitat de religioses paüles, va néixer la vocació de M. Teresa i de la seva germana, Maria.

M. Teresa Sabé, pels volts del 1950, va anar un any al noviciat a Madrid. Passats tres mesos de prova a l'hospital de Manresa, va ser admesa i van fer els vots el 16 d'octubre del 1952. Seguidament va ser destinada a treballar amb la comunitat de paüles a l'hospital de Sant Jaume de Matató, on

va exercir sempre d'auxiliar de clínica. De la seva personalitat cal destacar la bondat, la tendresa, la serenitat i el compromís encertat amb els malalts i amb els seus familiars. De molt bon tracte amb tothom, sempre mirava de comprendre, de consolar, d'animar i de posar pau amb una paciència model·lica. Així com els sants i les santes que ens han precedit, va saber aplicar la pregària i el treball ben units. Va fer bones obres de misericòrdia i va promoure el bé arreu. Dins del seu horari també va trobar un espai per a l'estudi de la música, amb la qual cosa podia acompanyar l'òrgue a les misses de la parròquia de l'hospital.

El 1990, la comunitat de paüles, per manca de vocacions, ha de deixar de treballar a l'hospital de Matató. Aquest fet les en-

Sor M. Teresa Sabé, en la bona companyia dels treballadors de l'hospital de Sant Jaume de Matató.

tristeix molt, però han d'acceptar la realitat.

M. Teresa Sabé ha estat una santa en l'anomiat del detall, silenciosa, testimoni de la caritat viscuda de l'acció, en el dia a dia. Religiosa, es desgastava pels malalts. Sor Teresa deia que patir dolor abans de morir és necessari com a remei per posar la conducta personal de cadascú en regle amb Déu (és a dir, per estar ben purificats abans d'anar a la pàtria celestial: malaltia oferida a Déu i a tothom). (Família Sabé-Colom)

III peregrinació de la patrona de Martorell a Torreciudad

MARTORELL.— La Mare de Déu de l'Assumpció, patrona de Martorell, va peregrinar recentment al santuari de Torreciudad, on va ser venerada per més de 200 persones, procedents tant de la localitat barcelonina com d'altres ciutats, per celebrar «el mes de maig, marí per excel·lència», com va dir el rector en el seu missatge de benvinguda.

La patrona de Martorell va protagonitzar de nou la jornada a Torreciudad, després que el 2002 hi fos portada una còpia original de la Mare de Déu, realitzada per l'escultor Juan Montero. Actualment, la imatge es custodia a la galeria d'advocacions marianes de Torreciudad, juntament amb 200 tallers més procedents dels cinc continents. Així mateix, segons Jaume Canals, coordinador de la peregrinació, enguany és una trobada especial «ja que commemorem el 25è aniversari de la nostra entranyable i familiar romeria de Martorell i de la seva comarca a aquest santuari tan venerat». (C.C.)

Tarragona

Jaume Sanahuja és ordenat diaca a Montblanc

■ L'arquebisbe Lluís va ressaltar el compromís al servei de la Paraula i dels pobres

MONTBLANC.— El 2 de maig la comunitat cristiana de Montblanc va estar de festa. Un goig compartit amb la resta de l'Església de Tarragona, per l'ordenació diaconal del montblanquí Jaume Sanahuja Cartaña, gràcia rebuda a través del ministeri de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach.

L'església de Santa Maria la Major es va omplir de gom a gom.

L'arquebisbe Lluís imposa les mans a l'ordenand.

santa Maria i els sants. Seguidament, l'arquebisbe, reprenent el gest dels apòstols, va imposar a Jaume Sanahuja les mans i va pronunciar la pregària de l'ordenació. Ja diaca de Crist, Jaume Sanahuja va ser revestit amb les vestidures, signes del seu ministeri, i va rebre el llibre dels Evangelis.

El nou diaca

Jaume Sanahuja Cartaña va néixer a Montblanc l'any 1937. Vidu de Lidúvina Tenes Grau, és pare de quatre fills i avi de quatre néts. Ara jubilat, va treballar d'administratiu a l'empresa privada i va compaginar la seva activitat professional amb la de jutge de pau de Montblanc durant catorze anys.

Sanahuja ha col·laborat, des de sempre, amb la parròquia de Santa Maria i amb el santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc. Amb un grup de col·laboradors s'ha ocupat de la restauració de l'ermita de Sant Joan de la Muntanya. És membre de l'escola de cant gregorià Sant Miquel de Montblanc.

El nou diaca ha cursat els seus estudis teològics a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona. Col·laborarà en la tasca pastoral de la parròquia de Santa Maria de Montblanc, de la de Sant Jaume de la Guàrdia dels Prats, de la de Sant Salvador de Rojals i de la de Sant Joan Evangelista de Lilla.

Joan Boronat
Fotos: Ramper

La mare Teresa Guasch és declarada venerable

TARRAGONA.— La posició de la mare Teresa Guasch, fundadora juntament amb la seva mare, Teresa Toda, de la congregació de les Germanes Carmelites Tereses de Sant Josep, ha estat valorada positivament, primer, per la comissió de teòlegs i, en segon lloc, per la congregació ordinària de cardenals i bisbes. Obtinguts en totes dues instàncies el vot favorable i un cop informat el Sant Pare, el 19 d'abril passat, a la Sala Clementina del Vaticà, va tenir lloc la promulgació del decret pel qual es declarava que la mare Teresa de l'Immaculat Cor de Maria Guasch i Toda va practicar les virtuts en grau heroic i pot ser anomenada «venerable».

La mare Teresa Guasch i Toda.

La «venerable» mare Teresa Guasch Toda va néixer a Riudecanyes (Tarragona) el 28 de maig del 1848 i, tot i haver arribat al món sota el signe del patiment i de l'orfanat per part de pare, va ser admirablement preservada de possibles ressentiments i complexos. El Senyor li va concedir un cor ampli i generós i amb l'educació amorosa i cristiana de la seva mare, Teresa Toda, es va obrir totalment a l'amor a Déu i va ser molt sensible a les necessitats dels altres des dels seus primers anys.

Així, quan encara era molt jove i la seva mare li va confiar el projecte de fundar una congregació per atendre i acollir nenes òrfenes i pobres, va abraçar amb entusiasme l'ideal de la seva mare i hi va posar tota la seva dedicació. El Dr. Josep Caixal i Estradé, canonge de la catedral de Tarragona i més tard bisbe d'Urgell, va ser el conseller espiritual de les dues Tereses en aquesta empresa fundadora, en la qual ell va descobrir clarament la inspiració de Déu. I així, amb les orientacions del Dr. Caixal, i malgrat que no disposaven de gaires suports humans ni materials, abandonades totalment a la providència divina, després de molts contratemps, de penúries i de dificultats, mare i filla van coronar la seva obra duent a terme a la ciutat de Barcelona la fundació de l'Institut de Germanes Carmelites Tereses de Sant Josep. Això succeïa el 22 de febrer del 1878. (Gna. Mercedes Fernández, c.t.s.j.)

Trobada de l'arxiprestat de Tarragona Centre a Montserrat

TARRAGONA.— El diumenge 20 de juny, l'arxiprestat de Tarragona Centre farà una trobada a Montserrat i serà la primera vegada que s'organitza una peregrinació d'aquestes dimensions als peus de la Moreneta. Cal recordar, però, que des de la parròquia de Sant Joan de Tarragona, que és l'església arxiprestal, cada any, i enguany en farà 59, es du a terme la romeria a Montserrat.

En qualsevol cas, la tradicional peregrinació de la parròquia de Sant Joan es fa igualment, per la qual cosa els feligresos que ho desitgin podran fer l'estada d'una setmana a Montserrat i serà el dia 20 de juny que s'hi afegirà al romiatge gent de la resta de parròquies de l'arxiprestat. Aquesta innovació és perquè «tendim a fomentar la unitat pastoral als arxiprestats», ha indicat el rector de Sant Joan, Mn. Daniel Barenys.

Cal esmentar que el preu de l'autocar, per viatjar a Montserrat, és de 10 euros, amb berenar inclòs. De moment, ja s'han omplert dos autobusos i el període d'inscripcions encara és obert. (J.B.)

La Delegació de Missions edita un full informatiu

TARRAGONA.— Ha aparegut el número 3 corresponent al mes de maig del full que edita la Delegació diocesana de Missions de l'arquebisbat de Tarragona sota el títol de *Canvi d'aires...* Des de la delegació es vol que aquests aires que arriben sovint s'escampin, contagiïn i sembrin llavors de solidaritat, de compromís i de col·laboració en la tasca de la difusió de la Paraula de Déu.

Per tant, aquesta publicació vol ser un vehicle de comunicació amable entre els missioners i els germans de l'arquebisbat a fi de compartir l'acció

missionera d'aquells homes i dones que avui fruiten en terres llunyanes però que tenen les arrels aquí.

El full obre amb una secció que recull paraules i missives dels missioners. Totes són testimonis de vida cristiana que, dins de la comunió dels sants, nodreixen i agermanen. En un altre apartat, es convida a donar suport, a través de Tarragona Missionera, a les despeses que comporta la tramesa postal a missions de publicacions diocesanes i de documents puntuals que els poden ajudar (2100-0272-37-0101093007). (J.B.)

160 pàg. 9,50 €

Ángel Moreno, de
Buenafuente

VOY CONTIGO
Acompañamiento

Una orientació per als que cerquen una ajuda per intensificar la seva vida de pregària.

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid

Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487

narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Tortosa

El lema de la trobada va ser
«Els joves amb l'Església cap a Crist»

El Moviment de Joves Cristians celebra el 25è aniversari

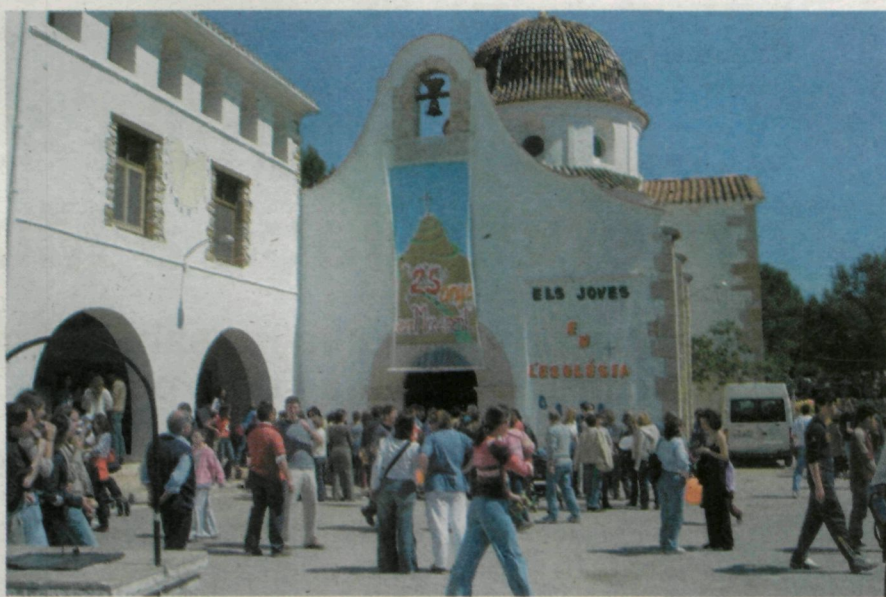
El diumenge 25 d'abril, a l'ermita de la Mare de Déu del Remei d'Alcanar, el Moviment de Joves Cristians (MJC) de la diòcesi de Tortosa celebrava la trobada anual de joves. Era ja la que feia 26, però tenia un to especial: la celebració dels 25 anys de la fundació del moviment.

Sota el lema «Els joves amb l'Església cap a Crist» i amb el motiu «25 anys en moviment» es van reunir més de 450 joves d'Alcalà de Xivert, d'Alcanar, de Benicarló, de la Cava, de Deltebre, de Flix, de Jesús, del Pinell de Brai, de Riba-roja d'Ebre, de Roquetes, de Sant Carles de la Ràpita, de Tortosa, de Vinaròs i de Xerta a l'ermita de la Mare de Déu del Remei d'Alcanar.

La diada va ser plena de sol, d'il·lusió i d'esperança. Va començar amb la benvinguda que amb cants i gresca donava a la plaça de l'Ermita Agustí Adell, nou president del MJC. Quan a mig matí ja havien arribat tots i s'havien inscrit, es va passar a l'interior de l'ermita, on va tenir lloc l'acte

commemoratiu del 25è aniversari. La taula era presidida per Mons. Xavier Salinas, bisbe de la diòcesi. Al seu costat hi havia el fins aquell dia president diocesà, Cesc Caballé; Mn. Fernando Urdiola, consiliari nacional del Moviment Juvenil de l'Acció Catòlica, i el consiliari diocesà del Moviment de Joves Cristians, Mn. Joan Andrés.

El primer de prendre la paraula va ser Cesc Caballé, que va presentar la jornada i la celebració. Ell va introduir el qui va ser fundador, ànima i durant molts anys consiliari diocesà del MJC, Mn. Pepe Insa, a qui li havien demanat una petita història dels inicis i dels 25 anys del moviment. Mn. Insa va recordar els inicis i la fundació amb el cardenal Ricard M. Carles, en aquell moment

Els joves van arribar al lloc de trobada a mig matí.

L'interior de l'ermita va acollir l'acte commemoratiu.

El bisbe Salinas va presidir la concelebració eucarística.

Les guitarres van dinamitzar la celebració.

Residencial Park

URB. VINYA APROP

Torres unifamiliars aïllades 4 vents, 3/4 habitacions dobles i 1 suite, estudi, parcel·la mínima de 400 m², piscina opcional i jardí comunitari.

Entorn (Parc Natural de l'Albera), vistes Canigó, platges a 10 minuts, 3 min. golf de Peralada i a 10 min. de l'Hospital General de Figueres.

1a fase de 8 torres venuda.

Garriguella

Plaça Marquès de Camps, 16 entl. A
17001 GIRONA

PROMOTOR GARRIGUELLA RESIDENCIAL PARK S.A.
CONSTRUCTOR LUKINAC S.L.
ARQUITECTE PERE FONTDEVILA I MARTÍ
ARQUITECTE TÈCNIC MARTÍ TARRÉS BARNADA
FINANÇAMENT BANCAIXA

ESTEVE SERRA
mòbil 609 100 611

IGNACI LÓPEZ
mòbil 686 458 309

www.garriguellaltemporda.com
www.garriguehacostabrava.com

bisbe de Tortosa, les trobades, les pasqües, els recesos i els exercicis espirituals per a joves. Va recordar i agrair l'ajuda i l'impuls de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach durant la seva estada com a bisbe de Tortosa, així com el compromís del bisbe actual, Mons. Xavier Salinas, amb el Moviment de Joves Cristians.

La següent de prendre la paraula va ser Cinta Fàbregues, que va ser presidenta diocesana del MJC. Acompanyada pel seu marit i per un dels seus fills, va agrair amb emoció tots els beneficis que, per mitjà del Moviment de Joves Cristians de Tortosa, tant a la diòcesi com quan estudiava a Barcelona, Déu li va donar en la seva etapa de joventut.

Després va ser Sefa Ulldemolins, presidenta diocesana del Moviment d'Adults d'Acció Catòlica, la que va donar el seu testimoni d'agraïment a Déu i al Moviment de Joves per haver-li donat la possibilitat de conèixer i d'estimar Jesucrist i d'haver-la animat i sostingut en la lluita per un món millor.

Mn. Fernando Urdiola, consiliari nacional del Moviment Juvenil d'Acció Catòlica, va sumar-se a la celebració obrint les portes del Moviment Nacional i oferint tota l'ajuda i el suport que necessiti el MJC diocesà.

De la seva banda, el consiliari diocesà del MJC, Mn. Joan Andrés, va agrair la presència del bisbe Salinas i la seva proximitat i ajuda. Va recordar les dificultats que sem-

Moment de l'ofertori.

pre hi ha, però va animar a no deixar-se superar per elles sinó a caminar sense posar pals a les rodes, ni quedant-se creuats de braços, sinó fent força per tal que el MJC continuï vivint i en moviment.

L'últim de prendre la paraula va ser el bisbe Xavier Salinas, que va donar les gràcies a tots els qui havien fet possible aquests 25 anys de vida cristiana en els joves per mitjà del moviment. Va expressar el seu suport a la tasca que es realitza i va anunciar una carta que dirigirà al consiliari i al president del MJC en què marcarà les línies de reflexió per continuar i créixer en el camí que té el MJC al davant.

Cartes de record

Durant aquest acte es van llegir cartes de

molta gent que va voler afegir-se a aquesta celebració: del cardenal Carles, que recordava amb goig els inicis i els primers anys de vida del moviment; de l'arquebisbe Martínez Sistach, que amb deteniment anava repassant les benediccions de Déu que per mitjà del MJC va rebre la diòcesi durant el seu pontificat, i també de matrimonis que per motiu de treball o altres van voler afegir-se a la celebració per felicitar i donar gràcies.

El grup Kairoi, durant el concert que va oferir.

Després es va donar un temps per visitar l'exposició de fotos que s'havia muntat a les sales de l'ermita, on també es podia adquirir un CD amb 1.500 fotos de les diverses activitats del MJC durant els 25 anys.

Al voltant de la una del migdia començava la missa, presidida pel bisbe Xavier i celebrada per disset sacerdots. El temple de l'ermita va quedar petit per acollir el nom-

brós grup de joves que d'arreu de la diòcesi s'hi va fer present. Els bancs, el terra... qualsevol lloc era bo per entaforar-se i poder assistir a l'Eucaristia que, dinamitzada per un gran grup de guitarres i de diferents instruments, va resultar festiva, jove, plena d'esperança i de religiositat.

En l'homilia, el bisbe Xavier, centrat en l'Evangeli d'aquell tercer diumenge de Pasqua, va animar amb força a seguir Jesús sota l'impuls de l'amor, que va ser la clau de volta de la vida i del ministeri de Pere.

A l'ofertori, els joves van presentar una sabata vella i una de nova per tal de recordar el passat i reviuir el present i el futur. En el moment de la pau, es va passar entre tots els assistents una piràmide que tenia escrites paraules contra la pau i a la qual els assistents anaven clavant rametes d'olivera. En l'acció de gràcies es van penjar al ciri pasqual cintes amb el nom dels pobles que hi van participar.

El dinar es va fer per grups al voltant de l'ermita i, a les tres de la tarda, començava el concert de Kairoi, que va ser un moment de festa i de compromís per mitjà de la cançó.

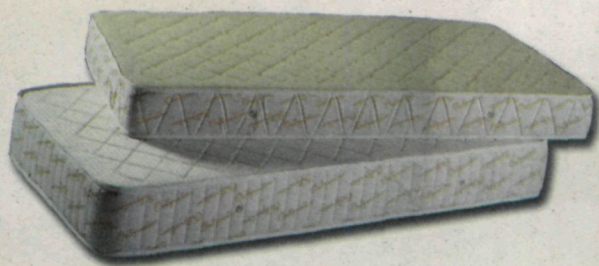
L'hora dels adéus, ballada en una gran rotllana, va posar punt final a un jornada que a més de celebrativa va ser comprometedora i impulsora de treballar pels joves en l'Església cap al Crist.

Text i fotos:
Víctor-Manuel Cardona

ELS AMICS D'ELIOTEL 40 ELS OFEREIXEN

APROFITEU ARA LES OFERTES ESPECIALS DE PRIMAVERA

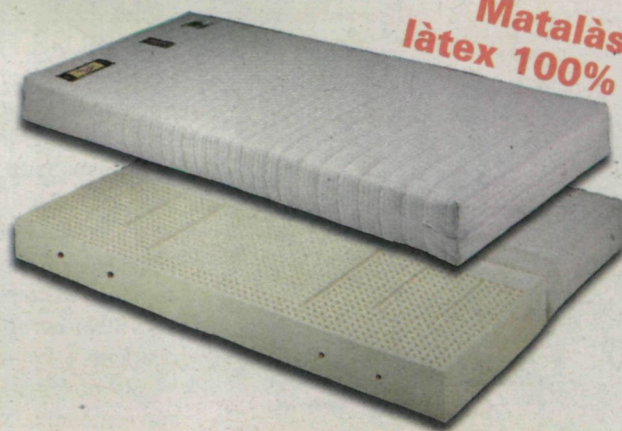
Matalàs Eliotel 40

Amb la compra de qualsevol dels nostres matalassos li regalem

un altre matalàs o un somier articulat pel cap i pels peus i amb possibilitat d'adquirir-lo amb motor

Matalàs làtex 100%

CONTINUEM MANTENINT LES OFERTES MAGNÍFIQUES PER A AQUESTA PRIMAVERA

L'OPERACIÓ RENOVE:

Li donem 90 euros pel seu matalàs antic quan en compri un de nou i si vol ens emportem l'antic

Somier articulat metàl·lic

Les 20 primeres trucades podran escollir 1 regal entre els següents:

- coixí terapèutic
- o minicadena amb CD
- o TV color 14"
- o càmera fotogràfica digital
- o DVD

Truqueu al telèfon **902 10 10 23**

i concreteu una visita sense compromís
passarem per casa vostra (tot Catalunya)

Lleida

Primer altar del beat Joan XXIII a Catalunya

■ La imatge, de terracota, es troba al santuari de Sant Antoni de Pàdua

LLEIDA.— El santuari de Sant Antoni de Pàdua dels pares franciscans de Lleida acull des del diumenge 9 de maig el primer altar dedicat al beat papa Joan XXIII que es basteix a Catalunya.

A les set de la tarda d'aquest diumenge de festa major a Lleida, amb l'església dels «Frarets» plena de gom a gom com en les grans festes del santuari, va tenir lloc una Eucaristia solemne presidida pel pare guardià del convent de Lleida, Joaquim Recasens, i cantada per la capella de música de la catedral de Lleida.

L'homilia va ser pronunciada pel P. Francesc Gamissans, ànima d'aquesta iniciativa, que va evocar la personalitat humana i religiosa de Joan XXIII: «Amb 77 anys d'edat quan va ser elegit Papa, molts pensaven que seria un Pontífex de transició, un bon home que no plantejaria problemes ni determinacions importants, que deixaria en mans del seu successor i de la cúria romana cap a on havia d'anar l'Església en un temps difícil. Però els cinc anys escassos del pontificat del papa Joan

demostraren que va ser tot el contrari ja que va renovar l'Església de cap a cap.»

Un Papa amb pau interior i bon humor

El P. Gamissans va recordar certs passatges de la vida de Joan XXIII, entre ells la seva curta estada a Lleida el juliol de 1954, dos anys abans de ser elegit Papa: «La pau interior va ser una de les seves característiques; una pau que provenia de la profunditat d'una ànima que estava en harmonia amb Déu i amb els homes; una pau que projectaria després a l'exterior, fins i tot amb bon humor.» Gamissans va fer especial esment a la seva vinculació amb l'orde franciscà: «El lema franciscà de pau i bé el va fer seu des del dia que, de jovenet, va ingressar a

l'orde seclar franciscà.»

Finalitzada l'homilia, es va procedir a la benedicció solemne de l'altar. Abans, però, els presidents dels terciaris franciscans de Lleida i de Balaguer van descobrir la imatge del beat, que va ser rebuda amb aplaudiments dels fidels. L'escultura, realitzada en terracota, és obra de l'escultora Maria Rosa Parés, del Prat de Llobregat, que va assistir a l'estrena acompanyada per l'artista i restaurador lleidatà Josep A. Ferrer, autor de l'altar que, en paraules del P. Gamissans, «no és de marbre ni de pedra picada, és senzill com a Joan XXIII li hauria plagut».

La celebració va acabar amb l'oració a l'Esperit Sant del mateix Joan XXIII. Ha estat impresa en una estampa recordatori que també reproduïx la imatge d'aquest

La imatge de Joan XXIII fa 1,50 m i és de terracota.

Papa, amarat d'espiritualitat franciscana, que serà venerada a partir d'ara en aquest santuari franciscà de Lleida.

Jordi Curcó

El bisbe ucraïnès Hilb Boris Lonchyna visita Lleida

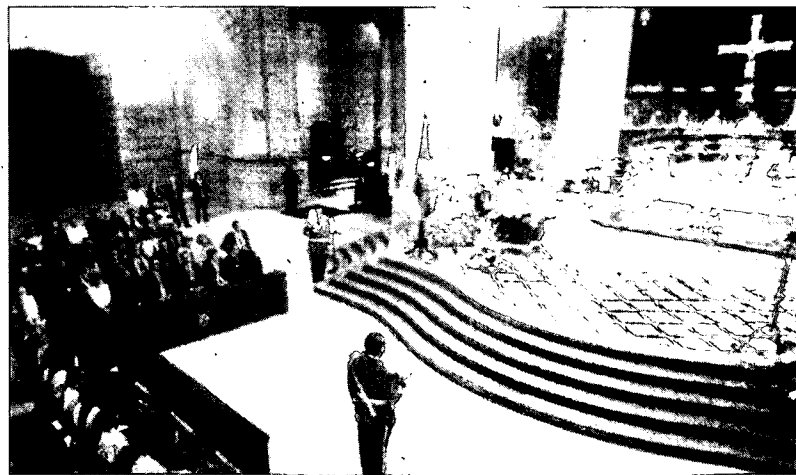
Els bisbes Hilb Boris i Francesc Xavier Ciuraneta a les dependències del Palau Episcopal de Lleida.

LLEIDA.— El bisbe ucraïnès Hilb Boris Lonchyna, *m.s.u.*, va visitar Lleida el 29 d'abril passat i va ser rebut pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, al Palau Episcopal. Posteriorment va fer una visita a la catedral.

El bisbe Hilb Boris, que ostenta el títol de procurador de l'Església catòlica ucraïnesa, va venir a Lleida exercint la seva funció com a visitador apostòlic *ad nutum Sanctae Sedis* per als fidels ucraïnesos de ritu bizantí residents a Espanya.

Els dos bisbes van tractar de la conveniència de disposar d'un sacerdot ucraïnès dedicat a l'atenció pastoral de la colònia resident a Catalunya. Lleida disposa des de fa prop de dos anys d'un sacerdot romanès, Mn. Leonard Diac, de la diòcesi de Iasi, que assisteix pastoralment els catòlics romanesos residents a la diòcesi de Lleida. La seva acció pastoral, però, la fa extensiva a les comunitats romaneses de Tarragona i de Saragossa. (J.C.)

Mons. Ciuraneta presideix la celebració de Sant Anastasi

Aspecte general de l'altar major de la catedral durant l'ofici.

LLEIDA.— «Sant Anastasi és un exemple de fortalesa i de fidelitat a les pròpies conviccions», va dir Mons. Francesc Xavier Ciuraneta en l'homilia de l'ofici solemne celebrat a la catedral de Lleida l'11 de maig passat, en honor del patró de la ciutat, sant Anastasi.

Davant del paer en cap i de la corporació municipal, a més de les primeres autoritats que assistien a l'Eucaristia en una catedral plena de gom a gom, el bisbe va recordar com la ciutat de Lleida ha rebut de la fe cristiana «béns culturals i socials tan importants com el respecte a la dignitat de la persona humana i la noció de la igualtat entre l'home i la dona».

Mons. Ciuraneta va convidar els presents a reafirmar el valor inigualable d'aquest patrimoni, «sobre el qual s'ha anat edificant la nostra història i la nostra riquesa espiritual i cultural, que cal conservar amb fidelitat i bon discerniment». El bisbe va esperonar els fidels que com a

cristians reafirmen en el seu cor el valor de la fe.

Finalitzada l'Eucaristia solemne i mentre el Cor de la Catedral cantava els *Goigs a sant Anastasi*, la imatge del patró va ser tret de l'interior del temple per ser traslladada en processó fins a la plaça de Sant Joan, on va tenir lloc una multitudinària ofrena de flors.

Sant Anastasi, segons la tradició, va néixer a Lleida. Es va allistar a l'exèrcit romà i va servir a les ordres de l'emperador Dioclecià fins que, convertit a la fe cristiana, va deixar la milícia per retornar a la seva ciutat natal, on va ser detingut pel governador Dacià. Traslladat a Badalona, va ser empresonat i obligat a renegar de la seva fe. En no aconseguir-ho, va ser martiritzat (li llevaren la testa) un 11 de maig de l'any 303 o del 305 a la platja de Badalona. Patró de totes dues ciutats, Lleida el celebra com a tal des de l'any 1627. (J.C.)

Recapte
LA HUERTA EN CASA

**L'opció
intel·ligent per
a la gent sana**

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 104€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.145€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

Mallorca

En memòria de Mons. Teodor Úbeda

■ Es compleix el primer aniversari de la mort del prelat

PALMA.— El dimarts 18 de maig es va complir el primer aniversari de la mort de qui va ser bisbe de la diòcesi de Mallorca durant més de trenta anys. Mons. Teodor Úbeda Gramage, natural d'Ontinyent, va morir als 71 anys d'edat a causa d'una insuficiència respiratòria progressiva. Eren les 12.30 del matí del 18 de maig del 2003. A la clínica hi havia familiars de D. Teodor, el vicari general, Mn. Andreu Genovart, i els membres del Consell Episcopal.

Tres dies després es van celebrar els solemnes funerals a la seu de Mallorca. L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard Maria Carles, va presidir la missa exequial acompanyat de quatre arquebisbes, tretze bisbes, gairebé tres-cents preveres i prop de quatre mil fidels. La seu va quedar petita per celebrar un funeral al qual van assistir les principals autoritats eclesiàstiques de l'Estat i representants polítics de Balears i de València.

En l'homília, el cardenal Carles va recordar als mallorquins que acomidaven un bisbe que s'havia fet mallorquí i que havia estimat l'illa de Mallorca amb deliri. De la mateixa manera, va recordar la tasca apostòlica que havia compartit amb Don Teodor: «Primer vam coincidir al Seminari, on jo anava quatre anys abans que ell. Després, quan ell era vicari episcopal per a la ciutat de València, jo era delegat episcopal per al Clergat. I per aquest motiu i durant uns cinc anys, ens trobàvem sovint en la vida pastoral i també en les reunions del Consell de Govern de l'arxidiòcesi».

Don Teodor descansa actualment a la capella de Sant Pere de la seu de Mallorca, en la qual està treballant l'artista felanitxer Miquel

Barceló. No li manca, però, la terra del camp de la Serreta, del seu estimat poble d'Ontinyent, un record que van dur els veïns d'aquella localitat.

El pontificat més llarg de la història

El pontificat de Mons. Teodor Úbeda s'ha distingit clarament per l'aplicació del Concili Vaticà II a Mallorca i per una reestructuració profunda de la diòcesi. Va orientar els fidels amb diversos comunicats en els moments de la transició a la democràcia, mantenint sempre la independència d'opcions de partit. El 1984 va demanar, amb els altres dos bisbes de les Illes Balears, la creació de la Província

Eclesiàstica de les Balears, que fins ara no ha estat concedida per la Santa Seu.

Va treballar fermament per la promoció de la nostra llengua i cultura, i per la normalització lingüística del català en la litúrgia, en la documentació i en les publicacions de la diòcesi.

Interessat per la promoció de l'Acció Social de l'Església, va crear el 1979 la Delegació diocesana d'Acció Social. Així mateix, aquest mateix any va propiciar la Federació de Grups d'Esplai i la Fundació Esplai de les Illes. L'any 1986 va aprovar els nous estatuts del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca i del Capítol de la seu.

Va encoratjar la presència missionera de preveres, de religiosos i de seglars a Burundi i al Perú, països que va visitar sovint. Va fomentar l'ecumenisme a partir sobretot de l'atenció religiosa als turistes, en concret amb les Esglésies anglicana, luterana, alemanya i sueca.

Al llindar del segle XXI, va inaugurar el Sínodo Diocesà, que va concloure el maig del 1999 amb la publicació de les constitucions sinodals. Aquestes concreten l'orientació i l'aplicació del Concili Vaticà II a Mallorca. Fruits immediats del Sínodo van ser l'erecció dels Consells Diocesans del Laicat i de la Vida Consagrada i la reestructuració dels arxiprestats i de les zones pastorals de

la diòcesi l'any 2000.

Pel que fa a l'àmbit nacional, va presidir la Comissió de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola els sexennis 1977-1983 i 1989-1995. A més, va ser designat per la CEE per representar-la en el Con-

El bisbe Úbeda amb uns infants.

grés Nacional de l'Església Italiana a Palerm.

Gran defensor dels mitjans de comunicació

Conscient de la importància dels mitjans de comunicació dins de la nostra societat actual, ha ocupat diversos càrrecs d'àmbit nacional en aquest aspecte. Entre ells, va ser responsable de les relacions entre l'episcopat Espanyol i la cadena COPE entre els anys 1987 i 1990, i membre de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació, càrrec que ocuparia fins a la seva mort. De la mateixa manera, en la dècada dels vuitanta va crear la Delegació de Mitjans de Comunicació i va inaugurar uns estudis de ràdio i de televisió dins la mateixa Casa de l'Església. Setmanalment es dirigia als mallorquins a través de diversos programes de televisió locals.

Fill predilecte de la seva ciutat nadiua, Ontinyent, el 1995, va rebre la Medalla d'Or de la ciutat de Palma l'any 1998 i la medalla d'Or de la Comunitat Autònoma el 28 de febrer del 2002. També li han atorgat diverses condecoracions i guardons importants.

Cristina Sánchez

El cardenal Carles va presidir la missa exequial.

MENORCA

Festa de la Mare de Déu del Toro

CIUTADELLA.— La patrona de Menorca, la Mare de Déu del Toro, ha rebut la visita d'un bon nombre de menorquins aquest mes de maig. En la festa externa de la Verge del Toro el bisbe Joan Piris ha convidat una vegada més tots els menorquins a plantejar la vida com a donació, pel bé dels altres, coincidint amb la Jornada Mundial de Pregària per a les Vocacions.

El diumenge 7 de maig, va tenir lloc la tradicional benedicció dels termes i dels camps de Menorca presidida pel bisbe Piris. L'Eucaristia es va iniciar amb la benedicció, al pati del santuari, i a continuació es va celebrar l'ofici religiós.

Mons. Piris va manifestar que la vida cristiana és una resposta a la crida que Jesús fa a tots els homes. I que la vida cristiana no té sentit fora de la donació en bé dels altres, «perquè els homes no són amos de la vida, sinó administradors. Una

vida que s'ha de conrear pel bé de la societat. Un do de Déu, tenint en compte que Jesús ha vingut perquè tinguem vida».

Segons el bisbe de Menorca, una de les preocupacions d'avui ha de ser «promoure la vida així com Déu la vol, facilitant i afavorint que tots puguin viure segons la voluntat de Déu». I va manifestar que és un deure de tot ésser humà. Mons. Piris va posar com a exemple la Verge Maria, «una creient que per a nosaltres no ha de ser només motiu de devoció, sinó tot un referent de vida entregada a la voluntat de Déu».

La festa externa de la Mare de Déu del Toro va aplegar el dissabte dia 6, a la nit, un grupet de fidels a la Vetla de Santa Maria. I al migdia els capellans i els membres de la vida consagrada van compartir la taula de l'Eucaristia als peus de la patrona, i van homenatjar els preveres Guillermo Pons i Albert Valls en el cinquantenari de la seva ordenació sacerdotal. (G.F.M.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Vic

Càritas diocesana presenta la memòria d'activitats

■ L'entitat va atendre un 23% més de casos que en l'exercici anterior

VIC.— El 8 de maig passat es va fer al Seminari de Vic l'assemblea anual de Càritas diocesana de Vic, que va comptar amb l'assistència de gairebé un centenar de persones, entre elles el bisbe Romà Casa-

nova. El primer punt, que es va aprovar per unanimitat de tots els presents amb dret a vot (un vot per parròquia), va ser la memòria d'activitats de l'any passat

L'explicació de la memòria es va basar en les set línies prioritàries d'actuació de què consta el Pla d'Acció Social 2003-2006. De cadascuna d'aquestes línies es van comentar els resultats obtinguts i els reptes que es plantegen per a aquest 2004.

Com a principals resultats destaca el treball d'animació comunitària fet amb 28 Càritas de base, l'impuls de sis processos d'anàlisi de la realitat (quatre a Vic, un a Campdevànol i un altre a Sant Hilari Sacalm) i la creació de noves estratègies per atendre la població immigrant.

El balanç també es pot considerar positiu pel que fa al nombre de casos atesos, un total de 2.222 (23,24% més que l'any anterior), corresponents a 6.343 beneficiaris (5,75 % més que l'any 2002).

D'altra banda, durant l'any passat es van fer diferents projectes per a infants i joves, adults, gent gran, toxicòmans, tallers de formació, etc. amb la participació de 558 voluntaris. En total se'n van beneficiar 1.161 persones. Un altre dels resultats destacats fa referència a la consolidació de projectes compartits de Càritas amb ajuntaments i entitats: a Vic, n'hi va haver tres, que són la botiga el Fil, l'arranjament d'habitatges (42 habitatges) i el banc d'aliments (va beneficiar 205 famílies), mentre que a Manresa hi havia l'Espai Jove (229 beneficiaris).

Pel que fa als comptes de l'any passat, es van aprovar amb tots els vots a favor tret de dues abstencions. Els ingressos van ser de 725.521,21 euros i les despeses, de 769.834,59 euros. Aquestes xifres inclouen les dades de Càritas diocesana a més de les arxiprestals de Vic, de Manresa, de l'Ànoia-Segarra, 4 Interparroquials i 22 Càritas parroquials. Quant al pressupost

El bisbe Casanova va presidir l'assemblea.

L'acte va tenir lloc al Seminari de Vic.

per a aquest any, que es va aprovar per unanimitat de tots els assistents amb dret a vot, és de 669.763 euros (no inclou el de les Càritas parroquials).

Després dels torns de precs i de pre-

gundes hi va haver una conferència sobre *Voluntariat: nous temps, nous reptes*, a càrrec de Lurdes Zambrana, de Cristianisme i Justícia.

Lluís Molist

MENORCA

El bisbe demana la creació de serveis interparroquials

CIUTADELLA.— El bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris, insisteix en la necessitat del treball en equip entre les parròquies. Així ho manifesta en una carta dirigida a les parròquies del Roser de la catedral i Sant Francesc, i al Centre Catequístic Sant Miquel, i que ha fet extensiva a tot l'arxiprestat de Ciutadella a través del *Full Dominical*.

Mons. Joan Piris es mostra partidari, una vegada més, de trencar amb l'actual «fragmentació» pastoral que pateixen els arxiprestats. «En una mateixa ciutat, les parròquies han de seguir oferint tots els serveis com les farmàcies o, potser, hem d'anar concentrant l'oferta de manera que la nostra presència (cristiana) i acció evangelitzadora pugui ser més realista i les nostres forces més ben emprades», es demana el bisbe en una carta dirigida al l'arxiprestat de Ciutadella després de la visita pastoral feta al nucli antic de la ciutat.

En la seva exhortació, el bisbe de Menorca insisteix que «necessitam optar per un estil i una organització pastoral que alliberi de tendències autàrquiques, practicant millor la corresponsabilitat, sense tancar-nos sobre nosaltres mateixos de manera defensiva». Un objectiu que es va marcar en el seu inici de pontificat, l'abril del 2001.

Mons. Piris es mostra partidari de «revisar la manera com entenem i ens situam en el que anomenam territori (realitat històrica i humana en què la parròquia està inserida)», sense treballar amb criteris «selectius», sense oblidar que «l'Evangeli és per a tots, sobretot per als més fràgils», i optant «per una pastoral orgànica», que segons el bisbe «és més que fer coses junts», és fer-les des de la «comunió». El prelat es demana, en veu alta, «per què no fer feina a partir d'unitats monovalents i, a la vegada, donar cohesió i finalitat als diferents conjunts?», posant com a exemple la consideració de la ciutat, en aquest cas Ciutadella, com una sola «unitat pastoral». I promoure serveis interparroquials.

El bisbe Piris destaca com a part positiva els esforços interparroquials ja existents a Ciutadella (formació de catequistes, preparació al matrimoni i serveis de Càritas). I anima a reproduir aquest esquema a través de «llocs d'acollida», «centres d'informació i orientació religiosa», que siguin una presència d'Església «situats en punts estratègics de la vida de la gent, accessibles i oberts tot el dia». Alliberant així les comunitats cristianes de tasques que s'unificarien a fi «que la pastoral sacramental guanyés en dedicació» a les parròquies. El bisbe, a través de la carta, manifesta el seu desig de continuar un diàleg amb els òrgans pastorals de les parròquies i de l'arxiprestat, «per tal de prendre decisions operatives». (G.F.M.)

Ordenació diaconal de fra Albert Salarich

VIC.— El dissabte dia 15 de maig, el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va ordenar de diaca el frare franciscà Albert Salarich i Abril, al santuari-parròquia de la Mare de Déu del Remei.

La cerimònia va començar a les cinc de la tarda amb una missa concelebrada i presidida pel bisbe Romà, acompanyat del provincial dels franciscans, fra Francesc Vilà, i uns 25 sacerdots i diaques de la diòcesi així com frares franciscans arribats de tots els convents de Catalunya.

Assistiren a l'ordenació els pares i familiars de fra Albert; també hi participaren religioses i religiosos de les comunitats de Vic i un bon nombre de fidels. La coral del santuari del Remei, de la qual fra Albert és el director, es va encarregar dels cants de la celebració.

Mons. Romà estava content i agraït a Déu perquè aquesta era la seva primera ordenació de diaca des que va arribar a la diòcesi de Vic, el setembre de l'any passat. (Josep Gendrau)

Tortosa

Vetlla de pregària per les vocacions

■ Prop de 200 persones, la gran majoria joves, van participar en la trobada

TORTOSA.— El dissabte 1 de maig, vigília de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, va tenir lloc al Seminari Diocesà de Tortosa una vetlla de pregària organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional i pels seminaristes. Prop de 200 persones, la gran majoria joves, van participar amb il·lusió en la trobada.

El Seminari Diocesà va acollir la trobada.

Ja fa molts anys que a la nostra diòcesi de Tortosa s'organitza des de la Delegació de Pastoral Vocacional una cadena de pregària durant les 24 hores de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. Parròquies, moviments, monestirs, Seminari, noviciats... i molts particulars s'uneixen perquè ni un sol minut de tota la jornada resti sense una súplica confiada a Déu demanant per les vocacions que l'Església necessita.

Aprofundint en el motiu, aquest any la Delegació de Pastoral Vocacional, encapçalada pel delegat, Mn. Xavier Vilanova, i ben recolzada per tots els membres del Seminari, va organitzar aquesta vetlla de pregària, que va ser tot un èxit.

Es va iniciar a les nou de la nit amb una trobada amistosa al Seminari diocesà. Els més joves van aprofitar per sopar de *sobaquillo*, és a dir, cadascú portant-se el seu menjar, i després de les salutacions pertinents es va passar a l'església del Seminari, on va tenir lloc la pregària. La capella estava distribuïda de manera diferent: un camí de ciris vermells portava al centre del temple, on hi havia el lloc preparat per posar-hi Jesús Eucaristia. En un extrem hi havia la Paraula de Déu i, a l'altre, el ciri pasqual. Tot se centrava en Jesús. Els bancs de la capella estaven girats cap a aquest centre que convidava a contemplar, adorar, escoltar i pregar a les prop de 200 persones, joves en la seva immensa majoria, que van participar en la trobada.

L'encarregada de dirigir la pregària va ser la germana Glenda, coneguda cantautora de les Germanes de la Con-

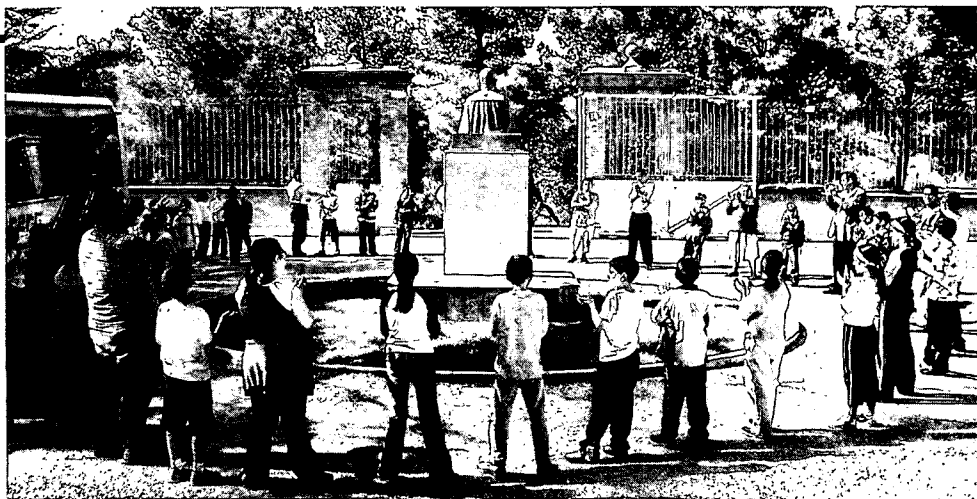
solació. Amb el seu art i la seva espiritualitat va fer cantar, resar, adorar, pregar... També uns testimonis van fer més explícites les grans vocacions que hi ha dins de l'Església: Abdiel, un jove seminarista de Panamà, va impressionar amb el seu testimoni molt proper als joves que l'escoltaven amb atenció. Virginia, una novícia de la Consolació, va explicar la seva història vocacional com a religiosa. Javier i Piedad, matrimoni de Vinaròs i pares de quatre xiquetes (van venir amb la més menuda, que té un mes i mig), van explicar la seva vocació matrimonial centrada en Jesús com a centre i font de la seva vida matrimonial.

Davant del bon clima de pregària i d'atenció, la mateixa germana Glenda va explicar la seva vocació i va animar a escoltar bé la crida de Déu i a demanar-ne la gràcia per respondre-hi prompte i amb generositat.

La vetllada va acabar al saló d'actes, on es va expressar l'alegria de trobar-se per pregar amb un petit festival que van organitzar entre tots. No hi va mancar la nota simpàtica: com a agraïment a la germana Glenda per la seva ajuda, li van regalar un conill d'angora perquè en la seva comunitat pugui fruit de la companyia d'un membre de la natura... S'ha sabut que al tren que la portava a Salamanca, on viu, anava també una caixa amb el conill.

Que la nostra pregària pugi al cel i que la crida que Déu continua fent trobi cors generosos i valents per respondre-hi.

Víctor-Manuel Cardona

Trobada d'Escolans al Seminari Diocesà

TORTOSA.— Sota el lema «...prop de Jesús», va tenir lloc el 24 d'abril passat la Trobada d'Escolans, preparada per la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional i pel Seminari Diocesà. La catequesi, l'Eucaristia i la gimcana van ser els eixos de la jornada. Amb uns cinquanta escolanets i escolanetes de tota la diòcesi, va començar el matí amb una presentació de la jornada per part dels seminaristes, que van ser els qui van preparar i organitzar totes les activitats. La *categimcana* va fer que tots els xiquets, a més de divertir-se, poguessin aprendre i recordar les parts de la missa, que celebrem en l'Eucaristia, qui és el nostre Amic Jesús, per què i com hem de pregar, què fa el mossèn...

L'Eucaristia es va celebrar a la capella del Seminari Diocesà. Presidida per Mn. Carlos Garcia, rector del Seminari, va ser una celebració viva, molt participada i plena de color, ja que cada escolanet anava revestit amb el «vestit» propi de la seva parròquia. Després del dinar i d'una estona d'esbarjo per gaudir dels grans patis del Seminari i de les seves pistes poliesportives, va tenir lloc una gimcana festiva en què es van combinar les proves d'habilitat i les preguntes de cultura adaptades a l'edat.

El berenar amb xocolata, l'hora dels adéus i moltes corregudes pels llargs passadissos del Seminari van posar punt final a aquesta Trobada d'Escolans. (V.M.C.)

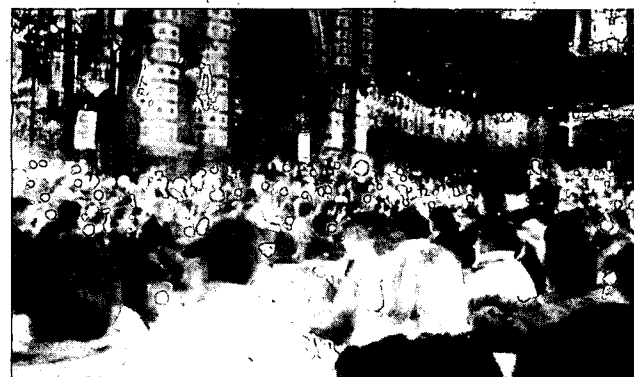
Romeria dels gandesans a la Fontcalda

GANDESA.— El temps anunciava pluja i la gent estava nerviosa, però finalment no va ploure i va fer un dia bo. El 2 de maig, com cada any, els gandesans van peregrinar fins a la Fontcalda per donar gràcies a la seva patrona. El rés del Rosari, la benedicció del terme, l'esmorzar al Cap de la Costa i el cant de la *Salve* van protagonitzar la romeria fins a l'ermita, on a les 11.30 Mn. Redento va presidir l'Eucaristia. A la tarda, els presents van resar el Rosari pels malalts i, a les nou de la nit, van entrar amb processó al poble i, en accedir a l'església, van proclamar «visca la Mare de Déu de la Fontcalda!». (Mn. Jordi Centelles Llop, rector de Gandesa)

Mn. Redento va presidir l'Eucaristia.

Els seminaristes s'apleguen a Montserrat

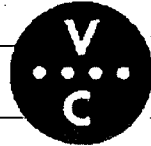
Les candeles van omplir de llum la basílica.

TORTOSA.— El dia 26 d'abril, els seminaristes de la diòcesi de Tortosa van participar en la ja tradicional trobada de seminaristes de totes les diòcesis catalanes a Montserrat. A les sis de la tarda es van trobar tots al monestir de Santa Cecília per tenir un canvi d'impressions. Seguidament, van resar les vespres i van peregrinar tots junts cap a la basílica.

Després de sopar, a les nou van assistir a la vetlla, durant la qual es van escoltar testimonis d'esperança intercalats per cants de Taizé. A les deu, va començar la santa missa, presidida pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, i que va acabar amb el cant del *Virolai*.

Que cada any ens puguem trobar i augmentar el nombre de seminaristes. Demanem-ho per intercessió de Santa Maria de Montserrat. (Rubén García)

Vida Creixent

El consiliari diu...

Vida Creixent i la Mare de Déu

Ser dona

En aquest mes de maig, m'ha vingut l'anhel de parlar de la Mare, de la Mare de Déu i nostra.

Jesús va honorar la seva mare. El fill de Déu va voler per mare una obra mestra. La va omplir de gràcies i la va formar sense pecat. A més, li va donar un cor ben gran per poder estimar tots els homes i les dones. Jesús va viure al seu costat durant trenta anys.

L'Església també ha venerat Maria d'una manera extraordinària. Les diferents festes de la Mare de Déu, de la Concepció i de l'Assumpta; les patrones dels diversos llocs; els dissabtes i els mesos de maig i d'octubre.

I nosaltres, els de Vida Creixent, també hem d'honorar la nostra mare. Com?

a) Tenint un cor d'infant. Ja sé que som grans, però el cor davant de la Mare ha de ser d'infant. A causa de la nostra feblesa som egoistes, ens enfadem, no tolerem els altres, per tant, encara podem créixer en amor, en caritat, en saber aguantar, en acollir els fills i, sobretot, els néts. Per això ens hem de deixar portar i formar per Maria. Ella respectarà sempre la nostra llibertat. Ens hem d'abandonar a les seves mans i demanar-li que tingui coratge davant de les nostres febleses i calma pels pocs progressos espirituals.

b) Ajudar la Mare de Déu. La feina de Maria és salvar els seus

fills. És la mateixa missió de Crist i de l'Església. A nosaltres ens toca ajudar perquè aquesta missió vagi endavant. Els qui som grans hem de demanar al Senyor per intercessió de la Mare, que faci dels nostres fills i néts persones espiritualment riques. I a això hem d'ajudar-hi, tot demanant-ho cada dia.

c) I hem d'estimar la Mare de Déu. És un deure de tot fill. I, per tant, el nostre amor ha de ser desinteressat i filial.

Desinteressat: no hem de demanar-li sempre favors. Hem d'expressar la nostra alegria i el nostre agraïment immens d'haver-nos donat Jesús i de ser els seus fills agraïts.

Filial: la nostra expressió de fills ha de ser sobrenatural. Ha de ser l'expressió de la vida de Déu en nosaltres. I això ens porta a viure com a germans, uns amb als altres.

Si l'estimem de debò, estimarem també els homes, germans nostres, ja que Jesús ens ho mana.

I si estimem els nostres germans, Déu viurà en nosaltres i serem veritables fills de Maria.

Preguntem-nos, des del nostre cor, si estem decidits a estimar de debò, a estimar tal com Jesús ha estimat?

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

MALLORCA

Convivència d'animadors a Binissalem

El 17 de novembre va tenir lloc a Binissalem una convivència d'animadors. El temps gris i plujós no va desanimar les prop de 50 persones que, il·lusionades i amb interès de fer feina, van començar la jornada. Els va donar la benvinguda el nostre president, Pere Garau, i, seguidament van prendre la paraula el consiliari diocesà, Mn. Pau Oliver, el secretari, Alberto Bazán, i, de l'equip de formació, Isabel Janer, que van presentar els següents punts de reflexió: acceptar la nostra realitat de majors; és un honor ser major; som Vida Creixent, un moviment viu i en marxa. Tot això acompanyat de manera gràfica amb un muntatge audiovisual. Es va repartir un qüestionari que van anar responant els grups amb gran encert i precisió. L'Eucaristia concelebrada la va presidir el viceconsiliari, Mn. Miquel Mulet. En alegre companyia hi hagué el dinar i tot seguit un interessant canvi d'impressions, projectes de futur i informacions.

Reflexió i pregària

Els dies 15 i 22 de març, durant el temps de Quaresma, el moviment cristià de Vida Creixent va celebrar a les cases d'espiritualitat de Son Roca i Pina unes jornades de «gent serena, reflexiva, de maduresa i d'assossec, de parlar a Déu i d'escoltar-lo, de compartir i de ser part», obertes a tots els jubilats i persones majors.

L'espiritualitat d'acceptar, reconèixer les pròpies limitacions i que tots som útils al marge de l'edat van ser els tres punts principals del tema que va desenvolupar, de manera interessant i amena, el consiliari diocesà, Mn. Pau Oliver.

Al final del tema hi va haver l'exposició del Santíssim Sagrament i una pregària silenciosa i personal. Seguidament es va renovar el sagrament de la Confirmació que es va rebre al seu dia «assumint-ne la responsabilitat per reviu- re'l i convida'l».

La pregària va ser silenciosa i molt personal.

L'acte senzill però molt viscut va acabar amb la imposició de mans.

Després del dinar fraternal, es va repartir una enquesta que va ser contestada pels diferents grups. Foren molt interessants les aportacions en la posada en comú.

Com a conclusió de la jornada es va celebrar l'Eucaristia, en la qual van participar tots els assistents.

Han estat dues jornades de gran profit.

Sabem realment què és ser dona? Crec que en la majoria dels casos el que sí que fem és assumir que som dones, però no reflexionem prou sobre què vol dir exercir de dona.

Si mirem al nostre voltant veurem que, tot i la llibertat aparent de què gaudim, la nostra valoració com a persona queda encara menystinguda. La dona és, moltes vegades, el que la societat n'ha fet, i la societat és marcadament masculina i això fa que la dona no hagi obtingut, encara, el reconeixement de tots els seus valors. Abdul Baha, místic oriental, diu: «L'espècie humana té dues ales, una masculina i l'altra femenina, i no podrà emprendre el vol mentre totes dues ales no siguin paral·lelament desplegades.»

És cert que s'ha fet camí cap al reconeixement del paper de la dona dins la vida de cada dia. Cada vegada la seva presència és més evident: tenim govern paritari, tenim dones en llocs decisius, estem presents en el món de la cultura, de la ciència...

Però, nosaltres, les dones, som conscients del nostre paper? Ja el Concili Vaticà II convocava les dones, totes, creients i no creients, a la tasca d'humanització de la nostra societat. Per aconseguir-ho ha de tenir un diàleg amb l'home i, sobretot per a nosaltres cristians, amb Déu, però, amb el Déu origen de tot, que ha situat la dona igual que l'home en una perspectiva de reciprocitat. La dona no és una cosa, una natura, un objecte, no ens poden definir per la nostra funció, per la nostra naturalesa o pel nostre destí. Hem de caminar al costat de l'home i establir aquest diàleg necessari que ens col·loca en el punt de vista de la llibertat conscient i volguda.

Montserrat Fonoll

Parròquia de Sant Isidor.

Lourdes. Font d'acollida.

Nova línia regular directa, sense transbord.

Sortides:		Tarifes	
dilluns, dimecres i divendres sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04		anada	anar i tornar
09h00	Barcelona Est. Autobusos Sants	38 €	65 €
09h30	Barcelona Est. Autobusos Nord		
11h00	Girona - Est. Autobusos	35 €	60 €
11h45	Figueres - Est. de Autobusos		
Tornades:			
dimarts, dijous i dissabte / sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04			
07h00	Lourdes. Est. de ferrocarril		

Possibilitat de contractar sols el transport o també l'hotel
Bus + hotel** habitació doble MP Cèntric. Des de 104€ per persona i nit.

Informació i reserves

93 402 69 36 - 93 490 40 00

o a la seva agència de viatges

eurolines
GC16MD VIAJES

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

La natura: font de vida i de salut

■ El Centre d'Estudis Naturistes ajuda a conèixer tot el que la natura ens pot oferir per millorar la nostra qualitat de vida

Ens trobem immersos en la societat de consum, on aconseguir la nostra realització personal passa moltes vegades per l'obtenció i la possessió d'articles materials i on el nostre ritme de vida és excessivament accelerat. No tenim temps, per això, la major part de la setmana arribem a casa

i cuinem alguna cosa congelada, engegum la tele i prenem aquell medicament per conciliar el son. Els naturistes denuncien que la forma de vida del món occidental va *contra natura* en moltes ocasions i ells han optat per seguir els dictats de la natura.

Moltes vegades quan parlem de naturistes només pensem en gent que fa nudisme a les platges. Però les persones que s'adhereixen al naturisme s'adhereixen a tota una filosofia o forma de vida que es basa en l'amor a la natura i que segueix les normes de conducta que del seu estudi se'n desprenen. Així ens ho ha transmès el president del Centre d'Estudis Naturistes, Oriol Àvila Montesó: «Nosaltres entenem que la finalitat de l'home no és competir amb els altres, tal com exigeix la societat actual, sinó ser feliç individualment. Això representa tenir confiança en la natura i en Déu. Deixar-se abandonar en la confiança que la Providència és amb nosaltres.»

La persona naturista cerca ser autosuficient en la natura i comparar aquesta autosuficiència amb altres persones, ser lliure i respectuosa amb tot allò que l'envolta. No menysprea allò que aporta l'urbs, el progrés de la civilització, però sí que cal «humanitzar i naturalitzar la vida: més zones verdes, transports públics no contaminants, ús d'energies renovables, reciclatge exhaustiu, etc. Nosaltres voldríem reduir el consumisme, que la gent estalviï energia, matèries primeres, tot allò que ara malbaratem...», segons assegura Oriol Àvila. Comenta que la forma de vida naturista es regeix per la senzillesa i l'austeritat; menysprea els luxes i els elements superflus.

La font de salut i de benestar en una persona naturista són els elements naturals no contaminats, és a dir, sol, aigua, aire, terra i vegetals. Si aquesta actitud s'interromp amb activitats antinaturals i molt pròpies de l'actual societat de con-

Portada del darrer número publicat de la revista «Vivir con Salud» del Centre d'Estudis Naturistes.

sum com el tabac, l'alcohol, el cafè, l'estrès o els àpats ingents, aleshores apareixen els avisos que ens envia el cos perquè canviem la manera de viure (dolor, malestar, restrenyiment, febre, vòmits, marejos, obesitat, dispnea, estrès...).

La natura com a remei dels nostres mals

Havent rebut ja seriosos avisos de la natura, els naturistes defensen que encara

som a temps de rectificar recorrent a la medicina natural o naturopatia.

Amb aquestes paraules ens ho explicava el president del Centre: «La medicina natural és l'art i la ciència de la conservació i de la recuperació de la salut mitjançant l'ús dels recursos que la natura posa al nostre abast, per deixar que actui lliurement l'energia guaridora.»

La natura és exemple clar d'equilibri i de regularitat. Aquestes mateixes qualitats són les que es requereixen per conservar i recuperar la salut física i mental. La nutrició de tots els éssers vius és on amb més evidència es posa en relleu la gran importància que tenen l'equilibri i la regularitat. Una nutrició desequilibrada o irregular produeix en primer lloc mancances, i per tant pèrdua de la salut. El cos ho acusa mitjançant senyals força clars i coneguts, però en solem fer cas omís fins que es declara la malaltia.

És en aquest moment quan moltes persones recorren a Oriol Àvila cercant un remei als seus problemes: «Jo oriento el qui recorre a mi. Quan truca una persona amb un problema jo li recomano el metge que considero més adient. Som una entitat sense ànim de lucre, amb afany de servei per als qui ho necessitin.»

Però per combatre la malaltia, des del Centre d'Estudis Naturals, són clars: «És indispensable esbrinar-ne la causa mitjançant l'ajuda d'un professional experimentat, i naturalment no repetir l'error, i

sobretot, canviar de conducta. És totalment incorrecta la idea que és possible persistir en errors de conducció del nostre cos i pretendre compensar-los o atenuar-los amb productes aliens a la natura i a les seves regles de conducta. La natura sempre passa factura quan la intentem burlar.»

La medicina natural, preventiva en principi, disposa d'una gran diversitat de tècniques que podem emprar més o menys conjuntament segons les necessitats i les condicions del pacient: dietètica natural, dejunièria, fitoteràpia (amb plantes), aromateràpia (olis essencials), hidroteràpia (aigua), helioteràpia (sol), geoteràpia (terra), massatges, reflexoteràpia (massatge a les extremitats del nostre cos), gemmoteràpia (pedres), orinoteràpia (orina humana), iridologia (iris de l'ull humà), etc. El principi bàsic de la medicina natural és que l'ésser humà, cos, ment i esperit, interactua i interdependents, és capaç de mantenir i de recuperar la seva normalitat funcional si no posem traves al fluir espontani i normal de la seva energia, que justament rep de la natura no contaminada i de l'entorn saludable.

Al Centre d'Estudis Naturistes no únicament orienten els qui cerquen un especialista en medicina natural, sinó que ofereixen classes gratuïtes sobre diverses matèries com per exemple: alimentació i rendiment intel·lectual, bioconstrucció, sensualitat i sexualitat, sistema endocrí i plantes medicinals, etc. A més, es pot assistir a seminaris especialitzats amb l'acreditació corresponent, conferències i fer cursos a distància. Disposen d'una borsa de treball i d'una hemeroteca on consultar prop de 40 títols. Com a activitats en contacte amb la natura s'organitzen excursions i senderisme els diumenges i festius.

A part de tot el que ofereixen, també necessiten la col·laboració de persones voluntàries per dur a terme la seva tasca. Agraeixen l'ajuda flexible i lliure de persones voluntàries de qualsevol edat que vulguin aprofundir i propagar la vida sana i la medicina natural.

Consuelo Chaves Mejuto

**CENTRE D'ESTUDIS
NATURISTES**
C/ MALLORCA, 257 1R 1A
08008 BARCELONA
TEL. 934 877 349
www.lasguias.org

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana
www.voluntariat.org

La veu del metge

La relació metge-pacient (25)

Metges il·lògics?

D'ençà que existeix la història, se sap que en una situació de malaltia hi ha persones que, en lloc de compadir-se o d'abatre's, se situen davant del problema de salut i intenten resoldre'l. Aquesta actitud interna, nascuda qui sap on de la psique, es dona a totes les civilitzacions i a totes les èpoques. Fer «alguna cosa» requereix una certa anàlisi de la situació i una acceptació per part del malalt i de la seva família.

El rol de metge, al llarg dels segles, és, d'una banda, una cruïlla de camins entre l'art i la ciència i, de l'altra, entre la vocació i la professió. En aquestes coordenades s'han situat cadascun dels metges que hi ha hagut al món. Ben mirat, «els metges assistencials» es troben en una posició molt incerta, enfrontats als estratagemes de les malalties, lluiten amb ajuda dels fenòmens biològics i psicològics, i busquen la guarició dels símptomes i l'agraïment del pacient.

En una situació assistencial, tota aquesta realitat canvia i el pacient pateix un canvi de percepció, derivat del grau de vulnerabilitat que li produeix la malaltia i projecta sobre el seu metge un nou personatge, sintetitzat entre les seves creences

«El rol de metge, al llarg dels segles, és, d'una banda, una cruïlla de camins entre l'art i la ciència i, de l'altra, entre la vocació i la professió»

més pregones i l'art que el metge exposa en desenvolupar la seva feina. Aquesta projecció del pacient pot no enllaçar correctament amb la manera de fer del metge. El rol de metge té uns marges i unes sendes que es coneixen quan es viuen.

Itineraris de consulta del metge

- **La lògica del diagnòstic.** El metge basa la seva ciència a discriminar la informació que li permet arribar al diagnòstic de

la manera més segura i ràpida possible. Tan sols així s'entén que, malgrat fer preguntes i incitar que el malalt li expliqui què li passa, simultàniament moltes vegades l'interrompi i canviï de tema. No és conversar el que necessita, sinó investigar.

- **La lògica dels recursos limitats.** Si amb

el menjar i amb l'aigua, després de gairebé 5.000 anys, no hem sabut fer que totes les persones disposin del mínim saludable, no és estrany que amb la medicina encara estiguem més endarrerits. L'administració raonable dels recursos de diagnòstic, hospitalització i tractament —un somni encara a bona part del món— és una tasca que està inclosa en totes les decisions mèdiques individuals.

- **La lògica del dubte.** Les

malalties es comporten sovint com a entitats que es mouen d'amagatots i que ocasionalment enganyen i traeixen els qui les volen il·luminar. Cal buscar amb perseverança els signes diagnòstics i no deixar-se enganyar per les aparences. Però no sempre guanyen els metges. Tothom sap que demà qualsevol es pot equivocar.

- **La lògica del recomanat.** L'actuació del

metge està basada en la percepció lliure i en l'eficàcia de l'hàbit diari. És així que, quan li recomanen un pacient i conseqüentment el tracta de manera més propera, pot passar que no segueixi la rutina diària i no pensi en totes les opcions de diagnòstic.

- **La lògica de la soledat.** Malgrat les

aparences de corporativisme, en el moment de diagnosticar i tractar les persones, els metges firmen en la soledat. Noves eines de treball en grup s'han anat incorporant a la pràctica mèdica responsable: sessions clíniques o de revisió de casos, comitès de bioètica o de guies clíniques, consultors de suport,

guàrdies en grup, segones opinions expertes, exploracions de confirmació, consentiments informats signats pel pacient, història clínica compartida..., però a l'hora de signar o a l'hora de l'error, el metge està sol amb la seva responsabilitat.

- **La lògica de la formació permanent.**

Metges i pacients lluiten, braç a braç, contra la malaltia i intenten fer-ho cada cop més bé.

Des de fa unes dècades, tot i que un metge es dediqui a una part ben concreta de la seva especialitat, a un tipus molt determinat de malalts, probablement el saber mèdic en aquella reduïda àrea avanci més ràpidament que no pas la seva capacitat d'aprendre. En aquest permanent retard insalvable, els metges dediquen gran part del seu temps, del seu lleure i dels seus ingressos a disminuir-lo, en detriment de la seva vida personal i familiar.

- **La lògica de la feina distribuïda.** En la humilitat de no dominar-ho tot, molts equips mèdics es distribueixen la lluita contra la malaltia per àrees, i conseqüentment el pacient passa d'un metge a un altre, segons l'evolució de la malaltia. Això, que ha estat una solució adient davant de la complexitat de les malalties, pot ser un desavantatge per al pacient que, en una situació d'indefensió com la

que té a causa de la seva malaltia, visqui la incertesa que produeix recrear cada cop una relació de lliurament amb un metge nou.

- **La lògica de la manca de temps.** Amb els anys, l'accés de la majoria de la població als metges ha millorat moltíssim però, a canvi, el temps disponible ha minvat. D'una medicina basada en l'entrevista familiar i en l'exploració manual, s'ha passat a una medicina basada en l'episodi puntual, la disper-

sió de la informació del pacient i les exploracions sofisticades. En aquest procés històric, els metges no han sabut establir un temps mínim d'actuació i moltes vegades el dret a la «no-interrupció». De mica en mica, el model de gestió ha saturat les consultes mèdiques i ha establert agendes minutades independents de la complexitat del diagnòstic. En un sistema així, els pacients complexos se senten com si portessin un cotxe molt brut al túnel de rentatge: surt per l'assecat, però no està acabat. Per al metge, és la causa més potent de

l'epidèmia de desesperança professional que s'està instal·lant en els sistemes d'assistència de tots els països, atès que no tan sols és el més capaç per reconèixer els riscos d'una atenció incompleta, sinó que consta com a responsable d'haver-la fet.

En resum, pacients i metges són persones lògiques als quals —en una situació de malaltia— la vida els uneix per tornar-los la salut. És important que tots dos coneguïn com és la vida de la persona que tenen al davant i que, després de la salutació, sàpiguen que en realitat totes dues lluiten, braç a braç, contra la malaltia. Així, de bona fe, es du a terme des de fa centenars d'anys i intenten fer-ho cada cop més bé.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

El GEC envia ajut per als «nens del carrer» del Paraguai

BARCELONA.— Un contenidor amb ajut humanitari enviat pel Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família va sortir recentment del port de Barcelona en el vaixell *Rodin* amb destinació al Paraguai. L'ajut va dirigit a la Llar Don Bosco, un centre d'acollida i de formació de «nens i joves del carrer» d'entre 8 i 18 anys creat pels salesians, que està situat a Lambaré, població limítrofa amb Asunción, la capital del Paraguai.

Aquest és el primer enviament del GEC cap al Paraguai i se suma a les

accions que s'han desenvolupat en els darrers anys a diversos orfenats i famílies pobres d'Ucràina. El contenidor porta material escolar, medicaments, joguines, uns quants aliments en conserva, material informàtic i fins i tot un piano per a una orquestra que s'està creant en aquell centre d'acollida de «nens del carrer». El GEC ha rebut la col·laboració de la Fundació Verge de la Gleba i de la parròquia de Sant Joan Bosco de Barcelona, així com de diferents col·legis i empreses. (C.C.)

Coses de la vida

Angelets negres

Hola, amics! Fa força anys irrompia en el panorama musical un cantant cubà anomenat Antonio Machín. Aquest cantant va tenir la feliç idea d'entonar una melodia en la qual una estrofa deia així: «*Siempre que pintas iglesias, pintas angelitos bellos, pero nunca te acordaste de pintar un ángel negro.*» Aquesta cançó va ser un boom i des de llavors es poden veure, en algunes pintures, angelets negres.

Diuen que els infants són «àngels» per la seva innocència i bondat. Recordem les tràgiques massacres comeses l'11-S a Nova York i l'11-M a Madrid o les nombroses i sagnants guerres que flagel·len de manera periòdica la humanitat. Quants infants han mort a conseqüència de la violència o d'altres causes? Pensem-hi. Seria un bon homenatge recordar-los en una cançó o en una pintura. No oblidem que ells són els «angelets de Déu».

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

cultura

«Cada cop hi ha menys cristians compromesos en política»

■ Salvador Sunyer, guanyador del XII Certamen de narrativa breu Església Viva

Amb l'obra *Ocell sense gàbia*, Salvador Sunyer ha estat el guanyador del XII Certamen de narrativa breu Església Viva (Memorial Josep Maria Pont), que convoca cada any el Departament de Ràdio de Mitjans de

Comunicació del bisbat de Girona. L'obra serà narrada radiofònicament el mes de juny per l'Agrupació de Teatre Estil de Salt en el programa *Església Viva*, dirigit per Àngel Rodríguez Vilagran.

—Sr. Sunyer, el seu llibre *Ocell sense gàbia* tracta sobre la soledat en la vellesa. És aquest el problema principal quan arribem a una edat avançada?

—Sí. La soledat en les persones grans és un problema que s'agreuja quan han d'abandonar casa seva, i els records que han anat formant la seva vida, per anar a viure a una residència de la tercera edat.

—En què ha de canviar la societat?

—La societat ha de fer un esforç per canviar la seva mentalitat. Hem de pensar que «els vells» no sobren, que no els podem recloure perquè ja no serveixen. És just que no es moguin del lloc on han viscut sempre, del seu entorn familiar i afectiu.

—La mort i la seva preparació és un altre dels temes que tracta en la seva obra. Com és possible mantenir l'esperança davant de l'arribada de la mort?

—La mort, per a un cristià, és plena

Nascut a Salt, Salvador Sunyer i Aymerich va ser senador entre el 1977 i el 1978, diputat al Parlament de Catalunya del 1980 al 1984 i alcalde de Salt del 1983 al 1992. Va publicar les seves memòries l'any 2002 i el seu darrer llibre, *Jesús, el Natzàrè*, va ser editat l'any passat. El 1994 va rebre la Creu de Sant Jordi.

d'amor i d'esperança. És una vida millor en unió amb Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant. D'Ell rebem la força per vèncer la por. És un present que Déu ens fa. Vivim en una societat que ha anat perdent o oblidant els principis, sobretot la manca de fe, la qual cosa ha contribuït en els joves a aquest buit de valors.

—Vostè ha participat activament en política i ha sabut compaginar-ho amb les seves creences cristianes. És

Salvador Sunyer.

possible unir política i fe?

—He estat senador, diputat al Parlament de Catalunya i alcalde de Salt. La

meva carrera política ha anat a l'inrevés: de més a menys. Personalment, no m'he sentit incòmode en política; no he rebut ni bromes ni comentaris pel fet de ser cristià. A l'hora d'influir en una llei, he estat escoltat, però les lleis les aproven les majories i els polítics voten seguint l'obediència al grup a què pertanyen. Alguns, fins i tot, han hagut de votar en contra de la seva consciència. Cada cop hi ha menys cristians compromesos en política. Cal reconèixer que el cristià està en un àmbit que no és el seu, però ha de treballar, ha de sembrar.

—Aquests dies sentim i llegim a la premsa que la religió ha de mantenir-se en l'esfera d'allò íntim i personal. Quina és la seva opinió?

—Crec que els governs han de governar per a tothom, ja que les lleis s'han d'adreçar a tots els ciutadans. L'esperit religiós és una cosa íntima. Tenim dret a expressar-ho, però hi ha vegades que les manifestacions públiques, en massa, són més un espectacle que una manifestació de les creences religioses. La religió és un camí de minories. Em sento identificat amb el pensament del cardenal Tarancón i amb el criteri de la Conferència Episcopal Tarraconense.

—És important la tasca dels laics?

—El laic fa un treball molt important, tant si el fa a la parròquia com a l'ajuntament. Ha de contribuir a sensibilitzar l'administració perquè vetlli i atengui les necessitats del poble.

Merche Ginés

La ràdio amable

Frequències

90.1	Tortosa
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

www.radioestel.com

L'Església i la societat catalana

Portada del llibre.

■ És un dels temes que s'analitza en el llibre «La terra i la llavor. L'Església catalana a l'inici del mil·lenni»

BARCELONA.— El 20 d'abril passat va tenir lloc a la seu de la Fundació Enciclopèdia Catalana la presentació del llibre *La terra i la llavor. L'Església catalana a l'inici del mil·lenni*, publicat per Edicions Proa. Parlem amb dos dels autors del llibre: Mn. Jordi Orobítg, rector del Seminari de Solsona i del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, i Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant Egidí a Barcelona.

Dinou cristians i cristianes de Catalunya—entre preveres, religiosos i laics—, sensibles al present i al futur de l'Església catòlica a casa nostra, han treballat durant quatre anys en aquest llibre, que analitza la societat catalana, postmoderna i plural, i la manera com la pot fecundar la llavor de l'Evangeli. El volum és fruit dels diferents punts de vista dels autors, que procedeixen de les vuit diòcesis catalanes. Es tracta d'un conjunt força heterogeni que inclou teòlegs, biblistes, filòsofs, periodistes, metges, etc.

«Quan l'estiu del 1998, convocats per Mn. Armand Puig, a la Selva del Camp, vam trobar-nos un conjunt de persones d'una franja d'edat més o menys similar, amb diversitat de procedències i d'implícacions eclesials, amb la clara intenció, això sí, de compartir les nostres reflexions sobre la societat en què vivíem i sobre l'Església servidora de la Bona Nova que cal anunciar a aquesta societat, no hi havia cap pretensió de fer un llibre», explica Mn. Jordi Orobítg. I afegeix tot seguit: «Va ser més endavant quan vam començar a albirar el calat de les reflexions i del treball que realitzàvem que, amb humil voluntat de servei, es va pensar a recollir-ho tot en un llibre.»

«Trobar-se capellans, religiosos i laics per reflexionar sobre l'Església catalana era una oportunitat per enriquir-se, reflexionar junts. Més que el pensament de fer un llibre, hi havia una curiositat de conèixer l'altre, unes ganes de donar a conèixer les pròpies impressions. Al cap i a la fi, ens vam trobar un grup amb la passió comuna de llegir els signes dels temps a l'inici del nou segle per comunicar l'Evangeli —la llavor— a la nostra terra», comenta Jaume Castro.

Segons el rector del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, «en el moment que es planteja la possibilitat de publicació, s'accentua l'exigència de la metodologia iniciada: treball interdisciplinari i en equip. La redacció dels apartats es confia a persones determinades. Aquesta primera redacció és presentada al grup, es recullen els suggeriments i s'encomana a un responsable la redacció final de cada apartat, que esdevé, per tant, el fruit d'un treball en equip i consensuat, i no la mera juxtaposició d'articles. Les conclusions en cadascuna de les parts també van ser consensuades. Cal assenyalar tant el treball de Mn. Armand Puig com

del P. Agustí Borrell, carmelita, en aquestes fases de coordinació i de redacció final».

Per una societat més fraterna

Jaume Castro és autor del capítol *Una presència evangèlica* i coautor, juntament amb Mn. Josep Lluís Arín, Mn. Jaume Fontbona, P. Agustí Borrell i Gmà. Emili Turú, del capítol *Una forma de vida evangèlica*. «Comuniquem allò que vivim i crec que l'aportació més gran que es pot fer en una reflexió com la que se'ns proposava és la que neix de la vida», assenyalava. El responsable de la Comunitat de Sant Egidí a Barcelona afirma el següent: «La pregària, com a element essencial; la solidaritat als pobres, viscuda com a servei voluntari i gratuït en l'esperit evangèlic; l'ecumenisme i el diàleg, indicats pel Vaticà II com a camí de la pau i la col·laboració entre religions, i els fonaments de l'espiritualitat de la Comunitat de Sant Egidí travessen les planes que he escrit.»

Per la seva banda, Mn. Jordi Orobítg també va participar en l'elaboració de dos capítols del llibre: *L'Església que comunica l'Evangeli* i *Les vuit diòcesis catalanes*. «Són aspectes tractats en el Concili Provincial Tarraconense del 1995 i que val la pena continuar aprofundint; alguns dels quals són d'aplicació urgent», puntualitza. Segons Mn. Orobítg, el llibre *La terra i la llavor. L'Església catalana a l'inici del mil·lenni* va adreçar «a totes

aquelles persones que, en actitud de recerca sincera de cor, cerquin una mirada esperançada sobre el nostre món i el sentit que la fe ofereix. Certament que el creient hi trobarà aspectes que el no creient potser no copsarà, però tots dos hi poden trobar allò que els ajudi a estimar més la nostra terra, la nostra gent». D'aquesta manera, des del respecte i el diàleg, es podrà avançar «cap a una societat més humana i més fraterna que, fecundada per la llavor de la Bona Nova, sigui casa pairal on tothom pugui viure-hi amb la dignitat de fill de Déu».

Comunicar la «bona notícia»

El rector del Seminari de Solsona considera que «no podem oblidar dos esdeveniments que són com el teló de fons de la motivació inicial de la trobada del nostre

Mn. Jordi Orobítg, Jaume Castro i Mn. Armand Puig, artífex de l'edició del llibre.

col·lectiu: la celebració del Concili Provincial Tarraconense i els reptes que sobre la societat i l'evangelització d'aquesta societat ens plantejàvem en el tombant d'un nou mil·lenni». Per això, el llibre està dividit en dues parts, que es reflecteixen en el títol: *La terra i la llavor*. Mn. Orobítg especifica que «una primera part està dedicada a la societat (la terra) per entendre-la i estimar-la millor i una segona, dedica-

da a la fe (la llavor) i a la institució servidora de la fe cristiana que és l'Església».

Molta gent es pot preguntar si l'Església ha d'anunciar l'Evangeli d'una manera diferent en aquest tercer mil·lenni o si encara és vàlida la manera com ho ha fet fins ara. «Sant Francesc —diu el responsable de la Comunitat de Sant Egidí a Barcelona— volia comunicar un Evangeli "sense afegits". Cada generació ha d'individuï-ne els seus: protagonistes, moralismes, ideologies, succedanis... L'Evangeli de Jesús provoca estupor i compassió: és el que s'esdevenia vora el llac de Galilea. El desafiament no són els programes, les tècniques o les interpretacions, sinó ser "bona notícia" per als homes i les dones d'avui.»

Jaume Castro pensa que «obrir cada dia "el Llibre" de les Escripures i ser —com deia Joan XXIII— "Església de tots i particularment dels pobres" segurament ens ajuda a trobar el camí. Creure veritablement que Jesús ha ressuscitat d'entre els morts i ens espera a Galilea perquè ressuscitem amb ell en la vida de cada dia i en la vida del món». (M.A.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

El cavall Selva

Sóc força lluny del mundanal soroll on contemplo, amb eufòria, uns dotze cavalls que els meus amics tenen la sort de tenir en una finca gran i extensa situada al Gironès, on em conviden molt sovint.

El cavall, ja sigui com a animal de tir i d'ajuda en les feines agrícoles (cada vegada menys) o per muntar, és molt útil, ja que ens acompanya des de fa milers d'anys.

Des del punt de vista culinari és bastant minoritari, encara que la seva carn, de gust una miqueta dolça, és molt nutritiva, i és molt rica en ferro i més magra que la de bou, a més de tenir moltes proteïnes. És un dels animals als quals agrada menjar sa i bé. Selva, el cavall que normalment munto, em mira com dient-me: «Tens raó, però a mi no te'm mengis.» «No et preocupis per mi, amic cavall», li dic en veu alta.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

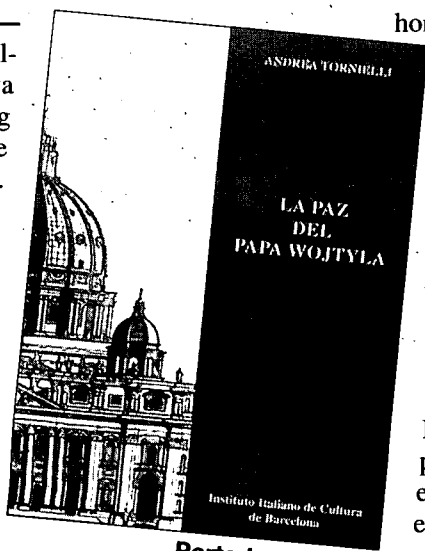
c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Llibre sobre Joan Pau II i la pau

BARCELONA.— L'Institut Italià de Cultura de Barcelona va presentar el 13 de maig passat un llibre sobre Joan Pau II i la pau. *La paz del Papa Wojtyla* va ser presentat pel mateix autor, Andrea Tornielli, i per Piero Schiavazzi, periodista vaticanista, juntament amb el cònsol d'Itàlia, Franco Giordano. Hi van assistir, entre altres personalitats, Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe auxiliar de Barcelona; P. Bernabé Dalmau, sotsprior de Montserrat, i P. Ignasi Fosas, secretari de l'abat de Montserrat.

Andrea Tornielli va glossar la figura de Joan Pau II des de la seva preocupació per la pau al món. Tornielli va recordar que el Sant Pare —el qual pertany a la generació que va sobreviure a la Segona Guerra Mundial i que ha conegut de prop els

Portada del llibre.

horrors de la guerra— ha repetit moltes vegades: «Mai més la guerra!» El periodista va insistir com Joan Pau II ha intervingut en tots els conflictes bèl·lics dels darrers anys i ha fet servir la diplomàcia vaticana per evitar la guerra.

L'autor del llibre va afirmar que el Papa ha inventat «la doctrina de la ingerència humanitària». Durant l'acte, també es va presentar Joan Pau II com el Pontífex que ha mirat més enllà, al qual cal escoltar per salvar la humanitat. «La guerra és una aventura sense retorn», ha dit el Sant Pare. Per acabar, es va presentar el vídeo *Dona nobis pacem* («Donem-nos la pau»), obra de Piero Schiavazzi. Es tracta d'un reportatge magnífic sense veu en off, només amb música, on es repassa la vida de Joan Pau II en trenta segons d'imatges per cada any de pontificat.

Gemma Morató

Monogràfic de la revista «Trípodos» sobre l'11-M

BARCELONA.— La revista acadèmica de la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, *Trípodos*, ha dedicat un número especial monogràfic a analitzar des del punt de vista polític i comunicatiu els atemptats del 11 de març a Madrid i els dies posteriors fins a la jornada electoral del 14 de març. (C.C.)

INGREDIENTS:

4 tomàquets
soja
musclos
ou
tonyina
maionesa
anxoves

PREPARACIÓ:

Agafeu quatre tomàquets grans i macos i, amb la punta del ganivet, traieu-los la part de dalt i buideu-los. A continuació, farciu-los per aquest ordre: primer poseu-hi uns quants brots de soja, després musclos de llauana, els trossets d'ou dur (la mateixa quantitat que de musclos) i, per últim, una mica de tonyina. Tapeu parcialment aquests tomàquets amb una maionesa a la qual haureu afegit unes quantes anxoves i la polpa del tomàquet tot ben picat amb el morter.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Tocats per l'orgue

■ Montserrat prepara el XII Curset per a organistes d'Església

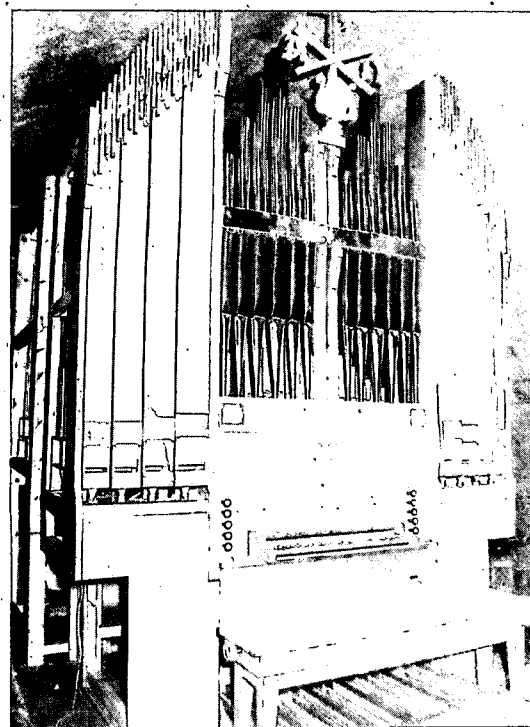
MONTSERRAT.— L'orgue és l'instrument predilecte de la litúrgia catòlica. Sense excloure altres possibilitats, la música nascuda de tubs d'orgue ha esdevingut al llarg dels segles l'acompanyant ideal de les celebracions d'Església. En els últims anys, després d'una certa pèrdua de protagonisme, una revifalla sembla haver tornat a donar a l'orgue la importància que tenia. En aquest context tan engrescador, des de fa més d'una dècada, l'arquebisbat de Barcelona organitza un curset per a organistes d'Església. Enguany tindrà lloc a Montserrat del 23 al 28 d'agost.

Durant el mes d'agost Montserrat es convertirà en la capital nacional de la música sacra. Tenen lloc a l'abadia diversos cursets per a animadors de cants, que s'acostumen a tancar amb unes jornades dedicades especialment als organistes. Del 23 al 28 d'agost tindrà lloc el XII Curset per a organistes d'Església, organitzat per l'arquebisbat de Barcelona en col·laboració amb el monestir de Montserrat.

Durant cinc dies totes aquelles persones avesades a acompanyar amb l'orgue les celebracions litúrgiques tenen la possibilitat d'aprofundir en el coneixement de l'orgue, tant a nivell teòric com pràctic, de la mà d'alguns dels organistes més rellevants del país: Joan Casals, Domènec Cols, Francesc Farràs, Ramon Oranias, Pere Pagès, Odiló M. Planàs, Catalina Terrats, Josep M. Vivancos, Cebrià Pifarré, Lluís M. Miralvés.

Aquestes jornades van començar fa més d'una dècada, impulsades en gran part per Mn. Josep Urdeix, delegat de Pastoral Sacramental i Litúrgia de l'arquebisbat de Barcelona. L'objectiu era donar elements per millorar les aptituds musicals i en concret l'acompanyament organístic de les celebracions d'Església. Aquesta necessitat esdevé ara més vigent que mai, atesa la revifalla que la cultura de l'orgue està tenint a Catalunya.

El temari del curset, que va des de la teoria i pràctica de l'acompanyament musical fins al coneixement i utilització de l'orgue o la literatura organística, combinarà les classes amb l'assistència a les celebracions litúrgiques de l'aba-

L'orgue és l'instrument propi de la litúrgia catòlica.

dia i amb algunes activitats culturals complementàries. És costum també que un dels dies es faci una petita excursió per visitar *in situ* uns quants dels òrgans emblemàtics del país. Durant el curs, per facilitar un aprenentatge més personalitzat, els assistents es dividiran per nivells, i formaran grups petits de tres o quatre persones.

Les inscripcions per participar en el XII Curset per a organistes d'Església —les places del qual són limitades— són obertes fins al 30 de juny. Per inscriure's només cal trucar al tel. 626 924 414 o escriure al apartat de correus 152-08348 Cabrils.

Samuel Gutiérrez

Publiquen en italià un estudi del P. Batllori sobre Ramon Llull

ROMA.— La principal obra sobre Ramon Llull que circula a Itàlia és del P. Miquel Batllori (1909-2003), jesuïta català i historiador eminent. *Il Lullismo in Italia. Tentativo di sintesi* («El lul·lisme a Itàlia. Intent de síntesi») ja existia en català i castellà, i els estudiosos Francesco Santi i Michaela Pereira l'han actualitzat i traduït a l'italià. La traducció ha anat a càrrec de Francisco José Díaz Marcilla i ha estat publicada per la Facultat Antonianum de Roma. Segons els editors, «malgrat els anys, aquest acurat estudi del P. Miquel Batllori continua sent útil i necessari per conèixer els desenvolupaments que el lul·lisme ha tingut al llarg dels segles i per analitzar-ne la presència a Itàlia». (Miriam Díez Bosch)

LLIBRES

Testimoni de fe de grans personatges de la història

Ens agrada començar recordant un fet: que un capellà que ha deixat a casa nostra anys de fruit del seu ministeri pastoral —el Dr. Manuel Cociña Abella—, poc temps després d'arribar a Sevilla, ha assumit la confiança de donar nova vida a una institució de vella tradició,

que té la seu en un edifici del palau arquebisbal, l'Acadèmia d'Història Eclesiàstica, de la qual és secretari. Des de llavors s'han celebrat cada any —i ja són tretze edicions— els Simposis d'Història de l'Església a Espanya i Amèrica. No rarament hi han estat presents o hi han enviat comunicacions, especialistes del nostre país. Em ve a la memòria una aportació que va fer sobre el nacionalisme, vist des de Catalunya, el Dr. Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic, i jo mateix haig d'agrair que en les actes d'un dels congressos hi hagi aparegut una petita monografia sobre l'ètica de la comunicació.

I en aquest simposi també ha passat això, i doblement: tant per raó del tema estudiat —un grapat de sants quasi contemporanis nostres, dels quals, alguns de la nostra terra—, o perquè ponents originaris de casa nostra han escrit biografies de les que es publiquen.

És un motiu de joia veure-hi, en l'obra, des d'aquí, la presència d'Antoni Gaudí, del qual s'ha ocupat Gustau Garcia Gabarró, arquitecte, del Departament de Béns Immobles de l'arquebisbat de Barcelona, i també la del Dr. Pere Tarrés, «un metge i sacerdot que deixa petjada», segons l'escrit del vicepostulador de la causa, el canonge Francesc Raventós. I també el treball *L'alegria i la senzillesa: Montse Grases*, d'una professora titular d'antropologia, Montserrat Negre Rigol. Ha estat el Dr. Benet Badrinas, que va ser vicepostulador en la causa de sant Josep Maria Escrivà de Balaguer, qui ha escrit per al recull la semblança de Mons. Àlvar del Portillo, enginyer de camins, historiador, jurista i eclesiàstic, home de govern i de consell, del qual s'acaba d'incoar el procés de canonització. L'esmentat autor en serà el vicepostulador.

Sense que vulguem expressar cap opinió sobre l'actualitat que pugui tenir la causa, i menys encara prevenir qualsevol judici, no volem estar-nos d'esmentar la del segon marquès de Comillas, don Claudio López Bru, sobre el qual fa un estudi, en aquesta publicació de Sevilla, el jesuïta Rafael María Sanz de Diego, amb el títol *Una fe compromesa: el segon marquès de Comillas*, que tindrà, si més no, l'interès d'una curiositat històrica. Obviament, només d'esquiltlentes s'al·ludeix a la inter-

venió del marquès en el cas Verdaguer, però s'hi reflecteix la seva actuació en l'apostolat social de l'època, les seves inquietuds i també les del seu temps, a propòsit d'un integrisme politicoreligiós, o de la configuració de l'apostolat social i de la

intervenció en aquest de la jerarquia, de la seva proximitat amb coneguts jesuïtes, a Comillas, a Madrid o a Barcelona, al seu palau de la Rambla.

La santedat als nostres dies

Els treballs preparats amb motiu del XIII Simposi, que aquesta publicació recull —uns trenta— i que tenen la qualitat que es demana a especialistes, seran també útils a un públic molt ampli. Responen al tema de la santedat, feta també realitat en els nostres dies i vista en persones que han viscut en el segle xx, però que quedarà com a exemple per al futur. *Testimonis del segle xx, mestres del segle xxi* se'ls ha anomenat en el

títol del volum a què ens referim. I això es veu en les biografies de distinta extensió, que es van presentar com a ponències, en taules rodones i en comunicacions.

És cert que tots els sants, un cop canonitzats, assoleixen una projecció universal i en el llibre es fa particularment esment d'alguns que tenen ja aquesta aurèola: el caputxí Pius de Pietrelcina, Josep Maria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei, i la carmelita Edith Stein, si volem anomenar els del llibre per ordre d'antiguitat, i més recentment: Meravelles de Jesús, Genoveva Torres, Pere Poveda i Josep Maria Rubio. Però dels referits en el volum, n'hi ha uns quants més que, de temps, ja tenen també universal notorietat: la mare Teresa de Calcuta o el papa Joan XXIII.

Publicat el llibre a Andalusia —a part dels de coneguda dimensió universal que ja hem esmentat, i dels quals uns quants van deixar directament la seva empremta en aquelles terres—, presta òbviament una atenció particular a persones que hi van realitzar la seva tasca i hi van donar el seu testimoni. Així, sor Àngela de la Creu, un cas de devoció popular amb fervor extraordinari; els dos iniciadors de la Institució Teresiana, Josefa Segovia i Pere Poveda, lligats pels seus orígens a Jaén i a Linares, respectivament.

Nombroses semblances biogràfiques

José Miguel Perosanz, director de *Palabra*, ha escrit sobre Isidoro Zorzanó, un argentí que va conèixer l'Opus Dei en els

anys trenta quan treballava com a enginyer a la Companyia dels Ferrocarrils Andalusos, i va ser així un dels primers seguidors del fundador. Hi surt Manuel González que, capellà primer a Huelva, va ser bisbe de Màlaga i més tard de Palència, i sempre evangelitzador entre els pobres, hàbil catequista, promotor de devocions populars, com la de l'atenció als sagraments abandonats, i veritable «pare» dels seus capellans. En fa la biografia l'actual bisbe de Palència, Rafael Palmero, que, a Barcelona, era un dels dos familiars del Dr. Marcel González Martín. I encara altres, com Manuel Lozano «Lolo», al qual presenten com «la santificació del sofriment» i Manuel Siurot, de Huelva, a qui «l'universal poeta de Moguer», és a dir, Juan Ramón Jiménez, va definir com «el deixeble de Jesús».

Hi ha semblances escrites per coneguts escriptors: així la d'Edith Stein, per Pilar Cambra, o la del pare Rubio, pel jesuïta Pedro Miguel Lámét. José Luis Olaizola ha escrit la de Joan XXIII. En alguns casos han preparat els relats persones que han tractat de prop aquests homes i dones de Déu, com ara la ponència sobre sant Josep Maria Escrivà, presentada personalment

per l'actual prelat, Mons. Xavier Echevarría, que la va exposar directament al Simposi. El jesuïta Ignacio Iglesias escriu sobre Pedro Arrupe i Adolfo Díaz Nava sobre Manuel García Nieto, que va ser director espiritual de la Universitat Pontifícia de Comillas.

Una de les biografies de més actualitat és la de Mons. Óscar A. Romero, escrita pel seu successor, Mons. Fernando Sáenz —un sacerdot de la Prelatura de l'Opus Dei, amb el qual l'unia una gran amistat i que havia estat promogut a bisbe en aquell país—, que descriu amb detall la jornada de convivència que van passar junts amb altres sacerdots, dedicada a qüestions pastorals i d'espiritualitat i que va ser, de fet, com una preparació immediata al martiri.

I de les intervencions de les autoritats en el Simposi, que recull el volum, no volem deixar d'esmentar la del cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, que ha fet anar endavant, amb l'encoratjament de Joan Pau II, els processos que han conduït a la glorificació de tantíssims sants i màrtirs, i que respon a la interrogació: «Per què l'Església canonitza avui?» I tampoc les paraules de clausura del nunci, Mons. Manuel Monteiro de Castro, que rebla les idees fonamentals, mentre saluda alguns dels sants i dels aleshores beats, que havien de ser pròximament canonitzats.

Ferran Blasi i Birbe

El Cantoral de Missa Dominical

Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.

- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.

- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

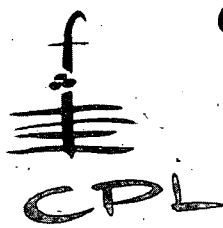
Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€. Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€

- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€. Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€

- Cantoral català amb música: 35,00€. Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona

Tel.: 933.022.235 / fax: 933.184.218
web.: www.cpl.es / mail: cpl@cpl.es

La crítica literària d'aquesta setmana

Un heroi insignificant

Anar pel carrer, en hora punta, quan la gent s'amuntega a les voreres, i espera que el semàfor doni permís per entrar a la calçada. Sense por de la turba metàl·lica que assetja, amb compte per evitar ensopegar amb la massa humana que corre per arribar a temps a l'altra banda. Heu intentat viure conscients aquest moment? Us heu sentit ciutadans i conciutadans d'aquesta gent que va i ve, sense mirar-se, delerosa en la seva recerca d'alguna cosa que li doni, potser, consciència de la seva identitat dins el tumult?

És una prova que vivim en la nova «globalització» a escala de «tot a 100», i cada dia, més o menys, a la nostra manera.

I, de sobte, ens fixem en un dels personatges que ens envolten, i podem desxifrar quin és el seu misteri, i aconseguim fer el descobriment sorprenent que té una vida pròpia, una família, unes il·lusions, una constància vital, aquest «no sé què que sembla un què sé jo» diferencial (en paraules de Jardiel Poncela).

I aquest home existeix, és el protagonista de les històries breus de Joan Rendé, que són una delícia d'humanisme, encara

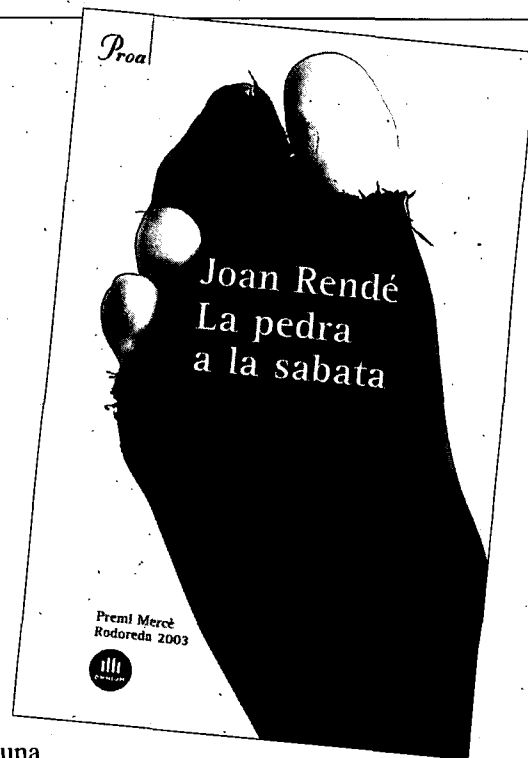
que sigui amb minúscula. Perquè el bo d'en Modestet, que acaba sent Don Modesto, és el pobrissó amb idees fixes, que, com seguint els dictats del poema de Kipling *If...* s'entesta a «atorgar al minut que arriba el valor dels seixanta segons passats», procura «enfrontar-se amb triomf i derrota, i tractar de la mateixa manera aquests dos impostors», accepta «veure volar desfet el que li va costar la vida, i s'inclina i construeix amb eines noves»...

Els dotze contes que fabula Rendé al voltant d'aquest bon home poden ser la síntesi de la crònica de tants homes i dones que sorgeixen de la misèria o de la mediocritat, i que sense gaire ostentació, intenten sortir-se'n. Han de lluitar amb els absurds de les prepotències adminis-

tratives, de les altiveses dels que es creuen alguna cosa o algú, dels que traïxen o són incapaços de comprendre que un home o una dona poden arribar a ser heroics... tot preocupant-se dels gossos abandonats que envaeixen els nostres carrers.

I Rendé escriu un text que és, d'una banda, una anàlisi social gairebé exhaustiva, en el qual, tot rient rient, fa una bona feina de bisturí elegant, però immiseri-cordiosa en la sèrie simple d'instantànies. I, de l'altra, és una crida a voler participar, sigui com sigui i per al bé, en el creixement de la convivència, a pesar de l'obstinació de convertir tothom a la llei del «sempre s'ha fet així», a tots els nivells.

Hi ha capítols més ben aconseguits que no pas altres. *La pedra a la sabata*

n'és un, amb un final inesperat, tan del gènere; *El retorn* és un exercici excel·lent de somiejar i d'amor a la vida, i la visita del protagonista amb el seu fill als que van ser els primers camps de batalla cívica és d'un valor evocatiu nostàlgic, i al mateix temps, il·lusionat per si pot ser un pas endavant, cap a una ciutat més millorable.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

25a edició del certamen fotogràfic Vila de Palamós

Amb ocasió de la proclamació de Palamós com a Ciutat Pubilla de la Sardana 2004, el Cine Club Bahía d'aquesta vila ha inclòs la sardana dins la convocatòria del seu 25è certamen fotogràfic Vila de Palamós.

Aquest certamen està obert a totes les persones de l'estat espanyol interessades a participar-hi. La convocatòria té tres apartats: a) lliure, b) Palamós i c) la sardana. Cada concursant pot presentar fins a tres obres per tema, en blanc i negre o color, muntades sobre suport rígid (cartolina o paspartú) de 30 x 40 centímetres. Les mides de la imatge fotogràfica seran lliures en qualsevol de les tècniques.

S'han establert els premis següents, amb una dotació en metàl·lic i un trofeu:

Tema lliure: primer premi, de 150 euros; segon premi, de 120 euros; i tercer

premi, de 90 euros.

Tema Palamós: primer premi, de 60 euros; segon premi, de 30 euros; i tercer premi, de 18 euros.

Tema sardana: primer premi, de 90 euros; segon premi, de 60 euros; i tercer premi, de 30 euros.

La tramesa de les obres es pot fer per correu, lliure de despeses, al Cine Club Bahía, apartat de correus 160 - 17230 Palamós; o també personalment, a qualsevol botiga de fotografia de Palamós. El termini d'acabarà clourà el 16 d'octubre del 2004 i el resultat del certamen es farà públic el dia 24 d'octubre, a les 11 del matí, al local social de l'entitat organitzadora del concurs. Entre el 30 d'octubre i el 21 de novembre s'exposaran les obres concursants a la Sala Polivalent de la Gorga (c/ de l'Ave Maria, 3 de Palamós).

La sardana, tema d'algunes històries del Vendrell

Jordi Pell ha escrit un llibre dedicat a divulgar algunes històries de la seva població, el Vendrell, relacionades amb la sardana tot completant una altra publicació editada amb motiu de la proclamació del Vendrell com a Ciutat Pubilla de la Sardana. Aquest nou treball pretén reivindicar especialment la memòria de dos personatges destacats com són Josep Aleu Massanet, que ja l'any 1895 va escriure una història sobre la sardana al Vendrell; i Joaquim Pell i Jané, pare de l'autor i que també va fer un seguit d'aportacions a la història de la sardana a la capital del Baix Penedès. També incideix en la recopilació de nombrosos testimoniatges sobre el viatge a Prada de Conflent que la Lira Vendrellenca va efectuar per tal de visitar un fill il·lustre del Vendrell, Pau Casals, però també amb la intenció de fer una estada per refer aquest cor, mobilitzar els cantaires i afegir-se al Cor Orfeo i als Dansaires del Penedès. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagaments semestralment de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

S'ha pogut «veure» com un forat negre engolia una estrella

No, no ha passat gaire a prop. El fenomen que han detectat els astrònoms ha ocorregut a la galàxia que té per nom RXJ1242-11, que es troba a uns mil milions d'anys lluny de nosaltres. Això vol dir que si s'ha «vist» ara és que es tracta d'un esdeveniment que tingué lloc fa mil milions d'anys, bastant abans de l'inici del paleozoic terrestre. Va ser causat pel forat negre que hi ha al nucli d'aquesta galàxia (segons sembla, és propi de totes les galàxies tenir-n'hi un).

Era una estrella normaleta, no gaire diferent del nostre Sol, que es trobava en una regió de la galàxia que hem dit molt densa en estrelles, totes orbitant no gaire lluny del centre, o sigui a menys de cent anys llum. En una de les seves òrbites es trobà amb una altra estrella que la va desviar un xic de la seva trajectòria. N'hi va haver prou. El forat negre central, d'una massa d'uns cent milions de vegades la del Sol, va sacsejar l'estrella, produint-li unes enormes marees (milions de vegades més potents que les que es produeixen a la Terra per acció de la Lluna), que la van deformar, esquinçar i desfer a miques. El forat negre se'n cruspí literalment una part i va escopir la resta cap a l'espai.

Això és el que, amb més detalls, explica la revista *Astrophysical Journal* de

que ens en podem fiar. La natura presenta de vegades fenòmens tan meravellosos que semblen inimaginables. Però són reals. I nosaltres som limitats per entendre-ho tot. No ens en podem estranyar. I, potser direu: no podria passar això amb el nostre Sol? No hi ha motiu d'alarma. Ens trobem a uns 25.000 anys llum lluny del forat negre central de la nostra galàxia. El Sol acabarà el «combustible» d'aquí a 5.000 milions d'anys i morirà molt abans que s'hi hagi pogut posar a prop. Podem respirar tranquils.

L'1 de març passat. Com han pogut els científics reconstruir una cosa que ha passat tan lluny de nosaltres? Gràcies a dos telescopis espacials, *Chandra* (americà) i *XMM-Newton* (europeu), que havien estat posats en òrbita el 1999, dissenyats per captar radiacions X, o sigui les més intenses. El fenomen es va produir, tal com deia la teoria en cas que es donés l'ocasió, amb una gran «explosió» de raigs X que aquests telescopis van captar i les dades que en proporcionaren sembla que no deixen lloc a dubte. La interpretació del fet és científicament segura, se'n diu. De l'estrella només n'ha quedat un núvol de gas en forma de disc entorn del forat negre.

Encara que sigui un fenomen que literalment no es pot veure, els qui ho expliquen tenen coneixements i experiència d'astrofísics. Crec

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

L'estudi de les funcions dels éssers vius i dels mecanismes que les regeixen i regulen va rebre una empenta molt intensa el segle XIX, amb el perfeccionament dels instruments d'anàlisi i de mesura. Al segle anterior aquesta especialitat mèdica ja experimentà un cert progrés. Recordem Spallanzani, Hunter i Réaumur, ja mencionats, als qual hem d'afegir Joseph Priestley que descobrí que als pulmons hi ha intercanvi gasós; Lavoisier que determinà que la respiració és una combustió, i sobretot Albrecht von Haller (1708-1777) que donà l'estatut d'ensenyament especialitzat a la fisiologia amb *Elementa physiologiae* en vuit volums (1756-1776). Però tot això eren les beceres d'aquesta ciència.

El primer fisiòleg important a l'entrada del segle XIX va ser el francès François Magendie (1783-1855). Professor del Collège de France, deia que la fisiologia era *une science à faire*, considerant que era poquíssim el que se'n sabia. Ell n'havia d'ensenyar i ho feia considerant-se un simple *chiffonnier* (drapaire) en el tema. Però el seu *Précis élémentaire de Physiologie* ja contenia novetats importants. L'anglès Charles Bell (1774-1842), considerat el pare de l'anatomia del sistema nerviós, havia descobert que hi ha nervis sensitius que porten la informació al cervell i nervis motors que porten les ordres cap als músculs, i Magendie completà aquest coneixement amb l'estudi del funcionament de la medulla espinal i féu altres troballes de mecanismes orgànics: de la deglució, del vòmit, de la tos, de l'esternut... però potser el mèrit més gran de Magendie va ser haver tingut de deixeble el qui s'ha dit que fou el veritable creador del mètode experimental en fisiologia gràcies a la recomanació insistent a l'experimentació que en va rebre. En parlarem amb més extensió:

26 El fisiòleg més famós del segle XIX

Claude Bernard (1813-1878)

Va néixer a Saint-Julien (Roine), fill d'un modest recol·lector de vi. De jove net es guanyà la vida fent de mosso en una farmàcia. El seu pare volia que fos farmacèutic però la seva primera ambició juvenil va ser la literatura. Va posar-se a escriure obres de teatre. Després d'un primer intent amb *La rose de la Rhône*, va escriure un drama en cinc actes, *Arthur de Bretagne*, i se'n anà a París a llegir-lo a un crític teatral molt conegut, Saint-Marc Girardin. Aquest, no se sap per què, li recomanà que es dedicés a la medicina, consell que la ciència ha d'agrair, perquè Claude Bernard el va acceptar, i si no l'hagués rebut potser la història hauria anat per un altre camí i no hauríem tingut el gran fisiòleg que tant féu avançar aquesta part de la ciència mèdica.

Es matriculà al Collège de France i es trobà amb el catedràtic Magendie que l'entusiasmà. Un cop acabats els estudis, el 1839, immediatament el seu professor el trià per ajudant. I sent encara un simple ajudant publicà un treball sobre el suc gàstric que començà a fer que el seu nom sonés. El 1847 ja suplia el professor en la càtedra i el 1855, a la mort de Magendie, en prenia possessió. L'any anterior també havia estat nomenat professor de fisiologia experimental a la Sorbona en una càtedra que havia estat creada expressament per a ell. Napoleó III es preocupà de fer-li donar totes les facilitats per als seus experiments. Regentà aquesta càtedra fins

al 1868, en què passà a ensenyar fisiologia al Museu d'Història Natural.

Deixeble aprofitat de Magendie, es posà a utilitzar un mètode experimental rigorós. Deia als alumnes que s'havien de desprendre de tot prejudici i de tota imaginació en entrar al laboratori, com quan hom es treu l'abric en entrar a casa. Que tota l'atenció fos en l'observació i prou. El seu magisteri llarg i profund que durà més de trenta anys li donà celebritat i reconeixement. Va rebre tres vegades el premi de fisiologia que donava l'Acadèmia de Ciències, els anys 1849, 1851 i 1853. El 1865 en va ser elegit membre. Aquell any havia publicat *Introduction à la médecine expérimentale*, l'obra que l'ha fet més famós. A l'Acadèmia va coincidir amb el literat Girardin, el qui li havia recomanat que estudiés medicina.

Les seves descobertes de fisiologia

La llista és llarga. Amb el seu mètode d'experimentació meticulosa va realitzar multitud d'observacions. Creia que els fenòmens fisiològics se segueixen encadenats per lleis de causalitat invariables. En el llibre de 1865 deia: «Tinc fe en l'esdevenidor de la medicina. Crec que un dia aconseguirà l'estat científic amb un determinisme tan rigorós com el que presenten les ciències dels cossos inanimats. Quan tingui la forma de medicina experimental es tornarà ciència pura.» És clar que exagera (sabem ara que ni per als cossos inerts hi ha determinisme rigorós),

però pensant així va fer donar un impuls potentíssim a la ciència mèdica.

Va investigar la funció dels hidrats de carboni en l'organisme i descobrí la intervenció del fetge en el metabolisme dels glúcids a través del glicogen, substància produïda per aquesta víscera i que ell va aconseguir aïllar. Això demostrava que l'organisme no tan sols descompon substàncies sinó que en fabrica. El glicogen actua com una reserva d'hidrats de carboni que es converteix en glucosa quan el cos en necessita. Va trobar que el centre nerviós que regula aquesta acció del fetge és al bulb raquídi (ho demostrà excitant aquest centre en un gos amb una agulla i veient que apareix glucosa a l'orina de l'animal).

Va descobrir el paper del nervi pneumogàstric en la respiració i que l'acció verinosa de l'òxid de carboni ve del poder que té de desplaçar l'oxigen de l'hemoglobina de la sang. Va estudiar l'activitat de les glàndules salivals. Va detectar també que el sistema nerviós intervé en els canvis químics que produeixen la calor animal. Va estudiar detalladament la digestió gàstrica i trobà que el suc pancreàtic intervé en la digestió dels greixos. Va esbrinar, a més, l'acció del sistema parasimpàtic i va poder afirmar que eren diferents la irritabilitat dels músculs i la dels nervis. Va descobrir l'activitat dels nervis dilatadors i constrictors dels vasos sanguinis i com es fa la regulació del flux de la sang. I moltes altres troballes.

Va establir els conceptes de secreció interna, de metabolisme i de medi intern (format per la sang i la limfa, cosa que va obrir camí al concepte actual d'homeòstasi), idees que són ara tan elementals en fisiologia.

Va morir a París el 1878 i se li féu un funeral públic. Va ser el primer científic que a França rebia aquest honor.

Pensadors cristians del segle XX (105)

Viktor Frankl: de l'holocaust a la psicologia

VA SOBREVUIRE A L'HOLOCAUST

Victor Emil Frankl neix a Viena el 1905. El seu pare havia treballat de valent, i va arribar a ser ministre d'Afers Socials d'Àustria. Des dels seus estudis universitaris, Frankl comença a interessar-se pel món de la psicologia, de la política i dels afers socials, compromès amb les organitzacions juvenils socialistes del moment.

L'any 1930 obté el doctorat en Medicina i li és assignada una sala dedicada al tractament de dones amb intents de suïcidi. Cap al 1938 els nazis arriben al poder. Mentrestant, Frankl adopta el càrrec de director del Departament de Neurologia de l'Hospital de Rothschild, l'únic hospital de caràcter jueu durant els primers anys de nacionalsocialisme.

També Victor Frankl pateix en pròpia carn la barbàrie nazi. El 1942 és deportat, juntament amb els seus pares, a un camp de concentració proper a Praga, l'anomenat Theresienstadt. Des del 1942 fins al 1945 Frankl va estar en tres camps de concentració més, inclòs el d'Auschwitz. Ni els seus pares ni la resta de familiars no van sobreviure a l'extermini nazi. Victor Frankl va ser l'únic de la família que en va sortir amb vida.

L'experiència del patiment humà en els camps de concentració nazis fa que Frankl desenvolupi una aproximació moral i professional al patiment de la persona en el camp de la psicoteràpia des del seu mètode de la logoteràpia.

El 1945 Frankl torna a Viena. Allí és nomenat director del Departament de Neurologia del Vienna Polyclinic Hospital, càrrec que va desenvolupar excel·lentment al llarg de 25 anys. Combina la medicina amb la docència com a professor de neurologia i de psiquiatria.

Des del 1961 Frankl va mantenir cinc llocs com a professor als Estats Units a la Universitat de Harvard i de Stanford, i també a les universitats de Dallas, de Pittsburg i de San Diego. Guanya el premi Oskar Pfister de la Societat Americana de Psiquiatria. Rep innumerable premis a diversos països d'Europa. Aconsegueix 29 doctorats honoraris a diferents universitats del món.

Es va dedicar a la docència fins als 85

«**P**er damunt dels valors que donen sentit a la nostra existència, apareix una cosa molt més plena: el suprasentit. El suprasentit ja es troba en l'esfera religiosa, més enllà de l'ètica i de la moral. Per a Frankl, el suprasentit existeix, ja que existeix el sentit darrer de la vida.»

Victor Frankl.

anys, i va finalitzar les classes a la Universitat de Viena. Frankl mor el 1997, deixant la seva dona, Eleonore, i la seva filla, la doctora Gabriele Frankl. Ha escrit 32 llibres traduïts a 26 idiomes.

ENTRE L'EXISTENCIALISME I LA PSICOTERÀPIA

Els seus llibres tracten sobre l'existència humana i la logoteràpia. Tot el seu coneixement neix de l'experiència dels camps de concentració nazis. El fet de contemplar qui sobrevivia i qui no, li va produir un intens estremiment. La realitat cruel era que una ideologia política va ser capaç d'exterminar milers d'éssers humans pel mer fet de no tenir uns determinats trets ideològics o racials.

Frankl es va adonar que el filòsof Friedrich Nietzsche va encertat en afirmar que els qui tenen un perquè per viure, un motiu per continuar vivint, tot i l'adversitat, resistiran. Frankl va contemplar com els éssers humans que tenen esperances de reunir-se amb els seus éssers estimats o que tenen grans projectes, a causa de grans ideals o d'una gran fe, són els qui tenen les millors oportunitats, enfront dels qui ja han perdut tota esperança en la realitat circumdant o en la mateixa vida.

Frankl dona molta importància al sentit de la pròpia vida, a la plenitud existencial de cada persona. Una de les seves metàfores preferides va ser el buit existencial. Si el sentit és allò que cerca tot ésser humà, el sense sentit és un buit, un forat en

la pròpia vida, que necessita omplir-se d'alguna cosa en els moments més transcendents de la vida.

De fet, l'avorritment és un dels signes més clars de buit existencial en la nostra societat postmoderna. Les persones, quan finalment poden realitzar allò que volen, sembla que no volen realitzar-ho. Entren en una barrera quan es jubilen. Els estudiants s'embriaguen cada cap de setmana, la neurosi del diumenge...

També cal subratllar en Frankl els seus detalls clínics, coneguts mundialment en el camp de la psiquiatria: l'ansietat anticipatòria (causa allò mateix que espanta la persona, per exemple, si ens espanta el fracàs davant dels exàmens, l'ansietat provoca que els tinguem por i ens predisposa al suspens); la hiperintenció (és l'esforç en excés. Provoca la manca d'èxit en qualsevol activitat); la hiperreflexió (és el fet de pensar massa les coses a fer). Per solucionar aquests problemes, Frankl ens proposa la intenció paradoxal, que consisteix a desitjar justament allò que temem.

LA LOGOTERÀPIA I LA FORÇA DELS VALORS

Així anomena Frankl la seva teràpia. Prové de la paraula *logos*, que significa «estudi, paraula, esperit, Déu o significat, sentit», i aquesta darrera és l'accepció que Frankl va triar.

Per a Freud, el postulat essencial va ser la pulsio de plaer. Aquest era el nucli de tota motivació humana. Per a Adler, en canvi, l'arrel de l'acció humana va ser la voluntat de poder. En Frankl, el postulat essencial se situa en la voluntat de sentit.

Frankl també arriba a fer servir la paraula grega *noos*. Significa «esperit o ment». Indica que en psicologia tradicional ens centrem en la psicodinàmica o en l'anomenada recerca de les persones per reduir-ne l'estat de tensió.

En lloc de centrar-nos en la psicodinàmica hem d'analitzar la noodinàmica, que subratlla la tensió com a necessària per a la salut corporal, sobretot quan té a veure amb el sentit. És a dir, als éssers humans els encanta sentir la tensió que embolcalla l'esforç d'una meta valuosa a aconseguir.

Malgrat tot, l'esforç posat al servei d'un sentit existencial pot ser frustrant. Pot portar a la neurosi, especialment a l'anomenada neurosi noogènica, o a la neurosi existencial o espiritual. És quan les persones experimenten les seves vides buides de contingut, mancades de sentit, sense cap mena de finalitat. Aleshores, les persones responen a aquests experiències amb comportaments inusuals, on es fan mal a elles mateixes i a la societat que les envolta.

Com podem omplir el buit existencial? Segons cada persona, uns l'omplen amb el plaer, d'altres amb la feina o, fins i tot, amb la conformitat. Frankl considera que hem d'omplir el forat existencial amb els valors, concretament, amb els valors existencials, els creatius i els actitudinals.

Els valors experiencials són aquells que vivencien alguna cosa o algú que valorem, a través de l'amor o de l'estètica, com el fet d'experimentar el valor d'una persona a través de l'amor. I serà, precisament, a través d'aquest amor que valorem la persona i aconseguim donar-li el nostre propi sentit.

Els valors creatius són aquells mitjançant els quals duem a terme un acte, tal com

els qualifica Frankl. Consisteix a portar endavant els propis projectes, especialment amb el projecte de la pròpia vida, la creativitat en l'art, la música, l'escriptura, la invenció i la generativitat, o sigui, la cura de les generacions futures.

Els valors actitudinals són els que inclouen les virtuts de la compassió, de la valentia, del bon sentit de l'humor, del compromís...

Per damunt d'aquests valors descrits i que donen sentit a la nostra existència, apareix una cosa molt més plena: el suprasentit. El suprasentit ja es troba en l'esfera religiosa, més enllà de l'ètica i de la moral. Per a Frankl, el suprasentit existeix, perquè existeix el sentit darrer de la vida. Serà aquesta idea la que doni fonament a la resta de valors, de projectes, de compromisos i fins i tot a la nostra dignitat com a persones. Aquest fonament es manifesta com un autèntic encontre amb Déu i un veritable sentit espiritual de l'existència terrenal.

L'existencialisme de Victor Frankl s'oposa radicalment al de Jean Paul Sartre. Sartre promou un existencialisme ateu, sense contingut religiós, on la vida no té sentit, obligats a «suportar la manca de sentit». Això no obstant, Frankl ens anima a suportar la nostra fragilitat per donar sentit en la seva totalitat al gran sentit darrer: Déu.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Sant Rosari, a les 7.03 hores.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
 Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
 Santoral, a les 7.54 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
 Àngelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
 09.00-14.00 Radiofórmula
 14.00-14.30 Catalunya actualitat (informatiu)
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna (magazín)
 19.00-20.00 Sessió continua (cinema)
 20.00-21.00 Joc net (esports)
 21.00-21.30 Artilleria (literatura)
 21.30-22.00 Qui tingui oïdes (informatiu)
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana)
 23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència (selecció musical)
 01.00-02.00 Resson (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 El Primer Cafè
 09.00-14.00 Radiofórmula
 14.00-14.30 Catalunya actualitat
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna
 19.00-20.00 Dona'm la mà (adopció)
 20.00-21.00 Joc net
 21.00-21.30 Vist i no vist
 21.30-22.00 Qui tingui oïdes
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes
 23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Resson

Dimecres

08.00-09.00 El Primer Cafè
 09.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Catalunya actualitat
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna
 19.00-20.00 L'hora de la salut (medicina)
 20.00-21.00 Joc net
 21.00-21.30 Vist i no vist
 21.30-22.00 Qui tingui oïdes
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes
 23.00-00.00 Radiofórmula
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Resson

Dijous

08.00-09.00 El Primer Cafè
 09.00-14.00 Radiofórmula
 14.00-14.30 Catalunya actualitat
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna
 19.00-20.00 Temps d'oci (lleure)
 20.00-21.00 Joc net
 21.00-21.30 Vist i no vist
 21.30-22.00 Qui tingui oïdes
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes
 23.00-00.00 Superàvit (economia)
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Resson

Divendres

08.00-09.00 El Primer Cafè
 09.00-14.00 Radiofórmula
 14.00-14.30 Catalunya actualitat
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna
 19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
 20.00-21.00 Joc net
 21.00-21.30 Vist i no vist

21.30-22.00 Qui tingui oïdes
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes
 23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Resson

Dissabte

08.00-08.30 Radiofórmula
 08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
 09.00-10.00 Radiofórmula
 10.00-11.00 A tota costa (submarinisme)
 11.00-13.00 Trotamundos (turisme rural)
 13.00-13.30 Radiomotor (automobilisme)
 13.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 Espectacle
 19.00-20.00 El temps de la música
 20.00-00.00 Radiofórmula
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Resson

Diumenge

08.00-08.30 Radiofórmula
 08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
 09.00-10.00 Tot sardana
 10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
 12.00-18.00 Radiofórmula
 18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
 21.00-23.00 Música cristiana
 23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
 23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 La cova del Country
 00.30-01.00 Cova de Jazz
 01.00-01.07 Pregària de Completes
 01.07-02.00 La gran diferència

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 Informatiu matí + el temps + agenda
 10.30 Agenda
 11.00 Butlletí informatiu
 13.00-13.15 Informatiu migdia + el temps + agenda
 15.00 Butlletí informatiu
 17.00 Butlletí informatiu
 17.30 Agenda
 20.00-20.30 Informatiu vespre + el temps + agenda

Dilluns

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 Els Tresors de la Història

Dijous

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

20.30-21.00 Església d'Urgell

Dissabte

08.00 Agenda
 13.00-14.00 In Corpore Sano
 15.00 Agenda
 17.00 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
 15.00 Agenda
 17.00 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
 91.3 FM Osona*
 93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
 96.8 FM Garraf*
 100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
 103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
 106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*
 104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
 105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
 107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 30

08.30 Buenas noticias TV
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.

08.40 Shalom
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.

08.50 Islam hoy
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.

09.30 Pueblo de Dios (repetició del dilluns 24)
 «Misión en tierra Macúa.»
 Al nord de Moçambic, a la ciutat de Nacala, els missioners païls espanyols treballen molt per fer front a la realitat de pobresa en què viu la població.
 Director: Julián del Olmo.

10.00 Últimas preguntas
 «Cristianos en Tierra Santa.»
 Entrevista al P. Emérito Merino, comissari de Terra Santa a Espanya.
 Des de l'any 2000, després del començament de la segona Intifada, la terra on va néixer, on va morir i on va ressuscitar Jesucrist, és testimoni d'enfrontaments violents entre jueus i palestins. Com és la situació en l'actualitat?

10.25 Testimonio

«Centro de acogida para refugiados.»
 El Centre d'Acollida per a Refugiats de l'ACCEM (Associació Comissió Catòlica Espanyola de Migracions), situat a Sigüenza, ens obre les seves portes de la mà de Cristina Aguilar i Ana Belén Sanz.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de l'Orfeó Vicentí de Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat), sota la direcció de Joan Vinyes.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 31

19.00 Pueblo de Dios
 «Hogares para la vida.»
 Els jesuïtes van crear a la ciutat de Guayaquil els Habitatges Llar de Crist perquè els més pobres poguessin tenir una llar.

Diumenge 30

10.15 Signes dels Temps
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Divendres 28

22.00 Creure avui
 Actual, entrevista d'Eulàlia Puigderrajols a Montserrat Pruna i Anna Maria Borda, de la parròquia de Montserrat. Notícies 15, resum de les notícies de parròquies i comunitats. Agenda, activitats de grups, comunitats i parròquies. Temps de reflexió, comentari d'Antoni Martínez de les lectures de la Bíblia.
 El programa repeteix l'emissió el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

14.15 Paraula i vida
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **JOVES I EUROPA.**— www.jovene senaccion.com és un espai de trobada per a joves interessats en Europa. Aquí trobareu informació sobre els programes Sòcrates, Leonardo da Vinci i Joventut.

• **ONG.**— www.ongsearch.com és un cercador d'ONG i llocs solidaris. Es poden fer recerques per països i donar d'alta els llocs web d'entitats.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— Organitza el 5 i 6 de juny un curs de formació energètica vegetariana, a càrrec de José Zaragoza. Més informació: tel. 965 516 719 i 966 660 726.

• **TROBADA AMB SANT IGNASI.**— Del 24 al 29 de juny, per a nois i noies de 1r i 2n de Batxillerat, a Lloia. Més informació: P. Jesús Marco, a/e: jesusmarco@planalfa.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 28 de juny al 3 de juliol, dirigits per Francisco Cerro, al Centre Apostòlic de Guarda (Portugal). Més informació: tel. 923 460 843.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a professors i personal de serveis de l'entorn de la Companyia de Jesús, del 29 de juny al 3 de juliol, dirigits pel P. Justo Prieto, s.j. Més informació: tel. 913 721 643.

• **JOVES.**— El Secretariat de Pastoral de Joventut organitza a Solana de Àvila, del 3 al 8 de juliol, un campament per a nois i noies de batxillerat que estiguin en grups de parròquies o moviments. Més informació:

tel. 924 222 847, web: www.yosoyprotagonista.com

• **HORITZONTS OBERTS.**— Necessita voluntaris per al projecte Santa Maria: campament d'estiu a Sòria, del 5 al 11 de juliol, amb mares preses i els seus fills. Més informació: tel. 914 014 632.

• **FUNDACIÓ AMOVERSE.**— Del 5 al 18 de juliol organitza una escola d'estiu i necessita voluntaris per impartir les classes i activitats de l'escola, adreçada a alumnes de 6 a 11 anys. Més informació: tel. 917 857 017, fax 915 075 960, a/e: amoverse@asociaciones.org, web: www.amoverse.org

• **MULTIFESTIVAL DAVID.**— Del 16 al 25 de juliol tindrà lloc la segona edició de l'Acadèmia del Multifestival David: dansa, expressió corporal, teatre de titelles, música, art litúrgic, fotografia, disseny i producció digital, i arts plàstiques. Serà al Centre d'Art de Los Cabos, Astúries. Més informació: www.multifestivaldavid.com

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— La Federació Espanyola de Religiosos Sanitaris i el Centre d'Humanització de la Salut organitzen un curs a distància de dos anys per formar experts en Pastoral de la Salut. Més informació: tel. 913 992 237.

Barcelona

• **TROBADA DE FORMACIÓ HUMANA I RELIGIOSA.**— Organitzada per l'Agrupació d'Educadors Cristians el 27 de maig, a les 20.00, a l'Acadèmia Catòlica (Sant Joan, 20 - Sabadell). Serà la jornada 41 en la qual el carmelita Jordi M. Gil parlarà sobre *Maria, Mare de l'Església*. Més informació: tel. 937 254 094.

• **FAMÍLIA I VIDA.**— Balmesiana i l'Institut Berit organitzen el 29 de maig, de 10.00 a 13.00, la I Jornada Família i Vida, on es presentarà el *Directorio de Pastoral Familiar de la Iglesia en España*. Hi intervindran: Dr. Joan Antoni

Mateo i Dr. José M. Alsina. Més informació: a/e: secretaria@balmesiana.org

• **VETLLA DE PENTECOSTA.**— El 29 de maig, a les 22.00, eucaristia a la parròquia de la Bonanova, organitzada pel grup de pregària Bona Nova de la Renovació Carismàtica Catòlica.

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— El 30 de maig, a les 18.30, concert solidari de la coral Iubilo, dirigida per Marc Alguersuari. Serà a la Casa del Mar, Albareda, 1-3 - Barcelona. Més informació: tel. 934 901 168, fax 933 228 014, a/e: corcremat@terra.es

• **PRESENTACIÓ DEL LLIBRE.**— L'orde hospitalari de Sant Joan de Déu i l'Editorial PPC conviden l'1 de juny, a les 19.00, a la presentació del llibre *No olvides la hospitalidad (Hb 13,2)*, de Francesc Torralba. Hi intervindran: Joaquim Erra, germà provincial de l'orde hospitalari de Sant Joan de Déu; Marc Rovira, metge; Luis Aranguren, filòsof i director d'edicions de PPC, i Francesc Torralba, autor del llibre. Lloc: auditori de l'edifici docent Sant Joan de Déu, c/ Santa Rosa, 39-57 - Esplugues de Llobregat.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— L'1 de juny, a les 19.30, conferència de Jordi Torres i Serra (llicenciat en Història) sobre *«El codi da Vinci», història o ficció?* Lloc: c/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **AMICS DELS GOIGS.**— Organitza el VII Cicle de Conferències sobre els goigs, amb el títol genèric de *Qüestions polifacètiques dels goigs*. La propera conferència serà el 2 de juny, a les 19.00, en la qual Mn. Joan Carreres i Péra parlarà sobre *Vicenç, un sant popular i els seus goigs (en els 1.700 anys del seu martiri)*. Serà al carrer Ortigosa, 14, 1r 4a - Barcelona.

• **VIDA CREIXENT.**— El 3 de juny, a les 17.00, reunió d'animadors sobre *Viure la mort amb esperança*, al carrer Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona), **dijous 3 de juny** per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, punt doctrinal; a les 21.45, cafè i acollida; a les 22.00, hora santa; a les 23.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila (rbla. Prim, 252 - Barcelona): **dijous 3**: participació dels homes a la Bonanova (autocar a les 21.00 per tornar a les 23.30); **divendres 4** a la parròquia de la Bonanova, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa; a les 12.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila: a les 18.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 19.00, eucaristia.

• **TIBIDABO.**— El 4 de juny, a les 18.00, missa mensual de l'Obra Expiatòria del Tibidabo. Sortida de l'autocar de la plaça Lesseps, a les 17.30 i retorn a les 19.45.

• **SIDA.**— XII Campanya Profectats per la Sida el 5 de juny, a les 17.00, a la parròquia de Santa Maria Reina (av. Esplugues, 103): gran tombola. Més informació: tel. 932 035 539.

• **FUNDACIÓ PRIVADA TERESA GALLIFA.**— Organitza el 5 de juny, a les 17.30, unes jornades sobre nens i adolescents hiperactius. Juan Antonio Amador, professor de la Facultat de Psicologia de la Universitat de Barcelona, parlarà sobre *La hiperactivitat en nens i adolescents*. A les 19.30, Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida, presidirà l'eucaristia. Més informació: tel. 934 363 957.

• **CARILLÓ.**— El 6 de juny, a les 12.00, concert de música sud-americana amb Anna M. Reverté. Palau de la Generalitat de Catalunya.

• **CRIST D'AREN DE RIBAGORÇA.**— Els devots d'aquest Crist, residents a Barcelona, celebraran la seva festa major a la parròquia de Santa Anna (c/ Rivadeneyra, 3), el 6 de juny, a les 17.45, amb la missa solemne i el cant dels goigs.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Ajudeu-nos, si us plau, a fer el bé
(2100 0681 01 0200194299)

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

AMICS de la LLAR

S'ofereix companyia a persones grans
a canvi d'allotjament a estudiants

Registre Benestar Social de la Generalitat de Catalunya N° SO 3030

Indústria, 218, 4t 1a BCN - Tel. 934 369 651

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 6 € que ens envieu, rebreu el llibre *Bajo Tu amparo nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un altre a Cuba en nom vostre. També rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat haurem enviat milions de llibres a diversos països

Ajuda a l'Església Necessitada: Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona
- Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317-BSCH- Barcelona

EL ROSARIO
- Gozo - Luz - Dolor - Gloria

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Ha tornat de Stuttgart sense cruiximents, ni tan sols espirituals. Ningú no ho diria després de saber que té 75 anys i que ve de participar en una trobada que ha aplegat més de 150 moviments eclesials. Rosa Serrahima ha viscut a la ciutat alemanya una experiència irreplicable de comunió fraterna. Membre dels Focolars des del 1969, la Rosa viu des de llavors submergida en el somni de la unitat. A Stuttgart aquest somni ha esdevingut per unes hores realitat. Més de 10.000 persones unides en el desig d'atorgar una ànima a Europa, que la faci més justa i humana, d'acord amb l'esperit evangèlic que en configura les arrels.

Rosa Serrahima, del Moviment dels Focolars, ha participat a Stuttgart en la trobada internacional «Junts per Europa»

«La trobada de Stuttgart restarà com un fet històric»

—Amb 75 anys, encara té forces i ganes per anar a Alemanya a una trobada amb 10.000 cristians més?

—Si un es manté actiu, espiritualment i físicament, l'edat no la sent. Només cal mirar la fundadora del Moviment dels Focolars, té 84 d'anys i és capaç de dur endavant esdeveniments com aquest.

—Què la va animar a anar-hi?

—Sobretot el fet de poder veure en primera persona tot el treball que s'està fent per constituir la unitat d'Europa. No és una cosa aliena a mi, jo també hi puc aportar el meu petit granet de sorra. Sempre he estat molt interessada per l'ecumenisme i en aquest sentit he trobat en el Moviment dels Focolars una resposta molt positiva. Es treballa molt en el diàleg amb les altres confessions cristianes. Crec que són 350 les Esglésies amb les quals es manté una estreta relació. A més, aquesta trobada ha estat convocada per moviments no només de l'Església catòlica sinó també nascuts en el si de les Esglésies luterana, evangèlica, anglicana... Això sol, per a mi, ja representava una atracció especial.

—Percebo que la trobada ha valgut molt la pena...

—I tant si l'ha valguda! La jornada ha estat una cosa extraordinària i irreplicable, restarà com un fet històric. Se'n podran fer d'altres, però aquesta sempre tindrà el segell de ser la que ha obert el camí... I amb quina fe, amb quina empena i amb quina seguretat es vivia que el que es feia allà era continuar la construcció d'una Europa unida seguint les petjades dels anomenats pares d'Europa: Adenauer, De Gasperi i Schuman.

—Impressiona compartir auditori amb 10.000 germans cristians?

—Pot semblar que ser dintre d'un estadi cobert amb 10.000 persones més ha de ser una mica angoixant però no ho va ser pas. Era tal l'harmonia que allà es va viure: tothom responia de la mateixa manera, reia a la vegada —bé, els alemanys una mica abans per qüestió de les traduccions—, aplaudia alhora, sentíem tots la mateixa emoció en els mateixos moments... No érem 10.000, érem una sola cosa i això sí que impressiona.

—És aquesta unitat entre els cristians el primer pas perquè Europa

descobreixi la seva ànima?

—La unitat és la novetat que Jesús va portar a la terra amb el seu missatge d'estimació recollit a l'Evangeli. Chiara Lubich ha rebut el carisma de la unitat: «Que tots siguin u.» És per això que quan Joan Pau II va reunir tots els nous moviments i comunitats eclesials a Roma per la Pentecosta del 1998, Chiara li va prometre que treballaria per la unitat entre ells i així ho ha fet des d'aleshores. També amb els de les altres Esglésies cristianes. Penso que aquesta trobada no hauria estat possible d'una altra manera. Ha estat una mica fruit d'aquesta unitat que s'ha creat entre tots. Si la unitat entre els cristians, que ja es va poder palpar a Stuttgart, és cada vegada més forta, un dia no massa llunyà Europa descobrirà que ja té una ànima. «On n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells.» Tots els que érem en aquell estadi estàvem units en el seu nom i això es veia reflectit en tot el que es feia.

—Serà possible tot això malgrat el fort laïcisme imperant?

—Jo crec que la unitat que avui els nous moviments eclesials estan cridats a vessar sobre l'Europa política, econòmica i social, no podrà ser aturada pel laïcisme. La vida evangèlica és massa potent, l'amor no es deixa vèncer mai, es contagia, es fa recíproc.

Samuel Gutiérrez

El gran artifici (i 2)

Els organitzadors del Fòrum Universal de les Cultures han tingut en compte el fet religiós, i l'han inclòs en el programa d'activitats. Així, representants de religions i confessions diverses hi participen activament, i aporten la seva visió als grans temes de debat com ara la sostenibilitat o la pau. D'altra banda, el gran esdeveniment religiós tindrà lloc el mes de juliol, quan al llarg d'una setmana es reunirà el Parlament de les Religions del Món, que tindrà com a objectiu facilitar la comprensió entre les diferents creences.

Aquest interès a primer cop d'ull tan fort per la religió en el Fòrum contrasta, però, amb la voluntat de bona part de la classe política i cultural que el promou, i que quotidianament manifesta públicament una gran prevenció per tot allò que soni a religió. És contradictori que els responsables del Fòrum —i per tant del diàleg interreligiós— de cara enfora exerceixin de dialogants però que a l'arena pública maldin per reduir el cristianisme a la privacitat més absoluta. També són els que veuen d'allò més normal que els alumnes puguin acabar els estudis sense saber qui era Abraham, Mahoma o Jesús. Els mateixos que s'omplen la boca de diàleg entre cultures i religions a l'hora de la veritat pretenen fer creure que és millor que els nens s'eduquin només en el laïcisme.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

L'Iraq, la història continua

Qui va fer cas del papa Joan Pau II, quan expressava amb contundència la seva oposició a la guerra de l'Iraq? Justament tres cristians, un de tradició catòlica, un del món de l'anglicanisme i un altre d'identificació més imprecisa, però molt propens a l'ús del nom de Déu, van ser els promotors d'aquell conflicte bèl·lic, encara no extingit. És una de tantes proves del sofisma que comporta qualificar de cristià el món occidental...

I qui s'ho creu allò que ja Pius XII havia dit, i Joan XXIII va repetir, que «res no es perd amb la pau, i tot es pot perdre amb la guerra»? En aquest punt, els incrèduls han estat molts, al llarg de la història. Tots els amics de fer croades, per començar. I aquells altres als quals Carles Cardó, en els anys de la segona República espanyola, acusava de provocadors d'una catàstrofe prèvia que donés cobertura moral a un cop d'Estat...

Aquesta d'ara, si més no, hauria de ser l'hora de la reflexió i de la revisió dels greus capteniments agressius que han semblat i semblen tants sofriments i tanta mort. Caldria, encara, que no ens quedéssim fixats,

només, en la tragèdia de l'Iraq. Què està passant, ara mateix, a Guantánamo, amb presoners privats de les més elementals garanties jurídiques? I a Txetxènia, on els detinguts són deixats, hores i hores, en pous, fins que confessin? És justificable que, amb l'excusa de la legítima seguretat, tractors a les ordres d'un estat de dret aixafin les cases de les famílies palestines?

Pel que fa a l'Iraq, hem anat passant, en els últims mesos, de la fal·làcia de les armes de destrucció massiva al mite d'un procés d'alliberament que els iraquians acabarien acompanyant amb els braços oberts... La realitat és que la lluita actual contra les forces ocupants no la porten els partidaris de l'anterior tirà Saddam Hussein, sinó, sobretot, els seus enemics.

Finalment, ha esclatat l'escàndol de les tortures, protagonitzat pels occidentals. Després de tanta literatura i de tant de cinema sobre les aberracions dels règims totalitaris del segle xx... hem hagut d'acceptar, esborronats, que la capacitat humana de caure en les pitjors perversions no ha desaparegut del mapa. Tant si la culpa d'aquestes vileses cal donar-la preferentment als seus executors com si són efecte d'ordres o de consignes de més amunt... la nostra cultura occidental i democràtica en resulta inevitablement humiliada.

Torno al començament: Joan Pau tenia raó. I ara acaba de reblar el clau: «Som», ha dit, «a tocar de l'abisme, cal aturar-se».

Hi ha dues maneres errades d'obviar el seu pensament. Una, deixant-lo a l'ombra, a base de posar-ne en relleu només la part més estrictament eclesial. L'altra, mirant de diluir-lo en les boires de les visites de cortesia i la diplomàcia. No és gaire difícil, tanmateix, distingir quan un Papa ofereix doctrina i quan manté contactes educats, inevitablement ambigus.

Ara mateix

Rauxa